

Giới thiệu Xuân Sắc Trần Đầy (Cuớp Tình)

Thể Loại: Thanh Mai Trúc Mã - Hiện Đại - Sạch - Sủng - CAO H - HE

Rating: 22+

Tình Trạng: Hoàn 32 chương

Convert: Bibabibo3298

Edit: suchaclover

Chắc có lẽ câu chuyện này là một ngoại lệ cũng bởi lẽ nam chính lại là người thứ ba trong cuộc tình của nữ chính với người khác.

Mỗi người mỗi suy nghĩ khác nhau không có một suy nghĩ nào đúng đắn cho mọi tình huống mà tùy theo cảm nhận của mỗi người. Minh không bàn luận trong câu chuyện này đúng hay sai, nam chính cũng không hẳn là đúng.

Một bộ truyện kích thích tôi từng tế bào của sự cảm kỹ. Khi mà bạn đứng ở ranh giới của lương tâm và con tim. Cùng làm chuyện mờ ám ở nơi mà rất rất dẽ bị người khác phát hiện.

Đây là thịt văn xin đừng quá coi trọng nội dung.

Không yêu xin đừng nói lời cay đắng.*

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đầy (Cuớp Tình)* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 1: Ba người là thanh mai trúc mã

Hôm nay, là buổi tham quan cuối cùng trước khi tốt nghiệp Cao Trung. Từ Nghiên do để quên đồ ở tiệm ăn, phải quay về lấy, cho nên thời điểm lên xe buýt trễ hơn người khác. Chỗ ngồi phía trước đều đã đông nghẹt, cô chỉ dành đi về phía cuối xe, cố gắng xối dịch một đồng hành lý mới tìm được một chỗ ngồi tạm ổn, cô đơn ngồi xuống.

Ngưỡng cổ ra nhìn về phía trước, một đám người đang đùa giỡn àm ĩ, một thanh niên cùng với đám người ngồi ở phía đầu xe chính là bạn trai cô, Lý Húc. Vừa đánh bài, vừa nói chuyện phiếm, chơi tới quên trời quên đất. Quen mắt sự tồn tại của người bạn gái này, vừa này lên xe trễ, cô cũng cố tình đi đến bên cạnh hắn, đi qua đi lại vài lần, nhưng cũng bị lơ tịc, thậm chí không thèm nhìn cô đến một cái.

Thực tế chứng minh, trong lòng cô thực sự rất khổ sở. Bắt đầu từ hai tuần trước, cô nhìn thấy một tấm hình Lý Húc đang cùng một cô gái ra ngoài dạo chơi, còn quá đáng hon là để cô nhìn thấy một tấm hình thân mật.

Bên trong ảnh chụp, là một nam sinh dáng vẻ phong trần, cùng với một nữ sinh nóng bỏng, hai người dán lại gần nhau, cô nhận ra nữ sinh kia chính là trợ lý chủ nhiệm đội bóng rổ Lý Húc tham gia, Chu Văn Tư. Còn về nam sinh kia có phải Lý Húc hay không, cô thật sự không dám khẳng định.

Bởi vì cô không tin, hoặc là đang cố thuyết phục bản thân mình đừng tin, Từ Nghiên cô nhất định phải đem việc này tra cho rõ ràng! Nhưng cô thật sự không phải loại người tùy hứng, mọi chuyện đều phải có đầu có đuôi, vòng vo mười bảy mươi tám lần mới kết luật, bao gồm cả chuyện như thế này, cũng không có ngoại lệ.

Cô muốn hỏi rõ hắn, nhưng không biết tại sao không có đủ dũng khí. Kết quả là, buổi tham quan cuối cùng này, vì quá rối rắm, nên đối với Lý Húc xa cách, làm cho hắn cũng nổi giận lên. Cuối cùng, hai ngày tham quan kết thúc không hề tốt đẹp, hắn lo chơi phản hắn, nhất quyết không để ý đến cô.

Từ Nghiên có nhiều điều muốn nói, có nhiều thứ muốn chia sẻ, nhưng lại không tìm được người thích hợp. Ngồi một mình, không khí quá lạnh, cô khoanh tay trước ngực tự ôm chính mình. Nhìn ra ngoài cửa sổ, tại sao mọi chuyện lại trêu nhảm thế này?

Trong đầu không tự chủ hiện lên một ít hình ảnh dĩ vãng. Hình ảnh hai nam sinh cùng một nữ sinh, luôn túm lại, cùng nhau chơi đùa, đó là Lý Húc khi còn nhỏ, Mạc Quân Lâm khi còn nhỏ, và Từ Nghiên khi còn nhỏ. Ba người chơi với nhau từ khi còn ở mẫu giáo, thầm thoát đã đến cao trung. Học cùng một trường, ở cùng một lớp.

Bọn họ cùng nhau chơi, cùng nhau làm bài tập, cùng nhau đọc sách, cùng nhau mắng người, cùng nhau vượt qua rất nhiều năm tháng tốt đẹp, khi đó còn trẻ không có nhiều tâm tư, cảm tình đều chân thật, phát ra từ tâm. Mãi cho đến khi cô và Lý Húc quen nhau. Hắn giống như ánh mặt trời, toàn thân tỏa ra năng lượng nhiệt tình, cùng hắn ở bên nhau thực lòng vui sướng, lúc đó cô không nghĩ ngợi nhiều, lập tức đồng ý.

Cũng từ khi đó, cô ý thức được mình phải giữ khoảng cách nhất định với Mạc Quân Lâm. Việc có bạn trai sóm cô không dám nói cho mẫu thân đại nhân biết, bởi vì bà luôn ân cần dạy dỗ cô không thể, cũng tuyệt đối không thể yêu sòn.

Chỉ là, chạy trốn không khỏi nắng, mẫu thân vẫn biết được.

Cô lúc đó bị đánh một trận roi bòi, đặc biệt bị cảnh cáo, tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến kết quả học tập, phải thi đậu vào đại học.

Cô là đệ nhất học phủ hệ ngoại ngữ của trường, đương nhiên không thể xao lãng việc học. Cứ như vậy mà quen nhau ba năm, bây giờ cũng sắp tốt nghiệp cao trung, cô vẫn giữ lập trường, hai người trừ nắm tay, hôn cũng không quá mười lần, đặc biệt là thời gian gần đây cô muốn chuyên tâm ôn tập, Lý Húc đã nhiều lần bị cô cự tuyệt...

Hắn không cao hứng, nếu vi lý do này mà hắn có người khác, nguyên nhân thật ra cũng không khó đoán.

Cô suy nghĩ một hồi ngồi đến xuất thần, đột nhiên vị trí kế bên trùng xuống, cô theo phản xạ quay đầu lại nhìn, là một người tuy là học sinh cao trung nhưng lại trưởng thành, tự lập hơn rất nhiều, Mạc Quân Lâm.

"Chỗ này an tĩnh." Trong tay Mạc Quân Lâm cầm theo một quyển sách, ánh mắt nhàn nhạt liếc có một cái, à, thì ra là ngai phía trên ôn ào mới xuống đây.

Cô đương nhiên không muộn, Mạc Quân Lâm đối với cô có điểm gì ký lạ, từ nhỏ đến lớn cả ba chơi với nhau, mỗi lần cô khóc chỉ có một mình Lý Húc mắng cô, còn Mạc Quân Lâm luôn luôn ngồi im lặng một bên, cái gì cũng không nói, chỉ làm duy nhất một điều đó là nắm chặt tay cô.

Nói thật, Mạc Quân Lâm so với Lý Húc đương nhiên xuất sắc hơn, nhưng hắn quá lạnh lùng, lúc nào cũng im lặng, một tí điểm phản ứng cũng không có, có vài nữ sinh coi trọng hắn, nhưng đều bị cự tuyệt một cách rất mất mặt.

Lý Húc tính cách rộng rãi, tiêu chuẩn soái ca áp, nhanh nhẹn, nhanh nhẹn, thận chí có người còn bày trò trước mặt cô, bản thân cô bị Lý Húc lừa là cũng không phải là lần đầu tiên. Trước đây, cho dù cô có bướng bỉnh cầu kinh cõi nào, hắn cũng chưa từng lừa được cô như hôm nay.

Cô lắc lắc đầu, bỏ qua suy nghĩ vừa rồi, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng bên cạnh đột nhiên truyền tới một âm thanh:

"Nghiên Nghiên, từ này là có nghĩa gì?"

Âm thanh trầm thấp dễ nghe thật sự đánh vào tai cô với âm ly rất gần, trái tim cô run lên, lỗ tai mẫn cảm nóng bức, cô xoay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Mạc Quân Lâm. Hắn nghiêm túc nhìn cô chăm chú, đi theo tầm mắt di chuyển, cô nhìn vào ngón tay thon dài chỉ vào một từ tiếng Anh, một chữ Độc Nhất.

Cô nghĩ, chắc hắn không phải có ý đâu.

Từ Nghiên trong lòng cảm thấy ngượng ngùng, lại quá khó mở lời. Cố cúi đầu, thuận tay vén lọn tóc trước mặt ra sau tai, muốn xem rõ lại quyển sách một chút, tự nhiên xe buýt thắng gấp, cả người vô luật bị ngã về phía trước, đụng phải cánh tay hắn. Xe buýt lúc này lại đập mạnh ga, cả người cô lại bị hất về phía sau thật mạnh.

Đột nhiên, bến xe cảm nhận được một bàn tay to ôm lấy, mạnh mẽ mà ổn định được động tác ác lựu của cô. Trên xe một đám người bị lắc, không ngã trái thi ngã phải, hùng hùng hổ hổ than thở, rồi lại tiếp tục hổ nháo. Đầu xe so với đầu xe lại xóc này hơn nhiều, dù âm cảng lâu hơn. Từ Nghiên sợ tối mức trái tim nhảy lên kinh hoàng, sau khi bình tĩnh phát hiện ra cánh tay đặt bên hông vẫn còn chưa thu về, bàn tay Mạc Quân Lâm rất ấm, cũng rất vững vàng.

Hai mắt cô nóng lên, then thùng làm hai gò má phì phèo.

"Quân Lâm, xe hết sạc rồi, tay của cậu..."

Cô còn chưa nói xong, câu tiếp đã bị Mạc Quân Lâm đánh gãy

"Nghiên Nghiên, người của cậu không ấm, có lạnh hay không?"

"À..." Cô nhìn thấy bộ dạng quan tâm của hắn, bần thần một chút, theo bản năng gật đầu.

"Tôi ôm cậu, một chút sẽ hết lạnh." Mạc Quân Lâm nói rõ ràng, ngữ khí không cho phép cự tuyệt.

Cô lấp bấp: "Không, không cần, mình dùng cái mền kia là được rồi."

Cơ thể cô từ lúc sinh ra đã lạnh hơn người thường, khi còn nhỏ, Mạc Quân Lâm thường nắm tay cô, cho cô hơi ấm, có khi còn ôm cô cùng nhau sưởi ấm

Nhưng sau khi cùng Lý Húc qua lại, cô đâu có thể cùng hắn làm ra cái hành vi này được.

Mạc Quân Lâm nghe vậy liền buông tay, khom lưng lấy cái mền mỏng gần đó đưa cho cô, cô vươn tay ra tiếp, ai ngờ hắn đem cái mền phủ lên đầu gối. Bởi vì buổi sáng sẽ chụp một tấm ảnh tập thể, nên cô muốn ăn diện một chút, mặc một cái váy ngắn tối đầu gối.

Làm xong, bàn tay kia lại vươn tới vòng qua eo cô.

"Tay của cậu....sao cậu lại...." Cô trừng mắt, lộ vẻ giật mình.

"Dùng mèn cũng không ấm lên được liền, mình ôm cậu trước." Lời nói Mạc Quân Lâm nhàn nhạt, biểu cảm kia giống y hệt lúc còn nhỏ, hồi ức cũ này lên trong đầu, nhất thời cả tâm tình cô đều rối loạn...Cô lại nhớ đến Lý Húc.

So với Lý Húc, Mạc Quân Lâm vẫn im lặng ở bên cô, làm bạn với cô.

Cô không đặc biệt nghĩ tới chuyện tương lai ở cùng ai mới là thích hợp.

Nếu như lúc trước người thô lỗ với cô là Mạc Quân Lâm, có khả năng cô cũng sẽ đáp ứng.

Nhưng, cô nghĩ rằng hắn chỉ đối với cô tốt, như là một người anh trai đối với em gái mà thôi.

Cho nên, khi bị hắn ôm như vậy, cô thẹn thùng, trong lòng không khỏi đoán mò, bởi vì lâu lắm rồi chưa từng có ai ôm cô như vậy, cảm thấy không được tự nhiên.

Hai người họ cùng nhau ngồi ở hàng ghế cuối cùng trong xe, trừ khi có người nào đi tới, bằng không sẽ không thấy được hình ảnh một chàng trai cao lớn ôm một cô gái nhỏ vào lòng. Bên cạnh chỗ ngồi của bọn họ, còn có rất nhiều hành lý, che khuất tầm mắt của những người khác.

Mạc Quân Lâm một tay to lớn, ôm chặt eo Từ Nghiên, tay còn lại dùng để đọc sách, sắc mặt lạnh lùng, như không có gì xảy ra.

Thời gian trôi qua, cô càng lúc càng thả lỏng tâm tình, thậm chí không nhịn được, coi đó là một thói quen, dựa hắn vào hơi ấm của hắn, chỉ là dựa một chút, chắc là không sao đâu?

Đột nhiên, bên ngoài đổ mưa rất lớn, cửa sổ xe bị sương mù làm mờ, cô nhìn một hồi, trong lòng cũng cảm thấy nặng nề, cái gì cũng nghĩ không thông. Sau này, cả ba cùng vào đại học, có rất nhiều chuyện sẽ thay đổi, tình cảm, cũng sẽ không còn như trước.

Cô biết rằng, từ lúc cô đồng ý qua lại với Lý Húc, Ba người bọn họ, đã không còn như xưa.

Cô tự động xa cách Mạc Quân Lâm. Thời gian ba người gặp nhau càng lúc càng ít, hon nuda không chỉ Quân Lâm. Cô với Lý Húc đã gây tối như vậy, khẳng định không thể cứu vãn.

Xe buýt kẹt lại giữa một trời大雨, sắc trời dần dần chuyển tối, những người chơi đùa cả ngày cũng cảm thấy mệt mỏi, từng người trở về chỗ ngồi nghỉ ngơi. Từ Nghiên nhìn về phía Lý Húc, hắn cũng đang ngủ, trên mặt còn dính cái nón đèn che, một bộ dạng tự tại ung dung, không để cô vào mắt.

"Không sao?" Mạc Quân Lâm bỗng nhiên thấp giọng nói.

"Úm"

Trời mưa, sương mù nhiều, xe buýt càng lúc càng lạnh, không khí bức rúc khó chịu, Từ Nghiên mặc một chiếc váy ngắn, hai chân đã bị đóng cứng. Đang kờ đèn buồn ngủ, cô cảm nhận được có một bàn tay nóng bỏng trực tiếp chui vào trong mèn mỏng dưới chân cô.

Cô hoảng sợ, quay đầu trừng hắn: "Quân Lâm, cậu làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Tràn Dày (Cuồng Tình)* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chápm\)Net](#).

Chương 2: Trúc mã là sói

"Chân cậu lạnh, mình giúp cậu giữ ấm" Âm thanh Mạc Quân Lâm cực kì trầm thấp, làm cô nghe tới lùng bùng lỗ tai.

"Quân Lâm, chúng ta lớn rồi, không giống hồi nhỏ nữa, cậu không được tùy tiện sờ mình."

Từ Nghiên đẩy cánh tay hắn ra, thẹn thùng đến mức không chịu được.

"Tôi chỉ muốn giúp cậu giữ ấm thôi."

"Mình không cần mà."

"Tôi biết cậu bị lạnh sẽ ngủ không được, Nghiên Nghiên, đoạn đường này kẹt xe nghiêm trọng, ít nhất hai tiếng nữa mới quay về trường, cậu buồn ngủ thi cứ ngủ đi."

Cảm giác được hắn cầm lấy càng gần mình, cả người Từ Nghiên càng lúc run rẩy, khuôn mặt trắng nõn thẹn thùng, tay cô luôn dùng sức kéo tay hắn ra, nhưng hắn vẫn không dịch chuyển như một ngọn núi cao.

Qua một hồi, hắn đột nhiên di chuyển, có cử tướng mọi chuyện ổn thỏa rồi, ai dè hắn cứ như thế, tay từ đầu gối vuốt ve lên trên.

Cô chưa bao giờ bị người khác thân mật như vậy, nháy mắt cả thân thể cô cảm thấy ngứa đến nổi da gà, thân thể run lên, cô sợ tới nỗi nắm chặt tay hắn.

"Quân Lâm, không cần, tôi không lạnh, thật sự không lạnh." Cô nhỏ giọng dồn dập nói.

"Nhưng chân cậu lạnh như vậy." Hai mắt Mạc Quân Lâm đen kịt, chăm chú nhìn cô, len ám cô đang nói dối.

"Mình..."

"Âm lên một chút thì mình không xoa nữa." Hắn bỏ qua mọi lời nói của cô, bàn tay vẫn ra sức vuốt ve xoa bóp.

Mạc Quân Lâm từ khi nào lại không thèm nghe mình nói như vậy?

Xung quanh đều gối, mỗi một tát da đều bị hắn dịu dàng vuốt ve, chân không thấy lạnh nữa nhưng nặc cô càng lúc càng đỏ.

"Quân Lâm, không cần thật mà..." Tay cô vẫn ở trên tay hắn, ra sức mà đẩy, nhưng hắn vẫn không thèm nghe theo, bộ dạng không để trong lòng.

Từ Nghiên không dám lớn tiếng nói, xung quanh toàn là bạn học, nếu để họ nghe được thì, khẳng định sẽ bị hiểu lầm

Hán vẫn im lặng, tay không ngừng vuốt ve chân cô, nhưng trên mặt lại bình ổn an tĩnh. Ngược lại người đang được xoa là cô, vừa thấy ngứa, vừa khó chịu sợ hãi.

Tay hàn sờ đến chỗ nào, cả người cô bất giác nhún ra, té liệt.

"Úm.." Tiếng rên rỉ trong họng không khống chế được phát ra.

Âm thanh kia thật kỵ kỵ, thật sự là từ chính miệng cô phát ra sao? Cô xấu hổ cực điểm, miệng gắt gao cắn chặt, bởi vì nhẫn nại mà toàn thân ngứa run rẩy.

Mạc Quân Lâm ôm eo cô, cả người hán áp sát lại gần thân thể cô, cả người cô đều bị hán ẩn vào trong lòng ngực. Cô rất già, nhưng từng tác thịt trên người đều rất có quy lực, không hề thừa thãi, chỗ nào nén đầy đặn thì đầy đặn, cảm nhận được nơi đây đã mềm mại kia của Từ Nghiên đang ép xác bản thân mình, hai mắt Mạc Quân Lâm âm trầm, có họng khô khốc.

Nhưng vẫn dùng ngữ điệu như cũ bình tĩnh nói: "Không lạnh, sao cậu lại run?"

Cô nhin đến khó khăn, chẳng lẽ lại nói vì hán sợ nên mới té dài khó nhặt?

Cô đẩy hàn ra, nhỏ giọng cầu xin: "Mình không lạnh, cậu đừng sờ loạn nữa mà."

Bàn tay ở trên eo cũng bắt đầu hành động xấu xa.

"Cả người cậu giống như khói băng vậy, chỗ nào cũng lạnh, eo cũng lạnh."

"....." Cô luồng cuồng tay chân, bàn tay trên eo bắt đầu quá phận, cô chỉ cố gắng ngăn chặn động tác của Mạc Quân Lâm, lại không dám phát ra tiếng, sợ ảnh hưởng đến những người khác. Nhưng cho dù có thể nào cũng không thoát được hàn.

Cô nhẹ nhàng cầu xin: "Quân Lâm, đừng mà, cậu đừng sờ loạn nữa."

Thân thể không khỏi cảm thấy kỳ lạ, mỗi một nơi Mạc Quân Lâm sờ qua, đều xuong cốt cũng cảm thấy ê ẩm. Cô thật sự khó chịu, làm sao mới ngăn chặn được hán đây?

Từ Nghiên không biết làm sao, hai mắt nóng lên, nước mắt rơi xuống. Nhưng sự việc sau đó làm cho cô chết đứng. Mạc Quân Lâm ngồi quan sát chúng, cả khuôn mặt hán đều rất gần cô, lông mày quyền rủ che đi màu mắt hổ phách kiều mị, môi mòng hôi mờ ra, cái lưỡi màu hồng nhạt dò ra, liếm hết những giọt nước mắt cô rơi xuống.

Hán liếm xong, nâng mắt, dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng cô, nghiêm túc, rù xuống mí mắt, hướng tối mồi cô, áp xuống.

Mạc Quân Lâm than thở trong lòng, quả nhiên, so với hàn tưởng tượng, ngọt ngào hơn nhiều.

Cô kinh ngạc trừng mắt, hoàn toàn quên mất phản ứng, nhìn thấy đôi mắt hán tan ra một tia ám u, cái mũi cao thẳng cọ cọ vào mũi nàng, ở trên môi cô, từng ngụm lại từng ngụm liếm mút, bộ dạng si mê, giống như nhấp nháp thứ vị ngọt tuyệt nhất trên đời.

Cô chậm nửa nhịp mới duỗi tay ra đây, nắm tay lạnh đánh hán, nhưng ngực Mạc Quân Lâm lại cứng, cô không dây được, đánh hán còn bị đau tay. Cô rụt thân mình lại, trốn vào trong góc, dán đến bên cửa sổ, muốn lui cũng không lui được, ngược lại cơ thể bị hàn đè hàn vào trong, không thể động dây.

Chóp mũi ngiri được hàn cả hơi thở nóng rực của hán, cả người nam tính trên cơ thể.

Người Từ Nghiên nóng lên, cô bị hòn đèn mờ màng.

Mạc Quân Lâm hàm hồ nói: "Miệng cậu rất ngọt." Nói xong lại há mồm ngậm lấy miệng cô, liếm mút, trần trộc nghiên nát, bốn cánh môi giao nhau, phát ra vài tiếng ái muội.

Xung quanh không khí như bị thiêu đốt, nắm đấm trên tay cô cũng quên mất phải kháng cự. Nay là một, nụ hôn rất, rất sâu.

Lúc trước, cô cùng Lý Húc đơn giản chỉ hôn nhẹ, cô đều ngại ngùng bỏ chạy, mà hán cũng không ép buộc cô, hôm nay là lần đầu tiên bị hôn sâu đến như vậy, hôn đến cô thở không nổi, trái tim cũng đập liên hồi. Cô hoảng hốt nhận ra, tay hàn bắt đầu ở chân cổ dần dần trở nên không an phận. Bàn tay từ đầu gối cô, tối bên dưới vuốt ve.

Cô giây dưa, liều mạng đẩy hán ra. Hán bị đẩy một cái hành động đều dừng lại, nhưng lòng bàn tay hán vẫn nóng hỏi, không hề rút ra, trong lòng cô cảm giác kỳ quái, hán rõ ràng đang làm nhục cô, nhưng cả cơ thể đều ngứa ngáy khó chịu.

Bàn tay ở dưới đầu ngửng hàn động tác, nhưng bàn tay bên hông lại hư hỏng vượt ve ngực cô. Bàn tay Mạc Quân Lâm cách lớp áo mỏng nắm lấy gò bồng đảo, lực đạo không lớn, nhưng lại bị xoa đến mơ hồ, quần áo cô cũng trở nên nhăn nhúm có nhiều nếp gấp.

"Án..um...um..." Cái miệng nhỏ của cô liên tục rên rỉ, hán lại thừa cơ hội chiếm lấy môi cô, ở khóc miệng phát ra vài tiếng kiều mị, nhưng không lớn, căn bản những người ngồi phía trước sẽ không nghe thấy.

Hán hôn một hồi cuối cùng cũng buông ra, cô tận dụng cơ hội né tránh, cô ôn định hô hấp, nói: "Quân Lâm, cậu đừng như vậy mà...mau dừng lại...tay...buông tay ra...."

Cô chưa nói xong, môi mòng của hán lại hôn lên cần cổ trắng nõn của Từ Nghiên.

"Úm.." Ngứa quá.

Cả thân thể đều căng thẳng khó chịu, đầu ngón chân cũng vì kích thích mà cuộn lại, hai đôi mắt sáng như có nước, cô không muốn nghe thấy tiếng kêu kiều mị kia mà ra sức bám chặt môi. Nếu là người khác hạ nhục cô, cô đã sớm la lên, chống cự lại. Nhưng mà hán lại là Quân Lâm, hán là thanh mai trúc mã của cô.

Ở trên đầu trắng nõn, bàn tay không ngoan ngoãn kia lại tiếp tục hành động, vẩy cô bị vén lên cao, một tay ra sức vuốt ve đầu cô, một tay khác lại nhẹ nhàng nhéo gò bồng đảo của cô.

Mạc Quân Lâm sờ một hồi, liền không ngừng được nữa, mềm quá, so với đậu hũ còn mềm hơn. Hán dùng sức véo ngực của cô, cảm thấy giống như có thể chảy ra nước.

"Úm..um..." Cô ra sức lắc đầu, khóc nức lên, hai mắt úy khuất nhìn hán thênh cầu.

Nhưng Mạc Quân Lâm cứ chôn mặt ở cằm cô cô, si mê vừa liếm vừa mút, đầu kroí thâm ướt không ngừng liếm cô cô, cái mũi còn ra sức hít hà, hán còn nói là mềm lắm, giống như trái cây, vừa thơm vừa mềm.

Cô nghe những lời nói này mà thẹn muôn chyện.

Lúc này, Lý Húc không biết tại sao lại giặc mình dậy, hán lấy cái mũi trên mặt ra, quay đầu về phía cuối xe, nhưng trời quá tối không thể nhìn rõ được, chỉ thấy được đôi giày của Mạc Quân Lâm để dưới đất. Bọn họ cùng di chuyển dọc giày dép, nhưng Quân Lâm lại nhường cho hán, bản thân lừa một đôi giày khác. Lúc đó Lý Húc liền nhớ rõ ràng. Nếu Quân Lâm với Từ Nghiên ở bên nhau, thi hán không lo lắng lắm. Vì thế, Lý Húc lại lấy cái mũ đội lên mặt, tiếp tục ngủ.

Mà lúc này, cái bàn tay ở trên đầu cô, dột nhiên hướng về chỗ sâu bí ẩn bên trong, cô không kịp trở tay đã nghe hán nói: "Nghiên Nghiên, quên cậu ướt rồi..." Mang theo âm thanh trầm thách, phả trực tiếp vào trong tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Tràn Dày* (*Cướp Tình*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chỉ muốn trốn xa hán

Hai chân Từ Nghiên khép chặt, nhưng lại vô tình kẹp chặt cái tay hờ hững kia lại giữa hai chân, Mạc Quân Lâm không cảm thấy mắc cở, hán vươn ngón tay ra, móc lấy cái quần lót của cô, kéo xuống hàn một phần. Ngón tay thon dài chui vào trong, xoa tối xoa lui bên ngoài rùng rập khu vực bí hiểm của cô. Lần đầu tiên trong đời, Từ Nghiên bị người khác chạm phải chỗ này.

"Nghiên Nghiên, sao nó lại ra nước." Giọng nói Mạc Quân Lâm khàn khàn, giống như mè chướng bén tai cô nì non không ngừng.

Từ Nghiên xấu hổ giận dữ. Trái tim treo lơ lửng giữa không chung, thân thể căng thẳng, máu trong người hạ xuống thấp.

Bỗng nhiên, ngón tay tà ác kia hướng về phía tiểu thịt, lòng bàn tay hán nhẹ bấn một chút, cô run lên, đ*rm thủy lại chảy ra không ngừng.

Mạc Quân Lâm kè tháp cô, nói: "Xoa chỗ này, nó sẽ ra nước, Nghiên Nghiên, cậu thật lợi hại."

"Úm.." Cô gắt gao che miệng, nhưng vẫn phát ra âm thanh như làm nũng. Trên xe buýt không khí lạnh vẫn động lại, cô sợ hãi giống như ngã xuống dòng nước chảy xiết, Từ Nghiên không thể chống lại cho dù chỉ là bọt nước.

Ngón tay Mạc Quân Lâm vẫn ra súc xoa nắn. Hán rú mắt, muốn nhìn bộ dạng xấu hổ của cô, muốn thu hết bộ dáng này vào mắt, thật đáng yêu.

Hán còn muốn cô lộ ra nhiều điểm trước giờ chưa từng gặp phải.

Mạc Quân Lâm dùng sức, cả bàn tay ép sát tiểu huyệt cô, ngón cái và ngón trỏ xoa nắn tiểu châm sâu thăm thương, ngón giữa cùng ngón áp út qua lại vuốt ve cửa mình, ngón tay nhỏ nhất không ngừng chọc vào chỗ ướt đẫm nước của cô.

Từ Nghiên bị sờ đến cảm người xui lợ, trừ bỏ có sức che miệng, cô chỉ nhu nhược trốn vào một góc, hoàn toàn vô pháp ngăn cản thanh niên hư hỏng kia làm loạn.

Mạc Quân Lâm sờ chân cô, đối với cô là đã quá sức chịu đựng rồi, làm sao hán có thể sờ vào nơi đó của cô.

Nơi đó có chút do, còn cô, chút kích thích.

Đôi mắt đẹp của Từ Nghiên tích đầy bọt nước, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhưng Mạc Quân Lâm lại vòi như không thấy, còn dám hỏi cô: "Tớ sờ như vậy, Nghiên Nghiên, thoai mái sao."

Cô mảnh liệt lắc đầu, cô vùng eo, ngón tay kia chọc thẳng vào bên trong cô.

Ngón tay im một hồi, lại thọc vào thêm

Hán mới đầu còn chậm rãi, tiếp theo càng làm càng hăng, hai tai cô nghe rõ tiếng nước róc rách.

Hán đưa giòn một hồi, ở nơi bí ẩn đó, chảy ra một trận xuân thủy. Tiểu huyệt không tự giác được sự cầu khát của cô, càng lúc càng chảy ra nhiều xuân thủy, càng lúc càng có nhiều cảm giác.

"Úm.." Ngón tay hán thọc cô đến không chịu nổi, cô không còn sức giày giua, toàn thân bị hâm sâm trong cái vòng khoái cảm

Hai mắt cô vô thần, run rẩy vài cái, cả người xui lợ.

Cô cảm nhận được cơ thể đã tiết ra một cái gì đó, cảm giác kia thật thoái mái, chờ cô lấy lại tinh thần, liền nghe được âm thanh nhàn nhạt của hán: "Nghiên Nghiên... cao trào sao?"

Mạc Quân Lâm thấy Từ Nghiên bật khóc, lại cúi đầu hôn cô: "Minh đọc sách, cảm giác lúc cao trào sẽ thoái mái, cậu không thích sao....sao lại khóc?"

Từ Nghiên run bần bật, thân thể cô cảm nhận được rõ ràng vị khoái cảm kia, nhưng trái tim lại đau đớn, cõi tinh túng Mạc Quân Lâm như vậy, sao hán lại đổi xử với cô như thế?

Mạc Quân Lâm không vì Từ Nghiên bật khóc mà buông tha cô, hán ôm cô thật chặt, ánh mắt cố dứa vào ngực hán. Cô muốn giày dứa vài lần, nhưng không có sức, cô vài cái liề từ bỏ, hai mắt nhắm nghiền nước mắt chảy ròng, qua một lúc thì ngủ mất.

Mạc Quân Lâm dao động, hán than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ tóc cô, lại trượt tay xuống môi mềm, vuốt ve yêu thương nó.

Hai tiếng sau, xe buýt cuối cùng cũng về tới trường: "Cuối cùng cũng tới rồi."

Chui vào lỗ tai chính là tiếng hoan hô của mọi người, Từ Nghiên cuối cùng cũng tĩnh, cô cắn môi, đứng dậy đi vòng qua người hán, lấy hành lí của bản thân. Xe buýt dừng hẳn, Từ Nghiên cầm lấy hành lý bỏ chạy, thậm chí cô đi ngang qua Lý Húc cũng không phát hiện.

Hai tay bị một người nắm chặt. Cô quay đầu lại, là Lý Húc.

Trong lòng Từ Nghiên thở phào, nhưng lại bất lực phản nổ không thôi, mới vừa rồi cô gặp phải những chuyện kia, Lý Húc thi chi lo ngại?

"Em gấp làm gì, đợi anh cùng về." Lý Húc nhẫn nhại nói.

Đi theo phía sau Lý Húc là Mạc Quân Lâm, hán mở miệng: "Chúng ta cùng về."

Vừa nghe đến giọng nói của Mạc Quân Lâm, Từ Nghiên hoàng sợ: "Không cần, tự em về được."

Lý Húc thấy Từ Nghiên hất tay hán ra, sắc mặt trở nên lạnh lùng, dột nhiên mặc kệ cô, quay đầu tìm những người khác nói chuyện.

Từ Nghiên thấy hán bỏ đi, hốc mắt đỏ lên, nghe được tiếng cưa mì, cô cúi đầu nói với giáo viên gần đó: "Lão sư em không khỏe, em về trước."

Lão sư nghe Từ Nghiên nói mệt, cũng không miễn cưỡng, gật đầu đồng ý.

Cô bỏ chạy, mặc kệ Mạc Quân Lâm, mặc kệ Lý Húc, cô chỉ muốn đi khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

Mạc Quân Lâm ở phía sau cô, không nhanh không chậm, cứ như vậy đi theo cô, sau khi xác nhận cô về đến nhà, mới quay người bỏ đi.

Từ Nghiên vào nhà, đì ra ban công nhìn xuống, nhìn Mạc Quân Lâm rời đi, ánh mắt phác tạp mím môi, sắc trời lúc này đã tối sầm, ở nơi cô ở đèn đường cũng ít, cô từ trước tới giờ đều không dám đi một mình, nên Từ mẫu thường chạy đến đón cô mỗi lần tan học.

Rõ ràng có sẹo Mạc Quân Lâm, rõ ràng là cô muốn cách hán thật xa, cô biết hán ở phía sau mình, bất giác lại cảm thấy an toàn.

"Nghiên Nghiên, về rồi sao."

Từ mẫu ở trong phòng kêu cô, Từ Nghiên lắc đầu, cõi giày ra đi tìm mẹ.

Sáng chủ nhật.

"Nghiên Nghiên, có điện thoại."

Nghiên Nghiên sau khi đi chơi về, đều nhớt mìn trong phòng, không ăn không uống, rầu rĩ không vui, cả ngày bần thần mất hồn via. Từ mẫu chỉ nghĩ chắc là cô với Lý Húc đang giận dỗi nhau. Bà thật sự lo lắng, không muốn con gái thương tâm, đành bắt Từ Nghiên nghe điện thoại.

"Tim em làm gì?" Âm thanh Từ Nghiên khôn vui nói.

"Hôm nay ra ngoài xem phim được không?" Giọng nói phát ra rất lớn, Từ mẫu nghe được những lời Lý Húc nói.

Bà tiếp lời, "Nghiên Nghiên con ra ngoài chơi đi, hôm nay mẹ bận không ở nhà, con trưa với con tối không nấu được."

Từ Nghiên quay đầu nhìn mẹ, trong lòng cô không khỏi thở dài.

"Được, khi nào thì đi."

Sau khi hai người nói với nhau địa điểm với thời gian, Từ Nghiên liền cúp máy, chuẩn bị một chút thì ra ngoài.

Tuy rằng Từ mẫu đồng ý cho Từ Nghiên ra ngoài, nhưng không quên dặn dò: "Không được về quá khuya. Mẹ đi làm về khoảng 8 giờ sẽ về."

"Dạ."

Tử Nghiên với Lý Húc gặp nhau ở chỗ đã hẹn, có mặc một cái áo thun màu trắng kết hợp với váy ngắn, dáng người Tử Nghiên vừa phải, ăn mặc đơn giản nhưng lại khéo léo để lộ ra làn da trắng nõn, tóc đen nhánh dài tới vai, khuôn mặt đon thuần kiều nhú.

Dựa vào bức tường màu hồng gần đó, một bộ dạng nhàn nhã thoải mái, Lý Húc vừa đến đã nhìn thấy cảnh đẹp này, không khỏi thất thần. Khóe miệng cầm lồng không dám mà nhéch lên, Tử Nghiên nhìn thấy hán, cũng cười, nhưng sau khi nhìn thấy người sau lưng Lý Húc. Thị nụ cười cung kính.

Tại sao, Mạc Quân Lâm cũng tới.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Dày* (*Cướp Tình*) được tải miễn phí tại www.ebookfull.net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-2: Cái gì tớ cũng chậm hơn cậu ấy, chỉ còn mình cô thôi

Tử Nghiên trước kia có bao nhiêu tin nhiệm Mạc Quân Lâm, thì hiện tại liền có bao nhiêu thất vọng. Lý Húc nhìn khuôn mặt trầm xuống của Tử Nghiên, khóe miệng mỉm cười giờ cũng nhạt phai. Hắn bước qua theo phản xạ nắm tay cô, nhưng lại bị Tử Nghiên tránh né, Tử Nghiên hiện giờ sợ hãi người khác dụng chạm cơ thể.

Lý Húc một tay trống không, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống: "Tử Nghiên, em lại nháo cái gì?" Hai mắt Lý Húc âm u, thanh âm cũng trở nên lạnh.

Cô rũ đầu nhỏ giọng nói: "Không có, không phải nói muốn xem phim sao..... Tại sao..... cậu ấy cũng tới?"

Lý Húc thấy Mạc Quân Lâm tới gần, đành nhịn xuống: "Vé xem phim là Quân Lâm mua, cậu ấy cũng lâu rồi không đi cùng chúng ta. Xem phim xong cậu ấy sẽ về, anh với em vài vòng, được không?"

Cô vừa thấy Mạc Quân Lâm tới, lập tức muốn bỏ chạy về nhà, nhưng cô không nghĩ Lý Húc sẽ từ giận như vậy.

Cô đang do dự, Lý Húc nắm chặt tay cô, kéo cô về phía trước.

Lý Húc giống như rất không cao hứng. Tử Nghiên mím môi, thậm chí không nói câu nhặt đì, xem xong phim Mạc Quân Lâm cũng rời đi, hon nra còn có Lý Húc ở đây, cậu ấy cũng không dám làm bừa đâu.

Từ đầu tới cuối, cô không thèm liếc mắt nhìn Mạc Quân Lâm lần nào nữa.

Mạc Quân Lâm không nói lời nào, đi theo phía sau họ, ánh mắt nhìn hai người đang nắm tay nhau, đôi mắt híp lại lộ ra vẻ thâm trầm, hai môi mím chặt.

Mạc Quân Lâm đi nhanh hơn, không đi phía sau nữa mà vòng qua bên cạnh Lý Húc.

Giữa Tử Nghiên và Mạc Quân Lâm, cách nhau một Lý Húc.

Mạc Quân Lâm cái gì cũng không nói, nhưng Tử Nghiên biết được, hắn nhìn cô. Sự tồn tại của Mạc Quân Lâm làm Tử Nghiên cảm thấy khó thở, cấp bách.

Thời gian vừa đúng, người trong rạp phim cũng tung đồng xu, Mạc Quân Lâm lấy vé xem phim, sau đó ba người bắt đầu vào trong, tìm vị trí ngồi xuống.

Tử Nghiên nhìn Mạc Quân Lâm ngồi xuống, liền chờ Lý Húc cũng ngồi vào chỗ rồi mới lướt cổ, ai nghĩ cô vừa ngồi xuống, Mạc Quân Lâm lại định bật đứng lên: "Minh nhìn nhầm dây số."

Hắn đi xuyên qua Lý Húc, ngồi bên cạnh tr. Chỉ một thoáng, lòng tơ trên người cô động đứng cả lên. Cô thẳng người, mở miệng nói Lý Húc đối vị trí với cô, nhưng vừa định mở miệng, Mạc Quân Lâm đã cầm lấy cổ tay cô. Tử Nghiên bị hù sợ đến sống lưng tê rần, tức khắc không dám động đậy nữa, mà Lý Húc căn bản không chú ý tới cô, chỉ một lòng tập trung ăn bắp.

Cô cố rút tay ra, nhưng lại bị Mạc Quân Lâm nắm chặt. Mạc Quân Lâm ở bên tai cô, nhỏ giọng: "Nghiên Nghiên, có lạnh không?" Âm thanh trong phòng rất lớn, hắn nói chuyện với cô không thể truyền đến tai Lý Húc, hon nra ánh sáng ở đây không rõ, hắn không hề kiêng nể mà ép gần cơ thể cô, một chút cũng không sợ hãi.

Cô chịu không nổi, nói nóng nói: "Cậu..Buông tay ra."

"Cái gì?" Trên phim lúc này phát ra một âm thanh rất lớn, Lý Húc không nghe được Tử Nghiên nói cái gì nên hỏi lại.

"Cậu ấy nói lạnh." Mạc Quân Lâm thay cô trả lời, buông cổ tay cô ra, cởi áo khoác chính mình đang mặc, đặt lên chân Tử Nghiên.

Lý Húc hôm nay không có mặc áo khoác, chỉ có Mạc Quân Lâm là có.

Lý Húc thấy Mạc Quân Lâm đắp áo lên chân Tử Nghiên, hơi nhíu mày. Trước kia Mạc Quân Lâm luôn đối xử tốt với Tử Nghiên, nhưng hôm nay cả ba người đã thay đổi, Lý Húc có chút không thích ứng được.

Lúc này, phim điện ảnh bắt đầu cao trào, Lý Húc không nghĩ nữa, quay đầu tập trung xem phim. Tử Nghiên cắn môi, cơ thể hoang mang lo sợ, cô căng thẳng cả người, sợ hãi Mạc Quân Lâm lại làm vậy. Nhưng, hắn vẫn im lặng không có động tác gì. Xem ra lời lý Húc nói vira nái, thành công áp đảo Mạc Quân Lâm đi.

Tử Nghiên xem một hồi thì bị phim điện ảnh thu hút, nhưng chưa được bao lâu, cô cảm nhận được trên đầu mình có một bàn tay nóng rực đang vuốt ve. Cô quá sợ hãi, thậm chí không dám phát ra phản ứng gì, dành mặc kệ hắn làm loạn.

Hắn ở bên đầu gối, vuốt ve, khiêu khích một vòng, sờ đến cả người cô đều nóng lên.

"Mình đi vệ sinh." Tử Nghiên đứng lên, thở phì phò bỏ chạy.

Cô vòng qua bên hướng Lý Húc ngồi, cơ hồ là chạy trối chết, nhưng Lý Húc chỉ chuyên tâm tới phim điện ảnh, không phát hiện ra cái gì. Mạc Quân Lâm ngồi một hồi cũng đứng dậy rời đi, mà bản thân Lý Húc lại không chú ý ra cái gì.

Tử Nghiên đi rất nhanh, vira di vira quay đầu lại xác định không có ai đi theo, di vào nhà vệ sinh nữ, mồi thở phào nhẹ nhõm. Cô đứng trước bồn rửa tay, bộ ngực pháp phồng không ngừng. Tử Nghiên mở vòi nước ra rửa tay, lại dùng nước lạnh tái lên mặt, cố gắng chấn định bản thân một chút. Tử Nghiên hỏi chính mình, bây giờ làm sao đây? Bỏ về hay là một chút nói về?

Tử Nghiên ngẩng đầu lên nhìn vào gương, nhưng không chỉ có một mình cô, sau lưng còn có một khuôn mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tử Nghiên.

"A.....!" cô hé miệng, thét chói tai, thân thể chưa kịp phản ứng, tay đã bị Mạc Quân Lâm túm chặt, kéo vào một căn phòng.

Mạc Quân Lâm động tác gọn gàng khóa lại cửa, Tử Nghiên sợ tối mức không biết làm sao cho phải, cô càng sợ, nước mắt lại rót xuống càng nhiều. Cô tránh qua một bên, đôi tay vòng qua cơ thể chính mình, lên tiếng: "Cậu...Tránh ra...."

Mạc Quân Lâm ôm Tử Nghiên vào lòng, giọng nói khàn khàn: "Nghiên Nghiên đừng sợ mình được không, mình thích cậu lắm, Nghiên Nghiên."

Tử Nghiên nghe được những lời này, cô ngây cả người, sau đó nhẹn ngào: "Cậu thích mình...Lại đối với mình như vậy?"

Mạc Quân Lâm rầu rĩ: "Nghiên Nghiên, mình đọc sách, nó nói muốn làm nữ nhân động tâm, cách tốt nhất là chiếm được cơ thể họ. Lý Húc nói hắn cái gì cũng chưa từng làm với cậu. Minh cái gì cũng chậm hơn Lý Húc, chỉ còn cậu thôi, Nghiên Nghiên."

Tử Nghiên xấu hổ và giận dữ không thôi, Lý Húc tại sao cái gì cũng nói cho Mạc Quân Lâm biết. Thậm chí chuyện bọn họ hôn môi vài lần, cũng đã kể đi? Còn có, Mạc Quân Lâm nói cái gì mà cơ thể, nói lung tung cái gì.

Cô dùng sức đẩy Mạc Quân Lâm ra, khóc miệng hắn rù xuống, vẻ mặt đầy hối hận, cảm tình quen biết nhau từ nhỏ, Tử Nghiên không chịu được biểu tình đáng thương của hắn, cô nghĩ hoặc hỏi: "Cậu xem sách gì?"

"Sách của Trương Ái Thư." (tác giả Sắc Giổi)

Tử Nghiên có một lần nghe qua tên tác giả này, nhưng sách thì chưa đọc, cô hoài nghi hỏi: "Thật sự có nói như vậy?"

"Thật, lần sau mình đưa cậu đọc." Hán ú rũ cup đuổi nói.

"Cậu...sách viết là một chuyện...cậu không thể cứ vậy mà làm theo..." Cô tướng tượng nên mắng Mạc Quân Lâm vài câu, nhưng lại không mắng được gì. Cô nhớ khi còn nhỏ, trước kia nếu cô có vui tình chọc giận Mạc Quân Lâm, hán không thoa máu lỗ鼻孔 to một cầu, sau đó cũng ngần người, lộ ra rất nhiều biểu tình vô thô hôi hận.

Lúc trước cô cảm thấy Mạc Quân Lâm vừa đáng thương vừa đáng yêu, hán cái gì cũng vui, không phải cố ý, nhưng cô buồn bức đều kiềm hán nổi giận. Hiện tại cho dù Mạc Quân Lâm có làm ra chuyện không thể tha thứ, cô cũng lại như thế mà mềm lòng. Mạc Quân Lâm ngang đầu, ánh mắt lóe lên: "Nghiên Nghiên, cậu thành thật với mình...Cậu thật sự...Thích Lý Húc sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Dãy (Cuồng Tình)* được tải miễn phí tại www.ebookfull.net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Không cần, không cần mà

"Nếu người trước kia thô lỗ với cậu là mình, cậu cũng sẽ chấp nhận, đúng không?"

"Mình...." Hai người trong tình cảnh này, cô làm sao dám nói sự thật?

Tử Nghiên thanh giọng: "Tôi lại từ đây về sau chúng ta chỉ là bạn bè...Cậu về sau...Không được động tay động chân với mình nữa...."

"Vậy là cậu không chán ghét mình chạm vào người..."

"Mình..."

Nào có? Tử Nghiên trộm mắt, nhưng lại bị Mạc Quân Lâm nuốt hết vào bụng.

Mạc Quân Lâm hôn cô, nhưng ánh mắt thâm thúy vẫn nhìn chằm chằm cô, ánh mắt mang theo ý giận dỗi, Mạc Quân Lâm ôm chặt eo cô, lực mạnh như muốn ép khép hai thân thể với nhau, cô không động đậy được, cái ngực đáng thương bị đè chặt vào lòng ngực rắn chắc của hán. Vừa đau vừa trưởng.

Mỗi cửa Mạc Quân Lâm mềm mại, hán vuốt ve mông mề mài cô, nháy mắt tựa như có dòng điện chạy qua, Tử Nghiên rung mình, mùi vị kỳ dị truyền đến đôi môi đang dán chặt, lén vào trái tim, khiến nó đậm loạn nhịp.

"Nghiên Nghiên, mình rất thích cậu..." Mạc quân lâm thở dài một tiếng, cá cơ thể hán đè chặt Tử Nghiên, nụ hôn trên môi dần già tăng sức lực, môi móng ái muội mở ra, đầu lưỡi thò vào trong miệng cô, đào qua. Tử Nghiên không thể không kêu lên.

"Um...Um..."

Đứng hôn, đứng hôn mà. Cô không nói nên lời, môi lần nữa bị lắp kín, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ cản khản. Lại không biết tiếng kêu này chọc đến Mạc Quân Lâm hung phấn cả người. Cả người Mạc Quân Lâm kích động, tay ở eo cô cũng dần vuốt lên. Trên người Tử Nghiên có mùi thơm dịu dàng, mềm mại, vừa duyên dáng, cá cơ thể như không xương, làm hán mê như điếu đổ.

Mạc Quân Lâm nhìn Nghiên Nghiên, nhìn từ nhỏ tới lớn, ôm cô rất nhiều lần, nhiều năm như vậy, chạm từng không thể chạm được, rót cuộc bây giờ có thể ôm cô, cảm giác kia quá ảo diệu, hán chạm vào một lần liền mất không ché.

Tử Nghiên bị hôn đến mơ màng, những nỗi trên cơ thể bị Mạc Quân Lâm sờ, đều trở nên bùn rùn. Hai chân cô mềm ra, đèn độ không chịu nổi sức lực của chính mình.

Hon nữa, mỗi lần Mạc Quân Lâm thân thiết với cô, cá cơ thể cô đều cảm thấy ngứa ngáy.

Không được, không được, cô không thể để hán sờ loạn chỗ khác.

Tử Nghiên dùng toàn bộ lý trí với sức mạnh đầy Mạc Quân Lâm ra, nhưng lại không thể siết nén hán. Cô bị Mạc Quân Lâm ôm chặt, đè vào vách tường, cảm giác áp bách của thân hình cao hon cô hán một cái đầu, lại một lần nữa bao phủ cơ thể cô. Mạc Quân Lâm nhìn cô ánh mắt sâu thẳm, trong mắt đều là nóng bỏng, dao động, sau đó môi cô lại bị hán hung hăng hôn lấy hôn đe.

"Um...um..." Hơi thở nóng rực của hán áp vào người, đầu lưỡi cường thế chui vào miệng cô, tron trượt liếm qua. Đầu lưỡi Mạc Quân Lâm qua lại trong miệng cô, mỗi một chỗ đều liếm qua, thậm chí liều mạng bắt được đầu lưỡi cô, sau khi bắt được liều vừa hút vừa mút, cô bị hán hôn đến đau đớn, thân thể trở nên xụt kít. Cô không còn sức chống cự, cảm thấy hán ép cô đến không chừa đường sống. Thân thể Tử Nghiên lúc này trở nên kít kít, một bộ dạng vô lực chống cự, đổi nốt động tĩnh, trong mắt Mạc Quân Lâm chính là cô vũ hán ra sức tiếp tục hôn cô.

Mạc Quân Lâm có họng khô khốc, dùng sức ăn chặt Tử Nghiên, đè ép thân thể mềm mại, cúi đầu hôn, hôn một cái là sâu thẳm, triền miên. Hán liếm mút, gặm, giống như một con dã thú đang đói, muốn đem cô nhập vào cơ thể chính mình.

Mạc Quân Lâm trái tim đập thật nhanh: "Nghiên Nghiên...Nghiên Nghiên...Miệng cậu rất ngọt."

Hán lẩm bẩm, rồi lại doạt lấy miệng cô, ở trên má cô cọ tới cợ lui, rồi lại chuyển hướng tới cần cù trắng nõn. Nơi này, tan ra mùi vị thơm ngào ngạt. Hán hít một hơi thật sâu, mở miệng ra mút vào cái cổ, vừa mút vừa liếm, phát ra âm thanh tách tách.

"Um...um..."

Ngứa, ngứa quá đỗi.

Dời mắt Tử Nghiên xinh đẹp, giờ lại đầy nước, trong cổ họng phát ra âm thanh rên rỉ ôn nhu, theo lửa nóng trong cơ thể rơi xuống, hơi thở lại thêm đòn dập. Mạc Quân Lâm dùng đầu kritch liếm mút hai lỗ tai Tử Nghiên, rồi nhẹ nhàng gặm cắn.

Tử Nghiên sau cơn đau, cơ thể dâng lên một cảm giác khó chịu, ở chỗ sâu kín trong cơ thể không ngừng len lỏi, nhiệt huyết hội tụ ở trong bụng, rồi lại ào ào chảy ra bao nhiêu xuân thủy ấm áp. Tử Nghiên cảm nhận được hai chân uốn ắt, cô mắc cở chết địt được.

Cô như thế mà lại ướt rồi...

Mạc Quân Lâm xoa nhẹ bầu ngực Tử Nghiên, có lúc nàng cũng hoảng, không biết phải làm sao. Cô mặc áo ngực bình thường, không phải loại khó mở, Mạc Quân Lâm chạm vào một cái liền có thể mở ra dây áo. Mạc Quân Lâm chạm vào đầu v* đã cứng rắn, ngón tay ăn nhẹ, lại xoa nhẹ, bàn tay hàn nâng lên bầu ngực lớn vừa phải, giống như đứa trẻ ham bú sữa, sau lại có thể mềm như vậy? Vừa ngọt ngào giống như mật ong nhưng lại không ngọt. Cảm giác mút vào cũng rất tốt. Ở nơi đây có hương vị thuộc về Tử Nghiên, thanh thanh ngọt ngào.

Hút mút miệng cô, lại ôn nhu xoa ngực cô, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm Tử Nghiên, Mạc Quân Lâm muốn đèn hết những biểu cảm e thẹn đó bừng cả mặt kia thu hết vào tầm mắt. Ánh mắt mèo loạn, có lúc lại mông lung, có khi quá kiêu mị.

Hán thích Tử Nghiên đến muôn phát điên, thật sự quá đáng yêu, hán muốn khi dễ cô, trêu chọc cô.

Hai ngực bị nam nhân xoa bóp, môi lại không cho cô tách ra, từng đợt khoái ý đánh thẳng vào lồng, lén vào bụng, lại hại hán cô tiết ra một trận xuân thủy khác. Quần kít cô lúc này hoàn toàn ướt đẫm, hôm nay cô lại mặc quần màu trắng, cơ thể dễ dàng nhìn thấy.

Lúc này bên ngoài vang lên âm thanh một người đang đi đến, âm thanh này làm Tử Nghiên tỉnh lại, cá người lạnh lẽo hoàng sợ. Lúc này, Mạc Quân Lâm lại lén vào trong quần cô, ấn vào tiểu huyệt cô. Hán kinh ngạc, lại hưng phấn, ở bên tai Tử Nghiên thở dốc nói: "Nghiên Nghiên...Cậu hung phấn sao...Xuân thủy tràn ra ướt hết cả quần."

Tử Nghiên biết bên ngoài có người, cô không dám lên tiếng, chỉ cố gắng bắt lấy cánh tay đang làm loạn. Không cho hán động. Tay hán không rời khỏi tiểu huyệt cô, môi lại cúi xuống hôn cô, cái miệng nhỏ giờ đã đỏ lên vì sung. Hán biết cô không thể chống cự được, Nghiên Nghiên thật đáng yêu. Chỉ là hán cũng vậy, hán không thể chống cự được.

Hôn một hồi, cái tay nhỏ đang chặn hán cũng không còn sức lực, cô vừa buông lỏng, tay hán được phóng thích, lèn động ngón tay, ở trong tiểu huyệt cô nhẹ nhàng khều vuốt.

"Um...um..." Kích thích này, hán quá là ác với cô. Tử Nghiên phát ra vài tiếng rên rỉ, nhưng lúc này lại có âm thanh xả nước giúp cô giải tỏa.

Mạc Quân Lâm lúc này cũng buông ra, kéo Từ Nghiên ngồi trên đùi hắn, bàn tay lại ngồi xuống bờn cầu. Từ Nghiên trong đầu đều mơ hồ, căn bản vô pháp phản ứng, sau đó vẩy cô đã bị Mạc Quân Lâm kéo ra ném xuống đất.

"A....!" Cô phát hoảng, hét lên, bàn tay của hắn bao trọn tiêu huyệt cô, hắn đang trực tiếp ở chỗ kia, sờ loạn.

"Cậu... Cậu sao lại... Minh không muốn.. Quân Lâm..."

Cô khóc lóc cầu xin tha thứ, âm thanh diêm dẹp đáng yêu, bất lực ở trên người hắn vẫn vẹo, nhưng cánh tay hắn vòng qua eo cô như khóa trù cá người, cô không thể nhúc nhích.

Xuân thủy tiết ra mỗi lúc mỗi nhiều, cô như mát không chê, cô.....

Từ Nghiên nức nở khóc, lại mẩn cảm mê loạn từng cái vuốt ve, bộ ngực phồng lên xuồng. Ngón tay hắn lúc này chui vào trong tiêu huyệt, ngón tay thô ráp thuần thực tìm tiêu hoa nhụy bên trong, xoa xoa ấm ấm, sau đó bén trong chảy ra rất nhiều chất lỏng làm mê loạn.

Khuôn mặt trắng nõn giờ đã đỏ bừng, cái cảm giác này thật sự quá kích thích.

Mạc Quân Lâm đưa giòn tiêu hoa nhụy, nhưng côn th*t phía dưới người đang không tự chủ được mà nhô cao, như muốn tham gia vào cuộc vui của hai người.

Nhưng Mạc Quân Lâm không dám lại quá trớn hon nữa, hắn chỉ lén cọ cái móng nhô của cô vào côn th*t phía dưới quần: "Nghiên Nghiên.. Cậu thích sao."

Bên ngoài lại truyền tới âm thanh có người đang đến.

Từ Nghiên gác đầu lên vai Mạc Quân Lâm, nhẹ nhẹ rên rỉ, cố gắng áp chế kích thích, nhưng mỗi lần lại kinh động phát ra âm thanh "um... um..." kiều mị rên rỉ.

Mạc Quân Lâm sợ bị người bên ngoài nghe thấy, đem hai ngón tay nhét vào miệng nhỏ của cô, bên tai cô nín: "Nghiên Nghiên ngoan, mình không muốn người khác nghe thấy tiếng của cậu, cậu ngoan, rên nhó một chút."

Nói xong, Từ Nghiên liền trợn trừng mắt, cô kêu rên một tiếng.

Mạc Quân Lâm thuận thế đem ngón tay nhét vào trong tiêu huyệt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Tràn Dày (Cuộp Tình)* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 5: Nói ra

Mạc Quân Lâm làm sao có thể dễ dàng từ bỏ. Hon nữa, cảm giác điện cuồng này so với lần trước còn nhiều hơn. Mạc Quân Lâm đem ngón tay giữa của hắn cầm vào bên trong cơ thể cô. "Nghiên Nghiên... Nghiên Nghiên... Nói này cậu mềm lắm... Lại có nhiều xuân thủy chảy ra..."

Hắn vừa nói, ngón tay càng cảm sâu hơn vào triêu tiêu huyệt của cô. Bàn tay kia lại không ngừng ra sức trêu đùa cái miệng nhỏ phía trên của cô, phát ra âm thanh lách tách vui người.

Cả hai cái miệng nhỏ, đều phát ra tiếng nước.

Một cô gái nhỏ bé ngồi trên người một thanh niên cao lớn, cả người Từ Nghiên quần áo hồn đốn, hạ thân lộ ra hoàn toàn, quần lót ướt đẫm bị cởi ra một bên, không thể che đậy được nơi riêng tư mê người của thiếu nữ. Ngón tay thô lớn của thanh niên kia lại ra sức ra ra vào vò.

Nước mắt của Từ Nghiên rơi xuồng ào ạt, cô khóc lóc thảm thương. Mạc Quân Lâm thật sự quá đáng, thật sự quá đáng, hắn trước kia còn nói xin lỗi với cô, bây giờ lại làm cái chuyện này. Còn không chịu dừng tay.

Nơi riêng tư của cô, bị Mạc Quân Lâm dâm, thọc tối thọc lui, trong cơ thể như có một ngọn lửa, bức cõi tối muôn diệu.

Cảm giác kia cuối cùng là cái gì, cô trước đây đã trải qua một lần, nhưng không dám nghĩ lại, nhưng mà lúc này lại nem được một lần nữa, cảm giác đó, thật sự quá thoái mái.

"Cái miệng nhỏ này cứ hút chặt tay tôi." Mạc Quân Lâm nói nhỏ, giọng nói mang theo tán thường.

"Um... um..." Đứng nói mà, đứng nói nữa.

Từ Nghiên muốn Mạc Quân Lâm cảm miệng, nhưng đột nhiên hắn rút ngón tay ra khỏi miệng cô, sau đó cô nghe được âm thanh mút vang lên, hắn, lại tự mút tay chính mình.

Từ Nghiên hai mặt đỏ rực, trong đầu không tự chủ được hiện lên hình ảnh, khuôn mặt lạnh lùng kia vậy mà giờ lại thỏa mãn mút ngón tay dính đầy nước miếng của cô.

Bộ dạng Từ Nghiên kích thích mà hai ngực phồng lên xuồng, làm cho hắn càng hung phấn, hắn lại liếm mút ngón tay lần nữa, cố ý phát ra âm thanh lớn hơn, rồi lại nói bên tai cô: "Nghiên Nghiên.... Ngot lắm... Minh rất thích... Minh rất muốn..."

Mạc Quân Lâm nhìn bộ ngực Từ Nghiên lên xuồng, tròn trịa đáng yêu, hắn thật sự hận bản thân không có nhiều hơn một bàn tay, để cùng một lúc có thể dụng vào mỗi một nơi trên cơ thể cô.

Hắn cắn xuồng vành tai Từ Nghiên: "Nghiên Nghiên... Bên trong cậu nóng cực kỳ... Lại rất nôn... Cứ mút lấy ngón tay tôi... Hút rất nhiệt tình... Mút tối minh không thể động đậy..."

Cô mới không có, cô không có hút hắn.

Từ Nghiên xấu hổ, cảm giác dưới thân làm cho người ta sợ hãi vừa khoái cảm, cô để cho hắn đùa giòn, toàn thân như bị đánh vào trong con sóng, hắn càng ra sức đâm vào, cô càng khó chịu, hai chân dùng sức mà cuộn lại, liều mạng ngăn cản con sóng kia càng tới càng gần.

Tiêu huyệt bên trong càng ép chặt, ngón tay Mạc Quân Lâm run rẩy, trái tim hắn hung phấn đến diên cuồng, côn th*t ở dưới quần cũng muốn tham gia, không ngừng muốn thay thế ngón tay hắn. Mạc Quân Lâm tự niệm cho bản thân, không thể ở chỗ này, không phải ở chỗ này. Lần đầu tiên của Từ Nghiên, không thể tùy tiện ở chỗ này.

"Um... um..." Tiêu huyệt run rẩy, cô không chịu được, cái miệng nhỏ rên rỉ không ngừng.

Ngón tay hắn vươn tới bên trong điểm G, búng vào nó. Cô rên rỉ một tiếng cao trào, không nhịn được nữa, xuân thủy trong âm đ*o tràn ra, Mạc Quân Lâm lúc này mới rút ngón tay ra, xuân thủy giống như nước tiểu, bắn ra một trận lớn.

Đây là cái gì? Nước tiểu sao? Sao cô lại trả nên hư đốn như vậy?

Mạc Quân Lâm an ủi: " Ngoan, đừng khóc, đây không phải nước tiểu, là cao trào, cậu hung phấn, khoái cảm nên mới chảy ra cao trào."

Hắn bắt lấy tay cô ấn vào trong tiêu huyệt, sau đó đưa lên chớp mũi cô: "Cậu xem, không phải nước tiểu mà."

Lúc này, bên ngoài có người gõ cửa, an tâm hỏi: "Bạn bên trong, bạn không thoải mái sao? Có muốn minh tìm người tới hỗ trợ hay không?"

Lời vừa nói ra, hai người bên trong đều đứng tim, Mạc Quân Lâm lấy ngón tay đang cảm trong miệng cô ra, nhở giọng: "Nói với cô ấy cậu không sao."

Từ Nghiên cảm mồi, nếu cô kêu cứu, chắc chắn sẽ có người tới cứu cô. Nhưng, sau đó Mạc Quân Lâm làm sao đây? Nếu có người báo cảnh sát, Mạc Quân Lâm sẽ bị bắt. Tới lúc đó mọi người đều biết, cả mẹ và Lý Húc cũng sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Tràn Dày (Cuộp Tình)* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 6: Thiếu

Nguồn nhảy chuong

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Dày (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 7: Chúng ta chia tay đi

Nếu mẹ biết, khẳng định sẽ nói điều, còn có những cậu xung quanh, ở trường học, họ sẽ chỉ chi trò, cô bỗng nhiên không dám nghĩ nhiều nữa, hậu quả thật là quá đáng sợ!

Cô thật tình không muốn ai biết chuyện này!

Tử Nghiên nuốt nước miếng, âm thanh khàn khàn có đè nén nói ra: "Không có gì, chỉ là mình hơi đau bụng.. Giờ đã đỡ hơn rồi, không có gì nghiêm trọng."

"À...Vậy là tốt rồi." Cô gái bên ngoài cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, sau đó nhún nhún vai, đi đến bồn rửa tay, rửa sạch xong liền đi ra ngoài.

Mạc Quân Lâm thấp giọng nói: "Nghiên Nghiên, cảm ơn cậu."

Vừa rồi cô chỉ cầm ra tiếng cầu cứu cậu bên ngoài, hắn khẳng định chết chắc. Tuy rằng, hắn biết rõ tính cách cô, cũng đoán được cô sẽ không dám nói ra, nhưng Mạc Quân Lâm không nghĩ tới, Tử Nghiên sẽ nghĩ xa tới nỗi, sợ hắn bị cảnh sát bắt đi.

Hắn còn dám cảm ơn cô? Cô mới không phải vì hắn mới nói dối như vậy! Cô cố gắng giao, "Cậu buông mình ra.....Mình muốn đi ra ngoài! Uhm..."

Đột nhiên, hắn áp sát mặt cô, đôi môi mòng kẽ phủ lên miệng cô.

Cô giơ tay lên đánh vào người hắn. Hắn mặc cho cô đánh, chỉ là nhất quyết không buông miệng cô ra. Giống như tinh nhân, hòn nhau đến tinh mạch, cuồng điên. Còn triền miên, môi hắn rất mềm, lại rất nóng, nghiên nát cánh môi cô, vuốt ve, nóng bỏng.

Ngón tay hắn vẫn ở bên trong cơ thể cô, nhưng không có động đậy, chỉ chuyên chú hôn cô, cả đôi môi cuốn vào cánh môi cô. Hút đến nghiêm trọng, đầu lưỡi vươn vào bên trong, nhấm nháp kỹ vị bên trong miệng cô, liếm đến chân thành, làm cô có chút khát.

Hơi thở nóng rực của hắn, giống như thô ráp, giam cầm hơi thở cô. Cô không còn chỗ trốn, lại không biết làm sao, tất cả cảm xúc lúc này có kích thích, có ngọt ngào, có thê ái dày tình cảm... Tất cả đều tập trung hết, trên đôi môi hai người. Hắn cuốn cô vào một cơn lốc xoáy, cô vô pháp tránh khỏi, ý thức cũng mất đi.

Dần dần, cô quên mất chống cự, cánh tay vô lực rũ xuống, lồng miện nhánh không ngừng rung động. Cô bị hôn đến mơ hồ. Sau đó, ngón tay ở trong cơ thể cô bắt đầu động đậy.

Cảm giác trong người lại tệ hại khoái cảm, làm cô không kịp phòng bị.

"Uhm..."

Môi cô trong môi hắn, không nhịn được mà rên rỉ. Nhưng tiếng rên kiều媚 này, lại bị Mạc Quân Lâm nuốt hết vào miệng.

Cô cùng hắn, sớm đã hôn nhau đến nỗi quên mất bản thân đang ở chỗ nào.

Tử Nghiên đưa hắn vào cơ thể Mạc Quân Lâm, cái miệng nhỏ bị hắn triền miên liếm mút, chỗ thận bít ứ ám bị hắn ra ra vào vào....

Rõ ràng là cô muốn giao, nhưng không chống cự lại được cảm giác này...

Quá kỳ quái, thật là quá kỳ quái.

Vừa thoai mai, vừa kích thích.

"Ô...Ân...." Tử Nghiên phát ra tiếng thở dốc, miệng lưỡi cô khô khốc, theo bản năng muốn nuốt nước miếng, đầu lưỡi hắn ở trong miệng cô, động tác nuốt nước miếng trở thành mút đầu lưỡi hắn.

"Uhm..." Mạc quân lâm phát ra một tiếng rên khao cảm. Bị cô hút một lần, chạm thẳng vào trái tim, hắn lúc này mới buông ra, nói: "Nghiên Nghiên...Minh thích lắm...Cậu mút như vậy...Minh thích lắm..."

Mới vừa rồi chỉ là vô thức, cô làm sao có thể chủ động làm hắn.

Bất quá không sao, hắn có rất nhiều biện pháp bức cô, ép cô.

Hắn lại hôn lên, đầu lưỡi mòng kẽ chen vào bên trong miệng cô, dùng sức mút, đem hết nước miếng trong miệng cô hút đi.

Miệng Tử Nghiên khó cung, khát không thể chịu, mà mỗi lần khát, cô lại mút một lần, mỗi lần đều ngâm lấy đầu lưỡi hắn. Âm thanh thoai mai từ cổ họng phát ra theo bản năng.

Tiếng rên rì kia là Tử Nghiên mặc cõi chết đi được, nhưng cô không có cách nào khác, thậm chí bị mút đến tê rần. Tim Tử Nghiên đập như quả trống, cô không biết tại sao chính mình lại phản ứng như vậy.

Ngón tay ở hạ thân bắt đầu động nhanh, từng con khói cảm này lên, cô liều mạng lắc đầu, miệng vừa được tách ra, cô lên tiếng: "Đừng tay lại...Đừng mà..."

Tử Nghiên sợ âm thanh rên rỉ này bị người khác nghe được, sống chết cần chặt môi.

"Hiện giờ không có ai...Cậu kêu lên đi..." Mạc Quân Lâm vuốt ve cánh môi cô, âm thanh khàn khàn mê hoặc.

Cô xấu hổ, trùng mắt với hắn, hai con mắt co hồi dần vào nhau, đôi mắt long lanh kia như mè hoặc Mạc Quân Lâm, dục vọng dâng lên cuồn cuộn.

Mạc Quân Lâm không muốn Tử Nghiên trốn tránh, trực tiếp cầm lấy tay cô: "Nghiên Nghiên...Lại thoai mai một lần nữa...Được không?"

Ngón tay phía dưới gai nhẹ, nhưng chậm lại, sau đó cảm sâu hơn trong người cô, ma sát không ngừng. Nơi riêng tư lúc này truyền đến khói cảm điện cuồng, ngón tay đáng giận đó đụng vào điểm G sâu thẳm bên trong. Tử Nghiên lúc này căng thẳng, cô cảm giác được hạ thân căng lúc căng phát ra nhiều nước, cô nhịn không được hé lèn: "Cậu đừng lại...Nhanh..."

Không được, cô sắp không được.

"A a a.....!" Tử Nghiên thét chói tai, cả người té rần, dòng nước bời vì khói cảm mà tràn ra. Tiêu huỷ rụt rẩy một trận, nước chảy xuống hết phía dưới đùi. Đôi mắt Tử Nghiên thất thần, cái miệng nhỏ phát ra một tiếng nỉ non quyến rũ: "Uhm..Ân..Thật thoai mai..."

Tử Nghiên nói ra những lời này đều là vô thức, Mạc Quân Lâm nghe vào trong tai, nhịn không được nhếch miệng cười, sau đó hôn nhẹ sau gáy cô. Hắn nghĩ thầm, về sau hắn sẽ làm cô thoai mai hơn.

Thoai mai đến độ cô không rời đi được nữa.

##

Lúc này, bên ngoài có hai người đi vào. Tử Nghiên mới từ cao triều tinh lại. Đã bị hay chữ "Lý Húc" làm bùng tỉnh.

Trong đó, một nữ nhân kinh ngạc nói: "Cậu thấy người vừa rồi không? Là Lý Húc đó. Hình như hẹn hò với bạn gái. Bọn họ chưa chia tay sao?"

Một nữ nhân còn lại giọng nói có phần buồn bã: "Uhm..Chưa chia tay."

Tử Nghiên nhận ra giọng nói này, là trợ lý câu lạc bộ bóng rổ Lý Húc tham gia. Cũng là người cùng Lý Húc chụp tấm ảnh kia - Chu Văn Tư.

"Cậu không phải cùng hắn hẹn hò sao?"

"Anh ấy nói...Bạn gái anh ấy tâm lý rất dễ kích động. Sự ánh hướng tối kỳ thi sáp tối. Chuyện chia tay, phải đợi sau khi thi mới nói được."

"Cậu đúng là đáng thương mà. Hắn bảo cậu chờ, thì cậu liền chờ sao?"

"Mình thích anh ấy hai năm. Đợi lâu như vậy. Chờ thêm một thời gian nữa. Có làm sao đâu..."

"Như vậy là bắt cả hai tay."

"Cậu..Đừng nói vậy...Mình tin tưởng anh ấy." Chu Văn Tư nói giận, giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng.

"Được được...Mình không xúc phạm nam thần của cậu nữa..."

Hai người nói xong, liền vào nhà vệ sinh đóng cửa lại. Cuộc trò chuyện bị cắt ngang.

Mà Tử Nghiên, cá người đều phát ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đầu (Cuồng Tình)* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chúng ta chia tay đi

Nữ trợ lý này, dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, thường xuyên hoạt động tích cực bên đội bóng rổ, có việc gì lớn nhỏ đều lôi Lý Húc đi cùng.

Bức ảnh kia, lòng cô hy vọng không phải là hắn, nhưng nếu không là hắn, thì còn có thể là ai?

Tử Nghiên bất giác, đau lòng mà bật khóc. Mạc Quân Lâm dùng ngón tay quét nước mắt cho cô, nhưng càng làm, cô càng khóc dữ dội hơn.

Nếu không thích cô, cứ nói thẳng, tại sao sự ánh hướng tối cô? Đúng giờ cô những chuyện này.

Cô úy khuất, tình cảm bao năm nay, nói vỡ liền vỡ.

Mà nhảy mắt, hai cô gái kia di ra khỏi nhà vệ sinh, lại tiếp tục nói chuyện.

"Cậu có cùng Lý Húc...Cái kia...Cái kia chưa?"

"Cái kia là cái gì?" Chu Văn Tư cười khẽ, giọng nói mang theo thận trọng.

"Thật là...Đừng giấu mình...Nói cho mình biết...Hắn...Cái kia có ôn không...Đúng được không?" Chu Văn Tư hừ một tiếng, sau đó phát ra tiếng bước chân đồn đáp.

"Thẹn thùng như vậy...Túc là có rồi...Phải không?" Hai người rời đi, âm thanh càng lúc càng nhỏ, sau đó không nghe được gì nữa.

Tử Nghiên cúi gầm mặt, nắm chặt quần áo Mạc Quân Lâm theo bản năng, cô biết Lý Húc phản bội cô, nhất thời quên mất những chuyện vừa nay. Theo bản năng cô ý lại, dựa hắn vào vòng tay to lớn của hắn.

Khác một thời gian, cô dùng hai tay lau nước mắt, mạnh mẽ tránh ra khỏi người Mạc Quân Lâm, ngữ khí lạnh lùng: "Cậu đi đi."

Lý Húc cho cô đã kích quá lớn.

Mạc Quân Lâm nói ầm một tiếng, sau đó lại lên tiếng: "Mình ở bên ngoài đợi cậu."

"...." Không cần cậu đợi.

Tử Nghiên biết hắn sẽ không nghe lời cô, cho nên cô không hé răng, cũng không muốn nói nhiều.

Tử Nghiên sửa sang lại xong, dùng nước lạnh rửa mặt.

Đôi mắt lúc này vì khóc mà sưng to, như muốn nhắc nhớ cô chuyện gì đã xảy ra.

Cô tức giận đến cuồng, cô căm hận rằng Lý Húc, Mạc Quân Lâm, cả hai người đều là bạn thân nhất của cô, giờ lại đối xử với cô như vậy. Đúng là có mắt như mù.

Cô hít sâu, thật vất vả mới áp xuống cảm xúc trong lòng, bước chân lảo đảo ra ngoài.

Chi là vừa ra ngoài, Tử Nghiên đã bất ngờ với cảnh tượng trước mặt.

Lý Húc đang nắm chặt áo Mạc Quân Lâm, chất vấn: "Mạc Quân Lâm, cậu đi đâu...Cậu bước ra từ vệ sinh nữ...Cậu làm cái gì bên trong...Nói?"

Mạc Quân Lâm chỉ nhìn chằm chằm Lý Húc, không nói lời nào.

Hai người nghe thấy tiếng bước chân, xoay người thì nhìn thấy Tử Nghiên.

Lý Húc lúc này buông cổ áo Mạc Quân Lâm ra, chạy đến bên Tử Nghiên hỏi: "Em sao vậy...Sao lại khóc?"

Hai tay duỗi ra muốn sờ mặt Tử Nghiên, bị cô né tránh.

"Tù Nghiên...Em rốt cuộc là làm sao?" Năm lần bảy lượt né tránh hắn dụng chạm, Lý Húc không nhịn được mà phát hỏa. "Có chuyện gì thì cứ nói thẳng...Em cứ như vậy....Lúc nào cũng muốn anh đoán...Anh không phải con giun trong bụng em."

"Em không thoải mái...Về trước." Tử Nghiên âm thanh khàn khàn, mệt mỏi lên tiếng. Cô cúi đầu, mũi chân vừa định vòng qua người hắn.

"Em nói rõ ràng...Không nói rõ thì đừng hòng đi." Lý Húc bắt cổ tay cô, không cho cô chạy trốn, kiềm chặt cô. Tử Nghiên càng giãy giụa, Lý Húc càng dùng sức.

Bỗng nhiên, Mạc Quân Lâm dùng sức ném Lý Húc qua một bên, đem Tử Nghiên giấu ở sau lưng.

"Cậu làm đau cậu ấy." Mạc Quân Lâm lạnh lùng nói.

Lý Húc thấy Mạc Quân Lâm che chở Tử Nghiên, lại nói giận: "Cậu có tư cách gì mà nói...Cậu tránh ra...."

"Mình nghe được tiếng khóc....Mới đi vào trong." Mạc Quân Lâm khuôn mặt vô cảm

"Tại sao lúc nãy hỏi cậu lại không nói rõ?"

"Cậu ấy không cho mình nói...Nhưng cậu đều thấy được hết rồi."

Tử Nghiên nghe vậy, cũng chỉ im lặng, đè nén tâm trạng không vạch trần hắn nói dối.

Lý Húc bỏ qua Mạc Quân Lâm, xoay người nhìn Tử Nghiên, hỏi: "Tử Nghiên, em rốt cuộc làm sao vậy? Em khóc cái gì? Em nhất định phải lạnh nhạt với anh sao? Cho anh một nguyên nhân không được sao? Lần trước là anh sai, anh biết. Nhưng bây giờ chuyện cũng đã qua rồi, em còn xem mình là bạn gái của anh sao?"

Tử Nghiên bị hắn từng tiếng chát ván, nhão đến đầu óc nóng lên, tuy rằng trước kia cô muốn nhịn xuống, càng muốn tránh sự thật, tưởng có thể về nhà để bình tĩnh lại.

Nhưng hiện tại, cô thật sự nhịn không nổi nữa!

Tử Nghiên đỏ mặt: "Lý Húc.... Trước kia em nháo loạn... Là em sai."

"Chuyện gì?"

"Anh ra ngoài cùng với Chu Văn Tư.... Bị người khác bắt gặp.... Em từ đầu không dám tin... Nhưng lúc này ở trong nhà vệ sinh... Em nghe Chu Văn Tư nói... Tất cả mọi chuyện em đều biết hết rồi."

Tử Nghiên còn chưa nói xong, Lý Húc liền vội vã nói, "Anh với cô ấy không xảy ra chuyện gì hết."

"Vậy anh nói, anh có phải hay không cùng cô ấy ra ngoài?"

"Là cô cùng nhau ra ngoài..... Nhưng không phải như em nghĩ." Lý Húc nhíu mày.

"Em nghĩ làm sao?" Tử Nghiên nghe ngao, hán thưa nhận có đi ra ngoài, tức là có giấu cô, không phải sao?

Chi một thoáng, Tử Nghiên nhận ra rất nhiều việc, giống như Lý Húc sẽ học đại học Ly, cách xa nơi cô học bốn tiếng ngồi xe lửa, lại chưa từng nói cô cô biết. Cũng không hỏi ý kiến cô, đã tự mình quyết định mọi chuyện. Mà lúc này, bên người hắn còn rất nhiều nữ nhân khác, hắn cũng chưa từng vi có mà nghĩ sẽ gửi khoảng cách với họ. Luôn luôn lạnh nhạt cô, thậm chí có lúc bỏ quên cô.

Gần đây còn xuất hiện một Chu Văn Tư. Cô thật sự không chịu nổi.

"Lý Húc.... Chúng ta chia tay đi."

Hai chữ này nói ra, Tử Nghiên bật khóc, thanh mai trúc mã, nhiều hơn hai chữ bạn thân, cảm tình bao nhiêu năm, nói hết liền hết.

Đau ngắn không bằng đau dài.

Cô không muốn miễn cưỡng chính mình, Lý Húc ở bên cạnh không cho cô cảm giác an toàn.

Học trung cao trung ba năm, mỗi lần đều thấy hắn ở bên cạnh một nữ nhân khác vui vẻ trò chuyện. Cô thật sự không biết khi nào lại nhảy ra một nữ nhân khác, trực tiếp bắt hắn đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Dãy (Cuồng Tình)* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 9: Khách không mời mà đến

Lý Húc nghe được lời cô, sắc mặt trở nên dien cuồng tức giận.

Hắn gạt Mạc Quân Lâm qua một bên, xông lên trước bắt Tử Nghiên lại. Nhưng lại bị Mạc Quân Lâm ném ngay ngắn cản, hắn nói giận dùng dùng, cách Mạc Quân Lâm muôn kéo Tử Nghiên, quát to lên: "Em có biết em đang nói cái gì hay không? Chúng ta ở bên nhau bao lâu rồi, hôm nay em tùy tiện nghe lời người khác nói, liền muốn chia tay với anh?"

Tử Nghiên nấp ở sau lưng Mạc Quân Lâm. Cố gắng tránh né cánh tay Lý Húc. Cô nghe ngao hé lè: "Không chỉ là bởi vì cô ta! Lý Húc, em đã sờn nê cùng anh chia tay, em..."

Cô dừng một chút, sau đó nghiêm túc nói: "Em không thích anh."

Lý Húc không dám tin tưởng những lời này, đồng tử co rụt lại: "Không thích, em nói không thích anh? Không thích chỗ nào? Em lập lại cho anh."

"Bây giờ em không thích. Không thích anh lớn tiếng với em, không thích anh hay hùng hổ dọa người, còn rất nhiều, rất nhiều thứ không thích."

Cô lại khóc rống lên: "Lý Húc, chúng ta chia tay đi! Anh về sau không cần đến tìm em nữa. Từ nay ai đi đường này..."

Tử Nghiên sau khi nói xong, che mặt chạy đi, Lý Húc muốn đuổi theo, bị Mạc Quân Lâm ngăn cản: "Cậu bình tĩnh trước đi, bộ dạng này đang dọa cô ấy sợ."

Lý Húc tức muôn học máu, đang định đẩy hắn ra. Lại nghe những lời này, một bước cũng không dám di nữa. Hắn quay đầu nhìn Tử Nghiên chạy ra xa, phần hận mà nám chặt nắm tay, hung hăng đập vào bức tường gần đó. Bức tường bị móp hòn một phần, mồ hôi rớt xuống dưới đất, hắn còn chưa hết giận, lại đá hai chân lên tường, sau đó lại đấm hai cú, úr úr cẩn rặng. Một lúc sau, mồ hôi, hai giọt, hai giọt, ba giọt, nước mắt cứ thế mà rơi xuống.

Lý Húc lau mắt, đẩy Mạc Quân Lâm ra, bỏ đi, cũng không thèm quay đầu lại nhìn Mạc Quân Lâm một lần.

Mạc Quân Lâm đứng tại chỗ, nhìn Lý Húc rời đi, ánh mắt hiện lên tia kiên quyết.

##

Sau đó, ở trường học.

Tử Nghiên cũng không nói chuyện với Lý Húc. Lý Húc cho dù cố gắng tìm cũng không được. Những lúc đi vệ sinh, Tử Nghiên đều đi cùng một bạn học nữ khác, cơ hội gặp mặt riêng lẻ đều không cho hắn. Sau đó, hắn cố gắng ăn vạ năn nì cõi, nhưng cô không đáp ứng, có lúc tiếng chuông vào lớp vang lên, Lý Húc chỉ có thể sắc mặt xanh mét rồi đi.

Sau khi tan học, mẹ Tử đều đến đón cô về, Lý Húc càng không tìm được cơ hội.

Thời gian càng dài, nhiều lần sau đó, Lý Húc hiểu được cô thật sự quyết tâm chia tay. Nên không phiền cô nữa. Nếu có nữ nhân khác tới nói chuyện, Lý Húc cũng không bận tâm, lúc nào cũng lạnh mặt, không khí xung quanh trở nên trầm thấp lạnh lùng. Không còn là thiếu niên ấm áp khi xưa nữa.

Tử Nghiên biết rõ, thấy rõ những chuyện này. Nhưng cô hiện giờ không muốn nói tối nữa.

Cô nghĩ một khi đã quyết định rồi, thì không nên quay đầu lại nữa.

Mạc Quân Lâm cũng không phiền cô, chỉ là mua cho cô rất nhiều đồ uống nóng, thậm chí có lúc đi học thể dục quên mang khăn lông, sau đó mỗi ngày trong ngắn kéo xuất hiện rất nhiều khăn lông sạch.

Cô biết Mạc Quân Lâm làm, nên đồ uống cô không dùng, trực tiếp bỏ thùng rác. Lần đầu tiên còn bảo là ngoài ý muốn, nhưng lần thứ 2 trong nhà vệ sinh, thì sao? Làm sao giải thích được? Làm sao cô có thể tha thứ cho hắn đây?

##

Tử Nghiên đang tính toán về nhà, nhưng vừa đến cổng, nhìn thấy Lý Húc đang chờ cô.

"Nói chuyện với anh một chút."

Tử Nghiên không để ý, vòng qua bên cạnh bỏ đi.

Lý Húc chạy theo, vừa đi vừa nói: "Anh biết thời gian qua là em chuẩn bị thi, anh không muốn làm phiền em, nhưng thi xong rồi, em có thể cho anh một cơ hội không? Anh biết anh không đủ quan tâm em, về sau anh sẽ không như vậy nữa, được hay không?"

Hắn đang nói, mẹ Từ cũng chạy đến, Từ Nghiên lập tức leo lên xe, phản ứng một câu cũng không cho hắn. Lý Húc thật bất đắc dĩ, chỉ có thể trợ mắt nhìn cô.

##

2 tháng sau.

Từ khi ra ngoài cùng mẹ, Từ Nghiên cơ hội ở lì trong nhà. Nhưng thời gian cô ở trong nhà chưa được bao lâu, đã bị quấy rầy.

Từ Nghiên về nhà, mở cửa phòng chính mình, lại nhìn thấy một người dáng vẻ to lớn, người tốt thì không bao giờ đến. Mà người đến thì không bao giờ tốt.

"Cậu...Cậu...Sao cậu lại ở đây?" Từ Nghiên khiếp sợ đến lắp bắp. Thất thanh la kêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đài (Cuồng Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngón tay hắn

"Nghiên Nghiên, con là cái gì Quân Lâm lâu lâu không tới chơi, con không thể mất lịch sự như vậy được."

Mẹ Từ đem trà để lên bàn, sau đó xoay đầu giáo huấn cô.

"Mẹ!"

Cô không biết nên nói thế nào với mẹ về chuyện của cô với Mạc Quân Lâm. Từ Nghiên cắn cắn môi, chỉ có thể oán hận mà trừng mắt nhìn Mạc Quân Lâm

Hắn lúc này, thẳng lưng, ngồi ngay ngắn trên sofa. Mạc Quân Lâm không có lên tiếng. Lúc hắn bị cô trừng, chỉ là rũ xuống mi mắt, dáng vẻ ngoan ngoãn tuổi thanh xuân.

Từ Nghiên nhìn hắn trong lòng hờ lạnh, cô sẽ không để hắn lừa nữa.

Cô ở một góc xa, ngồi xuống, quay đầu nói chuyện với mẹ: "Mẹ.....Hắn tới làm gì?"

"Cái đứa nhóc này. Sao con không hỏi Quân Lâm. Con hỏi mẹ làm gì? Còn không phải chính con mời người ta đến?"

"....." Cố cái gi mời hắn đến làm gì?

Mẹ Từ quay đầu nhìn Quân Lâm, lại nhìn Từ Nghiên, mặt mè lắc đầu, không biết hai đứa này nháo cái gì nữa. Còn tên nhóc Quân Lâm kia, rõ ràng thông minh sáng dạ, sao bây giờ nhìn giống như đầu gỗ.

Mẹ Từ hành tự chủ động: "Quân Lâm từ nay giúp con ôn tập. Con thành tích toán không tốt lắm, Quân Lâm lại là họcば, con cứ xếp thời gian thích hợp, rồi cùng thẳng bé ôn tập thích đáng. Lý Húc là Lý Húc, Quân Lâm là Quân Lâm, con không thể nhập hai đứa lại nói được."

"Mẹ con...." Từ Nghiên định lên tiếng giải thích, nếu mẹ mà biết hắn đối với cô làm ra cái chuyện đồi bại kia, không biết mẹ Từ có tức giận mà đau tim không nữa.

Mẹ Từ xua tay: "Không nói nhiều, quyết định vậy đi."

Bà còn không quên trừng mắt nhìn Từ Nghiên, không cho phép cô nói chữ "Không."

Sau đó, bà xoay người nhìn Quân Lâm: "Con khi nào rách. Nghiên Nghiên 7 giờ sáng thì dậy rồi, cùng cô ra ngoài tập thể dục sau đó về nhà ôn tập. Buổi trưa có ngủ một chút tối khoảng 2 giờ rưỡi...."

Mạc Quân Lâm lập tức trả lời: "Con buổi sáng với chiều không có bận gì."

"Được được, vậy con tối buổi trưa đi, cùng nhau ăn cơm. Có được không? Một tuần con có thể tối mấy ngày?"

"Con ôn cho cậu ấy tối khi thi xong, mỗi ngày đều có thể tối ạ."

"Không được." Từ Nghiên nôn nóng la lên, cô không muốn nhìn thấy hắn mỗi ngày.

Mẹ Từ trừng mắt: "Người ta không sợ hãi, con còn là hé cái gì."

"Không nên làm phiền người ta...Mẹ...Cho nèn...Cho nèn..." Từ Nghiên cắn môi, muốn kêu hắn đừng tới nhưng không thay đổi được mẹ. Đành trừng mắt nhìn Mạc Quân Lâm

"Ngày nào không tới được thì đừng miễn cưỡng."

Từ Nghiên làm lơ hắn hai tháng nay, hắn nhìn Từ Nghiên trong mắt đều là vui vẻ sinh động: "Ban ngày mình không bận, chỉ có buổi tối sẽ ra ngoài tập thể dục, còn không đều ở nhà nghỉ ngơi....Thời gian nghỉ ngơi rất nhiều."

Mẹ Từ nghe xong thì cười tươi, bà thích Mạc Quân Lâm chính là như vậy. Ngoan ngoãn lại thích đọc sách. Chứ không như Lý Húc kia, suốt ngày chỉ muốn đem Nghiên Nghiên ra ngoài chơi.

"Không ai giống con hết, một đồng cảm nhân như vậy làm gì." Mẹ Từ quay đầu, "Quyết định vậy đi, con đợi một chút, đi ăn nấu cơm, cùng nhau ăn."

"Mẹ."

Mẹ Từ hung ác trừng mắt nhìn Từ Nghiên. Trừng đến cô im miệng không dám hó hét.

Sau đó lại hỏi thêm Mạc Quân Lâm một câu: "Dạy từ hôm nay sao?"

Từ Nghiên: "Ngày mai."

Mạc Quân Lâm: "Dạ!"

Hai người đồng thời lên tiếng, hai mắt dõi nhau. Mẹ Từ trực tiếp bỏ qua Từ Nghiên, cười cười với Mạc Quân Lâm. Đem một cái ghế vào phòng Từ Nghiên.

Từ Nghiên hành hồn dõi quay về phòng. Mạc Quân Lâm chỉ theo phía sau cô, cầm lấy tập vở cô lên xem

Từ Nghiên liếc hắn, nhưng hắn biểu tình vô cùng nghiêm túc, cầm lấy giấy búi viết xuống để bài cho cô.

Cô cũng chỉ nghiêm túc nghe hắn nói, những điểm quan trọng sẽ ghi xuống tập. Không nói một câu dù thừa nào. Học một lúc đã tối, Mạc Quân Lâm phải về nhà. Còn không quên nói, mai sẽ lại đến.

Sau khi hắn đi rồi, cô bị mẹ Từ la một trận. Từ Nghiên ủy khuất cực kỳ, lại không dám giải thích, chỉ có thể lại buồn rầu quay về phòng.

Mẹ Từ nhìn hai đứa một hồi, đều là hình ảnh nghiêm túc học tập, trong lòng lại thấy thích Mạc Quân Lâm nhiều hơn Lý Húc. Nếu ngày nào đó hai đứa nhỏ có thể ở bên nhau, bà tuyệt đối tán thành hai tay hai chân.

Bà đương nhiên nhìn thấy Mạc Quân Lâm. Bà biết hắn thích Nghiên Nghiên. Nhưng mà Nghiên Nghiên còn buồn vụ Lý Húc. Chắc vì vậy mà chán ghét Quân Lâm.

Bà thở dài, đứa nhỏ này thật là, người ta vô tội mà khi không lại giận cá chém thớt.

Mỗi một ngày, Mạc Quân Lâm gió mặc gió, mưa mặc mưa, mỗi ngày đều tới nhà cô báo danh, mẹ Từ thấy vậy rất cao hứng, mỗi ngày đều nấu một đồng đồ ăn ngon cho hai người.

Tử Nghiên lầu lầu vô thức nhìn thấy ngón tay Mạc Quân Lâm. Lại nghĩ tới những chuyện đáng xấu hổ. Ngón tay đó, cứ như vậy mà cắm vào trong tiêu huỵệt cô.

Mạc Quân Lâm sao có thể không chú ý tới? Mỗi lần cô nhìn hắn, hắn liền nhịn không được mà nhào tới.

Nhưng hắn không dám làm liều, hắn không muốn cô xem hắn và Lý Húc giống nhau. Họ đã quá thân, từ nhỏ tới lớn đều chơi cùng nhau, cùng nhau trưởng thành, Lý Húc và Tử Nghiên ở bên nhau một thời gian, cô cũng không rõ ràng được tình cảm đó có phải là yêu hay không. Tình bạn cũng tình yêu không thể giống nhau.

Mạc Quân Lâm không muốn bản thân trở thành người dơ thừa, đi theo phía sau họ, không thể nắm tay Tử Nghiên. Chỉ cần nhớ đến lúc cô cùng Lý Húc ở một chỗ, hắn cảm thấy rất đau lòng. Hắn muốn cô minh bạch rõ ràng, tình cảm cô dành cho hắn là yêu, là thích, chứ không phải là thành mai trúc mả.

Hắn yêu cô.

Đến tận xương tủy.

Tuy hắn luôn xem Lý Húc là anh em là huynh đệ, nhưng Lý Húc muốn gì, hắn đều có thể giúp đỡ, có thể nhường nhịn.

Chi có Nghiên Nghiên, thi tuyệt đối không thể nhường.

Cho dù một chút, cũng không muốn. Hắn phải có được Tử Nghiên bằng mọi cách.

Nên quyết định làm liều, mà cướp cô về.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Tràn Dày* (Cuộc Tình) được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 11: Nhìn lén

Hai tuần không ngại mưa gió, Mạc Quân Lâm mỗi ngày đều nghiêm túc chuẩn bị các loại đề bài hướng dẫn Tử Nghiên học bộ túc toán.

Buổi chiều, mẹ Tử ra ngoài bàn công việc với bạn, vì gấp gáp mà không có báo với Tử Nghiên đã chạy vội ra ngoài. Tử Nghiên cũng chưa biết làm thế nào, đã có người ở bên ngoài tiến vào. Lập tức, giờ khắc này chỉ còn một mình cô và Mạc Quân Lâm ở nhà.

Tuy rằng, Mạc Quân Lâm hai tuần nay đều ngoan ngoãn, không có nói lồng tham mà làm chuyện gì bậy bạ với cô, nhưng là, cô vẫn là không tránh được sợ hãi.

Mạc Quân Lâm nghe lời mẹ Tử mỗi ngày thường lui tới cùng cô giải đề, dạy học, đâu vào đấy. Cũng không làm gì thêm.

Ngược lại, Tử Nghiên lại càng khẩn trương hơn. Khi làm đề, ánh mắt không tự chủ được nhìn hắn nhiều lần, có lúc còn làm sai, sau đó lại sửa, sai rồi sửa nhiều lần làm đỗ đặc đỗ hết xuống đất.

Cô lập tức ngồi xóm xuống nhảy đù, ánh mắt quét lên, dừng ở bên chân Mạc Quân Lâm.

Mạc Quân Lâm có một đôi chân rất dài, cô vỗ tinh nhín vào đũng quần của hắn, nói đó nhô lên một đoạn lớn. Tử Nghiên ngây ngẩn cả người, nháy mắt nghĩ đến cái đó là cái gì....

Này, cái tên biến thái này, sao....Sao ở đó lại nhô cao như vậy?

Cô đỏ mặt trở lại vị trí học, muốn làm như không phát hiện gì hết. Nhưng mà bản thân lại đứng ngồi không yên, căn bản không thể chuyên tâm được nữa. Ánh mắt liền nhặt không được trộm nhìn hạ thân hắn. Vì cái gì mà nó không giảm bớt, còn càng lúc càng rõ ràng.

Đột nhiên, người bên cạnh đang yên lành đọc sách mồ miệng, âm thanh khàn khàn: "Đứng nhìn nữa."

Khuôn mặt trắng nõn giờ đỏ bừng, nói lắp: "Minh....Minh có nhìn đâu."

Cô khẩn trương, chưa biết làm sao thì Mạc Quân Lâm cầm tay cô đặt ở hạ thân hắn.

Tử Nghiên lập tức hoảng loạn đến mức rút tay về, lại rút ra không được, có kinh hãi trừng mắt nhìn hắn, Mạc Quân Lâm có lồng dày rậm, lúc này đều rất nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt mang theo ủy khuất: "Chính cậu làm nó đau như vậy....Nhìn nữa....Minh sẽ chịu không nổi!"

"Cậu...Cậu buông tay ra." Tử Nghiên cảm thấy cả mặt cô như đang bốc cháy đến nơi.

"Tại cậu mà ra....Cậu phải phụ trách."

"Cậu nói bậy....Minh mới không có."

"Mười phút rồi....Cậu nhìn nó mười sau lần....Minh thấy rất rõ...."

Tử Nghiên xấu hổ đến độ thở, cô thật sự đã nhìn nhiều lần vậy sao?

"Là....Là do cậu suy nghĩ bậy bạ....Nó mới nhô lên...."

Mạc Quân Lâm cười: "Là người cậu quá thô...Mùi thô thô qua chỗ mình...Mình không khống chế được....Nghiên Nghiên...Trừ khi cậu nguyện ý....Minh không ép cậu nữa đâu...."

Hắn, hắn chỉ là người được mài trên người mình liền có phản ứng?

Tử Nghiên không biết vì sao mà hô hấp trở nên nhanh hơn, cô chịu không nổi mà thở phì phò, giương mắt nhìn hắn, lại cảm thấy hoảng loạn: "Cậu nói không ép mình....Vậy buông tay ra...."

"Minh nói là không chạm vào cậu....Nhưng hiện tại là cậu chạm vào mình."

"....."

Rõ ràng là hắn bắt lấy tay mình không buông? Giờ lại biến thành mình chủ động chạm vào hắn?

Cô cắn cắn môi dưới, bàn tay lại càng dùng sức rút về.

Mạc Quân Lâm không muốn buông tay cô, thì cô lại càng tránh. Bàn tay nhỏ mềm ở trên quần hắn cọ tới cọ lui. Tiếng thở dốc của Mạc Quân Lâm càng lúc càng trầm thấp.

Bỗng nhiên Tử Nghiên cảm giác được côn thắt bít dưới động dây, còn chạm vào tay cô. Tử Nghiên giật mình, tức khắc không dám động dây nữa. Cô giương mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú kia ửng hồng, đôi mắt lại phủ một tầng xuân thủy nhợt nhạt. Khóc mắt khẽ héch lên, môi mòng mòn phi phò không dứt.

Sau một lúc tay cô vẫn ở yên một chỗ đó, Tử Nghiên không biết tiếp theo thế nào, mà lúc này dưới quần hắn đã chảy ra một trận xuân thủy. Sau đó, Mạc Quân Lâm buông tay cô ra, ở dưới quần có một vết to ướt đẫm

Cô kinh ngạc giương mắt nhìn hắn, Mạc Quân Lâm lúc này đã lây lại tinh thần, khóc mắt hơi hờ hờ, khuôn mặt tuấn tú kia vẫn còn đọng lại một tàng hờn nhạt chưa dứt. Bang một tiếng đầy ghét chay nhanh ra ngoài. Cô không nghĩ nhiều cũng di theo hắn, Mạc Quân Lâm đi vào trong nhà vệ sinh, bên trong lại một trận xôn xao. Có tiếng nước chảy, lại có tiếng xoa lòng mạnh.

Tử Nghiên nhìn lòng bàn tay hơi ướt của mình, đưa tới gần mũi giàn húi, nhưng mà không nghe được mùi gì khó nghe, chỉ có một chút mùi nhàn nhạt.

Cô đại khái hiểu được hắn tại sao lại có phản ứng đó, thật không ngờ chỉ bị cô dụng như vậy liền.... Mạc Quân Lâm cái tên này, cái đồ lưu manh!

Tử Nghiên sắc mặt hồng rực, chạy nhanh vào phòng lấy khăn giấy xoa xoa lòng bàn tay rất nhiều lần, lại nghĩ nghĩ, dùng giấy vẫn không đủ sạch sẽ, cô lại chạy tới phòng bếp, lru xà phòng rửa tay. Cô chạy qua chạy lại nữa ngày

mới quay lại bàn học, khuôn mặt cũng bớt hồng đôi chút.

Mạc Quân Lâm vẫn chậm chạp không ra khỏi nhà vệ sinh, hắn tự xử lý, thời gian so với Từ Nghiên tưởng tượng còn lâu hơn, cô nghĩ có khi nào hắn quay một hồi xong sẵn tiện tám luôn rồi không?

Chờ đến hắn ra tối, cô quả thực ngãy được mỉa xà phòng tắm của mình trên người hắn.

Mạc Quân Lâm cũng không nói nhiều với cô, khuôn mặt tuấn tú vẫn còn hồng hồng, hắn cúi đầu, nói với Từ Nghiên: "Mình có chút việc...Mình về trước."

"A....."

Sớm như vậy? Cô chỉ vừa mở miệng, sau đó lại nghĩ hắn về sớm như vậy vẫn tốt hơn là ở đây đi.

Từ Nghiên rủ đầu: "Úm."

Đôi mắt chớp chớp, "Cậu bạn thì về đi."

Mạc Quân Lâm sửa soạn lại ba lô, lại đưa cho Từ Nghiên mấy đồ mầu hắn tự tay soạn: "Cậu làm bài này trước, có gì mai minh đưa thêm."

"Úm."

Từ Nghiên đưa tay ra nhận, chỗ này tổng hợp rất nhiều câu hỏi, từ khó tới dễ đều đầy đủ, không biết phải mất bao lâu mới soạn được đồng hồ này. Khiến định, đã rất vất và làm ra.

"Nghiên Nghiên, ngày mai gấp.."

Mạc Quân Lâm chào tạm biệt cô, cô cũng không để ý hắn.

Hắn đi đến bên cửa thay giày, đang muốn mở cửa ra ngoài thì Từ Nghiên có hơi phiền lòng chạy ra, nói với hắn: "Đèn xanh đèn đỏ bên ngoài hư rồi, cậu qua đường chú ý một chút. Còn có....." Cô dừng một chút, nhỏ giọng nói tiếp: "Ngày mai gấp."

Mạc Quân Lâm xoay đầu nhìn cô, trên mặt đều là vui vẻ: "Nghiên Nghiên, ngày mai minh sẽ tới sớm"

Cô, cô có bao hắn tới sớm đâu?

Từ Nghiên nhìn thấy hắn vui vẻ, cũng không nói nhiều, bất giác cũng cười cười nhìn theo.

##

Thời gian qua mau, 1 tháng rưỡi ôn tập đã trôi qua.

Hôm nay có ngày thi, Từ Nghiên ăn sáng xong liền sửa soạn tới trường.

Cô chạy nhanh ra cửa mang giày, sau đó đi xuống cùng mẹ Từ. Ai ngờ lại nhìn thấy Mạc Quân Lâm đang chờ, kế bên hắn còn một chiếc xe màu đen.

"Lên xe đi!" Mạc Quân Lâm mở cửa xe, mẹ Từ cũng tự nhiên mà ngồi vào trong, như là sớm biết rằng hắn sẽ tới đón.

Từ Nghiên hành phái ngồi theo vào, nhỏ giọng hỏi, "Mẹ, mẹ biết cậu ấy tới sao?"

"Ai nha, dù sao Quân Lâm cũng có ý tốt, không cần đi xe bus, tốn nhiều thời gian."

Từ Nghiên: "....."

Mẹ thật là, còn không thêm nói với cô một tiếng.

Bất quá cô cũng không tức giận, trong lòng có một chút, cao hứng. Kỳ thật, cô cùng Mạc Quân Lâm thời gian gần đây đã hòa hoãn không ít.

Gần hai tháng nay, hắn ban ngày tốn thời gian dạy cô học, buổi tối khẳng định đều ở nhà chuẩn bị tư liệu, hắn đưa cô rất nhiều đề bài hữu ích, cô còn không biết đúng sai đi gây sự sao?

Nhưng mà Từ Nghiên lại làm rồi.

Xe chạy một mạch vắng vẻ, Từ Nghiên không nhiều lời, nắm chắc thời gian ở trên xe ôn bài lại một chút.

Tới nơi, Mạc Quân Lâm xuống xe trước, rồi tới cô. Dì được hai bước thì nghe tiếng hắn gọi: "Nghiên Nghiên, đợi dà."

Từ Nghiên dừng lại, xoay người, cho rằng hắn muốn dặn dò mình gì đó.

Nhưng hắn vừa đi đến trước mặt cô, đã trực tiếp ngồi xóm xuống, một thân ảnh cao lớn quý ở dưới chân cô cột lại dây giày: "Dây giày tuột rồi."

Cô cúi đầu nhìn thấy hắn tí mỉ, lại sợ dây giày tuột ra, nên kẽm kẽm cột lại hai lần.

Những người xung quanh đều nhớ nói cô có bạn trai thật tốt. Làm Từ Nghiên thận thùng không thôi, mặt đỏ hết cả lên.

Cô nhớ tới khi còn nhỏ, hắn lúc nào cũng giúp đỡ cô, cột dây giày cho cô. Cô không nói ra, nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt.

Cô cảm thấy trái tim bây giờ như là được bao bọc trong một đóng đường, có vài con kiến xép hàng bò qua bò lại. Trong lòng, có chút tê, có chút ngọt.

Mạc Quân Lâm đem hai dây giày cột chắc rồi mới đứng lên, rồi xoa nhẹ định đầu cô, cười nhạt nói, "Nghiên Nghiên cố lên...Cậu nhất định có thể làm được...."

"Úm."

Từ Nghiên cúi đầu, khuôn mặt không tự giác lại đỏ thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đầu (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12

Mẹ Từ chờ Mạc Quân Lâm cột dây giày cho Từ Nghiên xong mới tiến lên phía trước nhìn Từ Nghiên. Bà quả thật vừa lòng hai đứa nhỏ, không chê thi xong, tự nhở có thể thân mật với nhau hơn. Không chê có thể ở cạnh nhau cũng nên.

Ngày thi đầu, Từ Nghiên cảm thấy bản thân làm bài không tồi.

Ngày thứ hai, đề thi đều gấp lại những câu hỏi Mạc Quân Lâm đã ôn trước cho cô ở nhà.

Ngày thứ ba, 10 phần thi Từ Nghiên nắm chắc 8 phần.

Thi xong, tâm tình cô vui vẻ thoải mái hoàn toàn.

Ra khỏi phòng thi không gặp mẹ Từ. chỉ thấy Mạc Quân Lâm.

Hắn lớn lên rất cao, dựa vào cây đa lớn gần công, ngón tay thon dài cầm quyền sách đọc châm chú. Khuôn mặt anh tuấn dưới ánh nắng làm tăng lên độ ám áp vài phần. Đẹp giống như một bức tượng, cũng giống như người mẫu trên tivi. Cố nhìn đèn bài nồng lên, hai tai đỏ hồng.

Mạc Quân Lâm cảm nhận được ánh mắt, nâng đầu lên thì thấy Từ Nghiên, lấp tíc cười đến sáng lạn, không còn bộ dạng lạnh lùng lúc này.

"Nghien Nghiên." Âm thanh dễ nghe, vui sướng vô cùng.

Mạc Quân Lâm gấp quyền sách trong tay lại, hai ba bước đã tiến về phía cô. Hắn xoa xoa đầu cô hỏi: "Thi xong rồi...Cậu đòi không..Chúng ta đi ăn đi."

Nói xong cũng tự nhiên cầm lấy tay cô tiến về phía trước.

"Úm" Từ Nghiên cả khuôn mặt đều hồng, trong nhất thời quên mất hỏi mẹ Từ không đến sau. Chỉ nhìn chằm chằm vào bàn tay đang nắm của hai người.

Tay Mạc Quân Lâm từ nhỏ đã rất ấm. Hồi đó mỗi lúc cùng nhau ra ngoài chơi, hai tay cô lạnh cứng rồi thì hắn luôn giúp cô sưởi, so với Lý Húc luôn phát hiện ra mọi việc của cô sớm hơn. Một bàn tay lớn nắm lấy một bàn tay nhỏ.

Một đôi tay ấm sưởi lấy một đôi tay lạnh băng.

Sau này khi lớn lên rồi, Từ Nghiên bắt đầu nghĩ ngợi, mỗi lúc Mạc Quân Lâm ở bên cạnh cô, cô đều cảm thấy an tâm hơn hắn.

Bọn họ tùy tiện chọn thức ăn ở quầy ăn gần đó, mua cơm cho cô xong. Mạc Quân Lâm xoay người nói: "Di Từ nói có việc đi trước rồi. Di cũng nói chúng ta không cần về sớm. Tí nữa cùng đi đâu chơi không?"

Từ Nghiên cúi đầu "Úm" một tiếng. Sau đó lì nhí: "Tôi công viên gần đây cũng được."

Ăn xong đi ra ngoài, Mạc Quân Lâm lại dắt tay cô. Ngón tay Từ Nghiên run rẩy, nhưng mà cô không có ý định rút tay ra. Cứ như vậy, hai người tay trong tay đi vào công viên. Đi tối một băng ghế gần đó, hắn mở miệng nói cùng nhau nghĩ ngợi một chút. Từ Nghiên cũng tùy tiện nghe theo.

Mạc Quân Lâm có mua một bình trà, vẫn luôn đem theo bên mình. Hắn ân cần mà rót nước đưa cho Từ Nghiên. Hai người không nói nhiều lời với nhau. Nhưng có thấy tâm trạng thật thỏa mãn, thực sự vui vẻ.

Gió nhẹ từ từ thổi tới, tóc Từ Nghiên bay nhẹ nhẹ, cô dùng ngón tay trắng nõn mà vuốt tóc kẹp lại sau bên tai. Rồi từ từ nhâm nhi trà. Khóc miệng vui vẻ mà nâng lên nụ cười ngọt. Mạc Quân Lâm ngồi một bên nhìn cảnh này, trái tim ngứa ngáy, thích một cái đập liên hồi,

Hắn lặng lẽ nắm chặt tay cô.

Từ Nghiên hơi giật mình định rút lại. Nhưng bị hắn nắm lấy. Cô ngảng đầu nhìn Mạc Quân Lâm, nào ngờ bị hai mắt thâm tình ôn nhu của hắn hút lấy. Dưới ánh nắng nhẹ buổi trưa, ánh mắt nhẹ nhàng của hắn giống như đưa Từ Nghiên roi vào một bãi mặt lớn. Cả đời nguyện chôn vùi bản thân cùng nhau, không sợ ngày, cũng không muốn rời đi.

Trong lòng định một tiếng, từng gon sóng nhỏ trong lòng khẽ dâng lên.

Mạc Quân Lâm môi móng khẽ nhéch, hôn vào trán cô.

Môi của hắn.....Rất mềm

Mạc Quân Lâm lúc đầu chỉ muốn hôn một cái. Nhưng thấy biểu tình giật mình của Từ Nghiên, đột nhiên không kim được chính mình.

Nụ hôn của hắn nhẹ nhàng như lông chim rơi xuống, ở giữa trán cô, ở giữa hai má, ở mí mắt cô, sau đó dừng lại, xem cô hơi hơi nhắm mắt, đổi mắt chớp chớp như con bướm vỗ cánh. Khóc miệng Mạc Quân Lâm gọi lên, mắt mang theo ý cười. Hôn nhẹ lên chóp mũi. Sau đó, hạ thấp người xuống.

Hôn vào cánh môi thơm ngát mùi vị hắn kinh khất bấy lâu.

Hai cánh môi nhè nhẹ và vào nhau. Nhịn thở, mọi thứ xung quanh không còn tiếng động. Bên tai Từ Nghiên lúc này cũng chỉ một màn yên tĩnh. Âm thanh duy nhất cô nghe được chính là trái tim của mình đang đập liên hồi.

Cánh môi Mạc Quân Lâm nhẹ nhàng cọ xát, thân thể hai người cảm nhận được sự tê ngứa. Từ Nghiên cảm nhận rõ được sự ám áp tỏa từ trong tim, trái tim rung động nở ra một hành cây tình cảm nhỏ bé. Tê dại dại, không biết phải diễn tả như thế nào.

Cảm giác này, chưa bao giờ Từ Nghiên được trải qua.

Cho dù trước đây Mạc Quân Lâm đã từng ép buộc cô....

Nhưng mà nụ hôn nhẹ nhàng ngày hôm nay, làm cả người cô mềm nhũn.

Cô sợ hãi cảm giác này, lại đang ở công viên, thận thủng mà quay đầu đi.

Nhưng Mạc Quân Lâm ép chặt cùm cổ, quay đầu cô lại "Ân."

Miệng Từ Nghiên bị hắn chế trụ. Từ Nghiên trừng mắt, nhìn thấy hai mắt Mạc Quân Lâm có một ánh lấp ló thiếu đốt, đột nhiên hắn muốn cùng cô hòa thành một khối.

Không dẽ dàng dung nhè liền buông, Mạc Quân Lâm ngậm lấy cánh môi cô, vừa liếm vừa mút. Đầu lưỡi nhẹ nhẹ liếm qua cánh môi. Từ Nghiên không chịu được cảm giác kín mật này, muốn chạy trốn. Hắn sớm đoán được, một tay ôm chặt eo cô. Đem thân thể mềm mại đe vào ngực hắn. Dần dần thật chặt.

Từ Nghiên cảm nhận được cơ ngực rắn chắc. Bàn tay ở eo cũng giồng súc. Cả người cô bây giờ bị bao trùm bởi hương vị của hắn.

Trời rất nóng, bên trong hắn cũng không dẽ dàng. Cánh môi Từ Nghiên là thứ ngọt nhất trên đời, làm nam nhân thi không thể từ chối.

Thân thể cả hai càng thêm nhiệt liệt.

Suốt hai tháng nay, Mạc Quân Lâm ở bên cạnh Từ Nghiên, vẫn thường xuyên tiếp xúc, bên môi đều là mùi hương của Từ Nghiên, hắn sáp ép bản thân điện rồi. Hắn cũng biết bản thân không thể nhẫn耐 thêm nữa.

Hiện tại, hôn một cái, chính là chạm vào cái mê mẩn hắn khao khát. Thân thể mềm mại đang trong ngực hắn. Mỗi hôn đang ném thử mùi vị ngọt kia. Hai tay càng ép chặt thân thể Từ Nghiên vào trong lòng,

còn thử không nhịn được nữa. Hắn muốn Từ Nghiên. Hắn muốn Từ Nghiên. Muốn đến phát điên phát dại.

Hôn một cái tựa như không đủ. Hắn đợi quá lâu rồi. Hắn gắt gao ôm chặt cô. Giữa hai người không có khống gian dù thừa nào. Thân thể mềm mại, đường cong rõ ràng, bộ ngực no đủ, vòng eo tinh tế, đè trên người hắn thoái mái cực kỳ. Không chỉ thân thể, cả mùi vị, nhiệt độ, tất cả đều phù hợp với hắn đến điện cuồng.

Tất cả đều khơi lên dục vọng trong con người Mạc Quân Lâm.

Hắn không thể khống chế được chính mình. Đầu lưỡi lén vào bên trong môi răng, bắt được cái đầu lưỡi trốn tránh hắn. Cùng nó chơi đùa. Thèm khát mà mút. Đem từ môi đến răng, cả đầu lưỡi cũng không chứa một mảnh nào.

Cái miệng nhỏ bị mút đến kháng khít, nước miếng không tự chủ được mà chảy ra ngoài. Nháo loạn làm cô họng cô khát khô. Theo phản xạ muốn tìm chút nước, lại bất giác nuốt phải nước bọt chính hắn.

Từ Nghiên thận thủng nhưng trong lòng lại hung phẫn.

Mạc Quân Lâm đối với cô khác trước cô cảm nhận được, nhưng đầu óc chính mình cũng hư mất rồi sao. Đem khuya tĩnh lặng nghĩ bản thân cùng Mạc Quân Lâm đã làm ra những chuyện kia.....

Cô thật sự không biết diễn tả thế nào....

Chi biết được cảm giác đó cho dù cô ở bên Lý Húc vài năm..Cũng chưa từng cảm nhận được.

Còn bây giờ, nước miếng hắn cô lại cảm thấy thật ngọt. Một chút cũng không thấy do.

Cô...Rốt cuộc là làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đài* (Cuộp Tình) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 13: Em là của anh

Trong lúc cô đang thần thờ suy nghĩ, ở một nơi xa ập đến một câu nói, làm cô bừng tỉnh

"Lý Húc, anh bình tĩnh."

Một cô gái kêu lên hai ba lần, càng kêu càng lớn tiếng, bỗng nhiên lại tức giận hét lên: "Lý Húc, anh đừng lại đó cho em!"

Hai người nghe rõ tiếng bước chân đang dồn dập tiếng về phía họ. Từ Nghiên bị hù dọa, lập tức đẩy Mạc Quân Lâm ra. Cô hoảng loạn nhìn xung quanh, mới phát hiện phía sau bụi hoa có bóng dáng hai người. Một bụi hoa cao ráo rạp, tầm nhìn của bọn họ không thể trực tiếp hướng về phía hai người đang ngồi. Nói cách khác cô cùng Mạc Quân Lâm hôn môi, không bị bắt gặp. Từ Nghiên thở dài nhẹ nhõm, mới vừa rồi cô sợ tới mức tim nhảy ra ngoài.

Mạc Quân Lâm bị Từ Nghiên đẩy ra, nhéch khóe miệng, hán bị dục hòa ép túi muốn diễn lên, nhưng hán phải ép bản thân mình đè nó xuống. Cô ấy sẽ không cho phép mình tiến xa hơn nữa. Lúc đó không thể ôm, cũng không thể hôn cô.

Eo bị người khác kéo về, Từ Nghiên đẩy hán ra, nhưng Mạc Quân Lâm không chịu buông tay, lấy tay xoay đầu cô lại, Từ Nghiên ánh mắt đầy ngượng ngùng, tức giận trừng mắt nhìn hán, đều do hán không tốt. Ban ngày ban măc lại đi làm rối loạn lung tung. Cũng không nghĩ tới chuyện đây là công viên, có rất nhiều người ra vào. Hán cư nhiên lại vừa ôm vừa hôn cô.

Mạc Quân Lâm bị trừng tới ủy khuất cực kỳ, mấp máy môi...Hán chọn vị trí này rất khuất, là góc chết, có bóng râm, không dễ dàng gì để người khác tiến vào bên trong. Hán đâu ngờ chỗ tốt như vậy vẫn có người tới quấy rầy bọn họ. Mà người tới, cư nhiên là Lý Húc....

Từ Nghiên cũng mặc kệ Mạc Quân Lâm trong ngạnh ôm chặt cô, lúc này những lời cô gái kia nói, cô giờ đây trong lòng suy nghĩ rất nhiều chuyện, suy nghĩ cũng bị hút mất. Người đuổi theo Lý Húc chính là Chu Văn Tư. Từ Nghiên có thể nhìn thấy cô ấy kéo tay Lý Húc, không chịu buông tay. Vốn dĩ lúc đầu là tiếng la hét tức giận, sau đó lại biến thành âm thanh nức nở nghẹn ngào.

"Lý Húc, anh làm cũng làm rồi, giờ anh không chịu trách nhiệm với em sao?"

Từ Nghiên chấn động, khi đó cô không dám nghĩ tới nhiều hơn. Tuy trong lòng cũng băn tin băn nghi, nhưng có nhiều chuyện vẫn nên giải quyết rõ ràng.

Lý Húc bên kia không kiên nhẫn muốn rút tay ra, lại rút không được, hán phiền lòng lên tiếng: "Tôi làm cái gì. Tôi đã làm cái gì với cô? Tôi đã nói rồi, lúc đó tôi uống say. Tôi không tin tôi sẽ làm cái gì với cô. Tóm lại là tôi không có án tượng, từ đầu tôi cuối một chút cũng không."

"Tại sao anh lại nói vậy, em đem lần đầu tiên của mình cho anh, anh không phải chia tay với Từ Nghiên rồi sao? Đã vậy rồi anh vẫn không thể chấp nhận em sao? Em so với cô ấy có gì không tốt, em xinh đẹp hơn, còn thích anh hơn. Anh rốt cuộc tại sao một chút cũng không thèm thích em?"

"Chi vì những lời cô nói mà tôi với Nghiên Nghiên mới chia tay. Tôi hận cô tôi chết còn không đủ. Thích cô, nằm mơ đi. Tôi hận bản thân tại sao trước kia không giữ khoảng cách với cô. Cô là đồ tâm địa rắn rết."

"Anh nhất định phải như thế sao? Chi vì em thích anh... Chi vì em thích anh mà thôi..."

"Đú rồi, cảm miệng, cô thích tôi tôi không phản đối. Đừng kiểm cớ kêu người khác kêu tôi tôi đây nữa. Tôi hôm nay nói rõ với cô, về sau tôi không muốn nhìn thấy cô nữa."

Lý Húc hung hăng giật tay mình ra khỏi tay Chu Văn Tư. Cô ấy còn muốn tiến lên giữ lại, lại bị Lý Húc né sang một bên, Chu Văn Tư ngã xuống đất. Nhìn Lý Húc càng bước càng xa, cô ấy khóc rống lên: "Lý Húc, anh không cần em, Từ Nghiên cũng không cần anh, là anh xứng đáng bị như vậy. Xứng đáng, xứng đáng!"

Chu Văn Tư khóc đến tím liệt phế, nhưng Lý Húc lại không nhìn thấy cảnh này, càng bước càng nhanh. Một lát sau, Chu Văn Tư trên mặt đất bò dậy, yên lặng quay đầu rời khỏi.

Từ Nghiên nghe rõ đoạn đối thoại này, từ đầu tới cuối vẫn trầm mặc. Bỗng nhiên, Mạc Quân Lâm nắm chặt tay cô, kéo cô đứng lên, thấp giọng nói: "Chúng ta về nhà."

Trên đường về nhà, Từ Nghiên vẫn luôn nghĩ đến chuyện lúc nãy. Cô nghĩ tới Lý Húc, chuyện hán gạt cô giống như đã xảy ra, lại giống như chưa từng làm gì có lỗi. Lý Húc đối với cô rất chân thành, thì hán đối với người khác, cũng như vậy.

Cho nên lúc Lý Húc nói hán không nhớ rõ, cô tin tưởng hán, có thể hán thật sự không nhớ, hoặc, bản thân hán cũng không biết có xảy ra hay không.

Vừa rồi xảy ra chuyện kia, cô khẳng định Lý Húc và cô ấy không có kết giao cùng nhau. Lúc trước ở trong nhà vệ sinh rạp chiếu phim nghe được những lời Chu Văn Tư nói, có thể do cô ấy hoàn toàn nói bậy.

Nhưng mà cô và Lý Húc, bởi vì xảy ra chuyện đó mà chia tay.

Rất nhanh, xe chạy tới dưới lầu, nhưng Mạc Quân Lâm lại không mở cửa, hán quay đầu, nhìn chằm chằm cô.

"Nghien Nghien, em sẽ quay lại với Lý Húc sao?" Hán hỏi, mong đợi nghe câu trả lời của cô.

Từ Nghiên lắc đầu.

"Vậy...Vậy em suy nghĩ cái gì?"

Cô căm căm nói: "Có khả năng...Mình trách nhiệm cậu ấy."

"Vậy em định làm thế nào? Cậu ấy muốn quay lại với em, em sẽ đồng ý sao?" Mạc Quân Lâm nói xong, hai mắt rủ xuống, trên mặt lộ vẻ ủy khuất.

"....." Cô ấy ngay từ đầu đều luôn lắc đầu, một câu cũng không nói. Nhưng hán không tin.

Kỳ thật nghe những lời vừa rồi, trong lòng cô có chút hỗn loạn, nhưng không có cảm xúc gì kịch liệt. Chia tay sớm, hai tháng nay cô đều tập trung vào kỷ thi vừa rồi. Suy nghĩ cũng phai nhạt dần dần, cô phát hiện ra một chuyện, cho dù Lý Húc có quan hệ với Chu Văn Tư hay không, đối với cô, cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Ngược lại nhìn đến cảnh Mạc Quân Lâm buôn rủ nặng nề rủ mắt, Từ Nghiên cảm thấy tức giận không thôi, mới vừa rồi là ai ngạnh ôm chặt cô, lại hôn môi cô. Mỗi lần đều không có quy củ, muốn ôm thì ôm, muốn sờ thì sờ, hán rốt cuộc xem bản thân cô là cái gì? Cố cự tuyệt hán không muốn hôn, chả lẽ hán còn không rõ?

Từ Nghiên càng nghĩ càng giận, mở cửa xe định đi xuống. Mạc Quân Lâm thấy cô giận, không suy nghĩ gì cũng chạy theo, theo phản xạ ôm chặt cô từ phía sau. Ôm đến thành khẩn, chỉ là hán sợ nếu buông ra, cô sẽ chạy mất.

"Nghien Nghien em đừng đáp ứng cậu ấy."

Giọng nói Mạc Quân Lâm cực thấp, trực tiếp chui vào tai cô, sau lưng là thân thể hán nóng rực, cô bỗng nhiên mềm nhũn, tức giận lúc này còn dâng trào, bây giờ tiêu tán không còn bao nhiêu.

".....Cậu dựa vào cái gì không cho mình đáp ứng?" Âm thanh cô không lớn, nhưng giọng nói chứa sự bức túc, lại có ngượng ngùng. "Mạc Quân Lâm cậu là cái gì của mình."

Mạc Quân Lâm không chút nghĩ ngợi, liền nói: "Nghien Nghien anh thích em. Không ai biết được anh thích em bao nhiêu đâu. So với người khác còn thích em nhiều hơn. Không....Không đúng, anh yêu em, anh yêu em, Nghien Nghien."

Hán nói nồng lợn xộn, lại thích lại yêu, nghe được những lời này, Từ Nghiên đỏ bừng mặt, trái tim đập bang bang loạn nhịp.

Từ Nghiên e thẹn: "Thì sao....Minh là gì của cậu đâu."

"Anh là....Anh là...." Mạc Quân Lâm áp ống sau nữa ngày mới biết được bản thân muốn gì, chạy nhanh về phía Từ Nghiên: "Nghien Nghien, em ở bên cạnh anh được không, anh muốn làm bạn trai em"

Nghé được hai từ "bạn trai". Từ Nghiên run rẩy trong lòng, sau đó lồng mi dài rủ xuống khẽ động. Cái tên ngu ngốc này tới bây giờ mới đem điểm chính mà nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đài* (*Cướp Tình*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Vẫn là anh luôn luôn ngu ngốc

Từ Nghiên tuy trong lòng ngọt như có đường, nhưng tưởng tượng đến cảnh hắn ép buộc cô lúc trước, đương nhiên không thể đơn giản mà đáp ứng hắn được.

Cô hứ một tiếng: "Mạc Quân Lâm, cậu thấy mình sẽ kết giao với một tên ma vương như cậu sao. Nếu mình đáp ứng cậu, chẳng phải sẽ bị cậu ăn sạch sẽ ngay từ đầu sao? "

Mạc Quân Lâm: "....."

Đó là đương nhiên, hắn yêu cô đến phát điên. Sao có thể không chạm vào cô được.

Hắn thật sự vô pháp vô thiên, nói ra những lời vô lương tâm, Mạc Quân Lâm hứa sẽ không đựng vào Từ Nghiên. Lời nói thốt ra rồi, bản thân cũng thấy ngây ngốc.

Từ Nghiên nóng nảy: "Thế nào....Cậu hỏi hận?"

Mạc Quân Lâm giật mình, ôm chặt Từ Nghiên vào lòng, như là muốn đem cô nhập vào thân thể hắn, ở cùng với nhau một chỗ mới có cảm giác an toàn. Cho tới khi Từ Nghiên không thở nổi, hắn mới rầu rĩ nói: "Nghiên Nghiên....Nếu cùng em ở một chỗ mà không thể đựng vào em...Anh...Anh không cần....Anh muốn hôn em, muốn ôm em, muốn sờ em, không đựng vào em...Anh làm không được...."

Cái tên sác lang này....Từ Nghiên nghe hắn nói, vừa xấu hổ vừa tức giận, cô nghiêm người, dẫm vào chân hắn: "Cái tên ngu ngốc."

Chân Từ Nghiên dùng sức đấm thật mạnh, Mạc Quân Lâm đau đớn, nhưng không buông cô ra. Âm thanh cục kí ụt khuất: "Úm..Là anh ngu...Là anh ngốc....Chi cần có em thôi..."

Từ Nghiên quả thật bị hắn làm cho không biết giận nữa. Không suy nghĩ, oán hận hỏi: "Mạc Quân Lâm, cậu rốt cuộc có muốn mình làm bạn gái cậu hay không?"

"Muốn...Anh đương nhiên muốn...Chi cần có em thôi...Nghiên Nghiên, anh từ trước tới giờ chưa từng thích người khác. Quá khứ, hiện tại hay tương lai...Cũng chỉ có một mình em thôi...Tuyệt đối sẽ không có người khác...."

Muốn chán thành có chán thành, muốn thành khán có thành khán, Từ Nghiên nghe xong, trong lòng lại mềm xuống. Cô đỏ mặt nhỏ giọng: "Vậy....Cậu buông mình ra trước đã...Mình thở không nổi."

"Vậy em có đồng ý không...Làm bạn gái anh?"

"Úm..." Cô ngạc nhiên ngừng gật đầu.

"Vậy....Sao này anh có thể ôm em sao...."

"Em...Em không biết...Anh đừng hỏi..." Từ Nghiên xấu hổ muốn chết. Hắn rõ ràng ôm cô chặt như vậy, lại còn hỏi câu này.

Từ Nghiên bỗng nhiên bị hắn dùng sức ôm chặt hơn. Mạc Quân Lâm cúi đầu, cái trán của hắn dính vào trán cô, đôi mắt mở to để sáng ngời, lẳng lặng nhìn vào mắt cô. Như muốn xuyên thủng linh hồn cô, hắn mỉm miệng: "Nghiên Nghiên...Em thật tốt...Có em rồi...Cả đời anh nhất định đổi tốt với em...Sẽ bảo vệ anh...Yêu quý em...Vĩnh viễn cùng không phản bội em...Rốt cuộc em cũng là của anh...."

Mạc Quân Lâm nói những lời này, giống như trong thân mình bây giờ có cá ngán hà, giọng nói thâm trầm, ánh mắt lại chứa đầy bế tắc. Làm Từ Nghiên không tự chủ được nhìn hắn, hai mắt dính vào nhau. Hô hấp cũng ngừng lại.

Sự ấm áp này chảy vào trong cơ thể cả hai, sau đó dần dần hướng lên trái tim cô. Không chỉ như thế, ngay cả xung cốt khe hở đều bị sự thâm tình này đánh gục.

Cô rung động, từng một tý bao nhỏ cũng trôi theo bế tắc này.

##

Đầu tiên, nam nữ khi hẹn hò yêu đương, nhất định sẽ đi xem phim điện ảnh.

Thời tiết bây giờ nắng nóng, bên ngoài rất ấm ướt oi bức, ánh mặt trời thật sự quá độc, đứng bên ngoài ba phút có thể chảy ra một tầng mồ hôi.

Vì vậy, rạp chiếu phim đương nhiên là nơi hẹn hò lý tưởng nhất.

Lần này, hai người cùng nhau đi xem một bộ phim văn nghệ tình cảm. Nội dung mồi mè, thanh xuân. Cốt truyện trừ nắm tay một lần thi công có hồn nhẹ một cái.

Nhưng từ lúc xem phim lần trước, Từ Nghiên hơi khẩn trương. Cô chỉ lo lắng cái tên kia lại dở trò bậy bạ mà thôi.

Nhưng mà, tối giờ hắn cái gì cũng chưa làm, quy củ đặt hai tay trên đầu.

Cô nghĩ ngợi một hồi, bỗng nhiên cảm thấy đỡ mặt.

Cô rõ ràng không mong hắn làm cái gì bậy bạ, nhưng không tự chủ được nghĩ tới nó.

"Nghiên Nghiên, chiều anh có việc, anh đưa em về nhà trước."

Mới rồi khỏi rạp chiếu, Mạc Quân Lâm mang theo tiếng xin lỗi nói với cô.

Từ Nghiên không muốn can thiệp quá nhiều, cũng không hỏi chuyện gì. Nhưng mà trong lòng hối rầu rĩ.

Chú khống phái nứa ngày không được gặp mới làm cô không vui đâu.

Rõ ràng, trước kia cô cùng Lý Húc kết giao. Cô sẽ không dễ dàng lo được lo mất như vậy.

Cứ cách ngày, Mạc Quân Lâm lại tới tìm cô.

Từ Nghiên ở trong phòng ngủ lì mè. Từ nói Quân Lâm tới tìm. Không hiểu tại sao trái tim bắt đầu đập nhanh lên.

Mới vừa rồi giờ nàng ném mặt cô còn đỏ bừng, giống như một quả táo nhỏ. Mạc Quân Lâm nhìn thấy liền muốn xoa nắn nó, ngón tay run rẩy, hắn nắm chặt tay tối nỗi hiện lên đầy xanh.

"Đợi em một chút." cô còn đang mặc quần áo ở nhà, ra ngoài chào hỏi một tiếng rồi chạy nhanh vào phòng thay đồ.

Mẹ Từ thấy Mạc Quân Lâm đưa Từ Nghiên đi chơi, sau đó dẫn cô về sớm quá thật ráng vừa lòng. Nhưng mà cũng là quá sớm đi.

Vi thế bà nói với Mạc Quân Lâm: "Quân Lâm, con đi chơi với Nghiên Nghiên không cần về sớm như vậy. Dừng quá khuya là được rồi."

"Di Từ, con muốn dẫn Nghiên Nghiên sang phố bên di dạo phòng tranh. Nhưng đương di xe hon một tiếng rưỡi. Nên hôm nay có thể về trễ một chút."

"Không sao không sao. Phòng tranh sao, được được. Hai đứa cứ đi hấp thu hơi thở nghệ thuật với nhau đi."

Từ Nghiên mặc một bộ quần áo đơn giản, một chiếc áo sơ mi tay phỏng, lộ ra xương quai xanh tinh xảo. Váy ngắn ôm xác eo thon. Cô đứng trước gương nhìn một vòng, cảm thấy bản thân ổn thỏa rồi mới ra ngoài.

Cô bước ra trên mặt còn đầy ý cười. Mạc Quân Lâm nhìn thấy cô hai mắt đột nhiên tỏa sáng, không nhịn được khen ngợi: "Nghiên Nghiên, em rất đẹp."

Thấy con gái mình được khen ngợi, mẹ Từ cười nói: "Nghiên Nghiên nhà chúng ta vẫn luôn xinh đẹp mà. Có phải hay không?"

Mạc Quân Lâm đỏ mặt, "Dạ" một tiếng.

Trong nháy mắt, hai người trước mặt mẹ Từ xấu hổ cực kỳ, ánh mắt vô tình chạm nhau cũng vội vàng rụt xuống.

Mạc Quân Lâm đành chạy nhanh, đứng dậy nói: "Dì Từ, chúng con đi trước."

"Được rồi, đi đi, đi chơi vui vẻ. Chú ý an toàn."

"Dạ, con sẽ chiếu cố Nghiên Nghiên."

Ra khỏi cửa, Mạc Quân Lâm đã nắm tay Từ Nghiên. Mẹ Từ nhìn thấy khoe mắt vui vẻ, miệng nhè nhẹ lên cười. Bà nhìn thấy biểu hiện của hai đứa nhỏ, hơn nữa nhìn thấy động tác này, trong lòng cũng hiểu rõ, hai đứa nhỏ khẳng định đã ở bên nhau rồi. Bà gật đầu, đem Nghiên Nghiên giao cho Quân Lâm. Bà thật sự yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đài* (*Cướp Tình*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Em khẩn trương cái gì

Hai người bắt xe bus, đường đi có điểm xa. Lái xe thì quá mệt mỏi, ở trên xe có thể vừa ngắm cảnh vừa trò chuyện, rất là vui vẻ. Mạc Quân Lâm hỏi Từ Nghiên vài điều ở trường học, cô nói cho hắn nghe, hai người trò chuyện vui vẻ bất tri bất giác đã một tiếng đồng hồ qua.

Khung cảnh bên ngoài xanh mát, ai ngờ bắt chợt đổ mưa. Giọt mưa xôn xao, giống như vòi sen cứ tuôn từ trên cao xuống đất xối xả.

"Em có đem dù không?" Mạc Quân Lâm hỏi

"Không có...."

"Anh cũng không có." Hắn ngang dãu nhìn lên trời. "Tự nhiên có mưa, không biết bao giờ mới dứt, chúng ta cứ thong thả đi thôi."

Thời gian còn sóm, từ trạm dừng tối phô bên chí còn khoảng 2 tuyến xe nữa. Hon một tiếng nữa là tối nơi. Lúc này hai người bọn họ đứng ở trạm dừng xe bus. Xung quanh không có một ai. Mạc Quân Lâm kéo tay Từ Nghiên ngồi xuống, ai người vai sánh vai, bên tai trừ có tiếng mưa thì chỉ còn lại tiếng hít thở của đối phương. Từ Nghiên bỗng nhiên nhớ tới hôm đó ở công viên hai người nồng nàn hôn nhau. Hô hấp không khỏi nhanh hơn một chút.

"Nghiên Nghiên, em khẩn trương sao?" Âm thanh Mạc Quân Lâm vang lên bên tai cô, tiếng hán trầm thấp hòa vào tiếng mưa, dột nhiên không khí trở nên ái muội.

Từ Nghiên hoảng sợ, cô sợ hán nhau được suy nghĩ vừa rồi của mình, vội vàng phủ nhận: "Không...Không có..."

Hắn cười thầm: "Hôm đi xem phim em cũng khẩn trương."

Cô nín thở, hán...nguyên lai đều phát hiện...

Khóe miệng cô mấp máy định giải thích, nhưng không biết phải làm sao, xấu hổ không nói nên lời...

"Em khẩn trương cái gì?"

"Em...Em..."

Mạc Quân Lâm cầm tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay mềm mại, ôn nhu nói: "Em sợ anh sao?"

Cô nhìn hắn, hai mắt chớp chớp, ánh mắt Mạc Quân Lâm giống như cái hố không đáy sâu thăm thẳm, giống như một nơi bí mật, cô không tự chủ được mà bị hút vào.

"Em...Em không sợ..." Cô nhìn hắn, lắp bắp trả lời.

"Không sợ sao....Nhưng em khẩn trương?" Hắn cúi đầu tới gần cô, ánh mắt đèn nháy nhìn thẳng vào cô.

"Em...."

Cô vừa mở miệng, đôi môi mỏng của Mạc Quân Lâm liền áp vào môi cô. Hương vị ngọt ngào của thanh niên kia phủ kín môi cô, trong cổ họng còn phát ra tiếng than nhẹ.

"Đó không phải sợ...Đó là chờ mong..." Tiếng nói hắn hơi khàn. "Nghiên Nghiên...Em nhớ anh sao....Muốn anh chạm vào em sao?"

Từ Nghiên ngây ngốc.

Cô như vậy mà lại chờ mong hắn làm vậy? Nghĩ thế nào cũng thấy không đúng.....

Hay là cô....Thật sự chờ mong...

Nghĩ tới cảnh này, trái tim đột nhiên căng thẳng không ngừng. Ánh mắt tròn trịa mông lung, thận thủng làm gióng mặt nhô dô bùng, như thế nào.....

Cô....Thật sự sao....

Tiếng mưa róc rách bao trùm cơ thể hai người, Từ Nghiên giật mình.

Thanh niên bên cạnh đột nhiên chép trụ eo cô, hôn vào môi cô. Cô không thể thoát khỏi hắn, hắn dùng môi mỏng, cay ép miệng cô.

"Úm..."

Cô phát ra tiếng rên tháp. Còn lại bao nhiêu âm thanh kiều mị đều bị thanh niên kia nuốt hết vào bụng.

Cánh môi Mạc Quân Lâm vừa ôn nhu vừa trìu mến cực đỉnh, Từ Nghiên bị bao trùm trong hơi thở nóng bỏng của hắn. Mỗi lưỡi hán khiêu khích làm cơ thể cô mềm xuống. Trong đầu còn không có ý định giày giữa nőa. Thân thể cũng đầu hàng, chỉ mặc hắn nghiên nát cô vào trong xuong.

Hắn vươn đầu lưỡi, liếm qua cánh môi cô, mỗi một tát đều ôn nhu. Tháp tháp ni non: "Nghiên Nghiên, em rất ngọt...."

Hắn muốn, đem hết sự ngọt ngào này nuốt vào trong bụng.

Hai tay trừ bỏ việc ôm chặt cơ thể cô vào lòng cũng không có hành động gì hon. Chỉ đơn thuần trao nhau nụ hôn sâu. Dùng đôi môi khiêu khích Từ Nghiên.

Mỗi răng tròn nên ê dại cực kỳ, cảm giác trong lòng cũng trở nên mãnh liệt.

Cái gọi là dục vọng bị Mạc Quân Lâm dễ dàng ú chín, trong lòng này ra một dòng nhiệt đậm đặc tích dàn tích dàn, mỗi lúc một nhiều, bắt đầu chảy ra ngoài.

Tới mưa bao lâu, hai người hôn nhau bấy nhiêu. Hạ thân Từ Nghiên ướt đẫm, tròn ròn rộp mù, lầy lội bất kham. Cố đỏ mặt, trong lòng có khát vọng lớn hon, giống như muốn hắn làm giống như hai lần trước. Cô muốn hắn âu yếm hạ thân mình. Dùng ngón tay thon dài kia yêu thương nói riêng tư. Muốn hắn xoa nắn đôi gò đồng đào của cô. Muốn hắn dùng ngón tay kia.....Đi vào nói đó....

Ý tưởng đậm đặc này làm Từ Nghiên trở nên mơ hồ, cô không biết tại sao lại như thế, một bên luôn cố gắng đè ép ý tưởng này, nhưng hạ thân lại không nhịn được khì hư cứ thế mà chảy ra. Mạc Quân Lâm buông cái miệng nhỏ

ra, dùng bàn tay vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng của cô. Nhìn cô bị dục vọng chèn ép, bộ dạng trở nên mờ màng, hán thích đến không chịu được, hán muốn thỏa mãn cô cực ki. Nhưng nơi này một chút che đậm cũng không có, hán không muốn Từ Nghiên bị người khác nhìn thấy.

"Nghiên Nghiên, hết mưa rồi, đi thôi." Hán dắt tay cô, nhìn cô bước từng bước mềm nhũn, dành tiếng lên ôm chặt eo cô. Từ Nghiên đỏ mặt, không thể cự tuyệt hán, hon nã hai chân cô cũng không tự di được, phía dưới cũng ướt đầm đì khó khăn. Đi một bước, hạ thân lại quẹt vào thứ dính dính, cô thật sự cảm thấy quá thận.

Mạc Quân Lâm và Từ Nghiên cuối cùng cũng đến phòng tranh, sau đó dẫn cô đi vào phòng hóa trang: "Anh ở đây đợi em."

Từ Nghiên đỏ mặt "Úm" một tiếng, chạy nhanh vào trong, đóng cửa lại, dùng khăn giấy lao qua quần lót và hạ thân.

Nhưng một hồi, quần lót không thể khô liền, mặc vào người thi quá khó khăn. Từ Nghiên hôm nay mặc váy cũng dài, chắc người ta sẽ không nhận ra nếu cô không mặc quần lót đâu....

Cô nghĩ nghĩ, vắt khô quần sau đó bỏ vào bao nhô....

Cô đi ra khỏi phòng hóa trang. Mạc Quân Lâm mua phiếu tham quan xong cũng quay lại. Cô xấu hổ muốn chết, trong lòng vẫn rất khâm trọng. Phòng tranh nơi đây rất xinh đẹp, không phải là một nơi triền lâm cũ rich mà còn kết hợp với tạo cảnh xung quanh. Thẳng đến khi hai người đi đến một nơi cây cối có phần um tùm, lại là góc chết, eo cổ bị thanh niên nào đó kéo vào lòng.

Lời nói hán ấm áp phun vào bên óc cô: "Em...Không mặc quần lót....?"

Bạn đang đọc truyện Xuân Sắc Trần Đài (Cướp Tình) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 16: Anh muốn làm cái gì?

Bị mặt bị vạch trần, như là có một cục lửa nóng đang cháy tán loạn trong cơ thể cô. Máu ở mạch máu sấp nổ tung, vọt thẳng lên đầu, trong nháy mắt hai má cô hồng lên thiêu nóng.

Nhưng Mạc Quân Lâm lại không cảm thấy nhẹ, tiếng nói mê người ái muội hỏi: "Tại sao không mặc? Uớt đầm là vì....Bị anh hôn túi ướt sao....?"

Hán nói, từng chữ từng chữ đều ẩn mạnh.

"Em....Em....Em" Cô ngày ngày ngô ngô, đầu lưỡi khâm trương tối thắt lại.

Hán cười nhẹ, nhưng tiếng cười làm lòng cô nặng hơn: "Có biết tại sao anh phát hiện không?"

"Làm...Làm sao anh biết?"

"Lúc này em đứng trước anh, có ánh đèn ánh vào váy em, váy em lại có chút móng, nhìn kĩ sẽ thấy, cái cánh cửa động lại tròn trịa. Cái móng cao vút, làm anh có chút hoảng..."

"Anh...." Cô xấu hổ đến khuôn mặt bạo hồng, miệng ngậm chặt, muốn trách hán vài câu, nhưng hán rõ ràng không có ý. Cô không mặc chính là làm sai...

Trong đầu giờ đều hỗn độn, không biết nên nói cái gì. Sau đó lại nhớ hán hình dưa hạ thân mình là cái cánh cửa động tròn trịa....

Đúng là cái tên biến thái này...

"Anh buông em ra." Cô giật giùa, muốn chạy trốn cái ôm áp này, nơi này đâu phải không có ai. Làm sao có thể tùy tiện thân mật được. Mạc Quân Lâm kè sát người cô, đè chặt lung cõi vào người hán, hạ thân vốn không có mặc quần lót giờ đang ở ngay gần th*t hán chờ tới chà lui. Hạ thân lại trưởng đại gấp đôi, dâng cao thẳng đứng, nhô lên đặt ngay kẽ móng của cô.

Cảm giác có một cây gai nhô đụng vào người, cô sợ hãi kêu lên: "A....Anh cái kia....Cái kia...."

"Cái nào?"

"Cái kia...." Cô đỏ mặt, lúng túng: "Anh chọc vào người em rồi....Nhanh lên, buông em ra...."

"Nghiên Nghiên, lúc ở trạm dừng có thoái mái không, bây giờ làm em thoái mái hơn được không?" Giọng nói hán thấp, ở bên tai giống như bị mê hoặc: "Không có ai, anh dùng ngón tay giúp em được không?"

"Không cần, không cần." Cô sợ tới mức vận vẹo, muốn chạy thoát hán, nhưng lại cọ vào côn th*t kia lần nữa. Nô chọc vào móng cõi làm cô thật sự thấy nhẹ, không dám lộn xộn nữa.

Mạc Quân Lâm nhanh tay vén váy cô lên, đợi chướng ở bắp đùi sờ soạng, hán nhịn không được, trong lòng cảm thấy, da thịt Từ Nghiên so với tơ lụa còn mềm hơn. Vừa lạnh, vừa nộn, giống như băng cơ ngọc cốt.

"Anh không được....Đang ở bên ngoài....Anh mau dừng tay....."

Hán không thèm để ý tới cô, còn ác độc nói một câu: "Em kêu lớn sẽ có người tới."

Hán nói, nắm ngón tay tách hạ thân cô ra, ở trong nhẹ nhàng khều móc, đầu ngón tay như gân như xà, làm cô ngứa ngáy, môi không nhịn được run run.

"Thích anh làm sao."

"Em không."

Hán đột nhiên đem ngón tay cầm vào bên trong, không có quần lót che đậm, hán dễ dàng dựng đến nơi ngực ngưng sâu thẳm. Thúy địch nháy mắt chảy ra, âm thanh hán càng lúc càng thấp: "Nghiên Nghiên em nói dối, ở đây có nước, em thích anh...."

Ngón tay thô ráp theo viền hoa mà chà sát. Ngón tay cầm vào bắt đầu lay động, sau đó, ấn vào sâu bên trong, còn liên tục xoa bóp.

"Úm..Quân Lâm...Không cần...Không cần sờ soạng...." Cô run rẩy, nói riêng tư truyền tới khoái cảm. Cô khó chịu lắm móng.

"Thoái mái sao....Chảy thật nhiều nước...."

Ngón tay hán ở trung tâm, không cho nàng cơ hội lại đậm sâu hơn vào trong, cả ngón tay giống như bị cái tiểu huyết mít chặt: "Chặt quá...."

Cô rên lên, lại vặn vẹo cái móng, ngược lại phát ra tiếng róc rách của nước, đem cả ngón tay ăn vào.

"A a!" Cô kêu lên, giống như khoe khoang sự thoái mái, Mạc Quân Lâm bung kín miếng cô lại.

Cô kêu ô ô, xấu hổ giận dữ muốn chạy trốn, nhưng ngón tay cầm ở tiểu huyết không chịu đi ra, hành động của cô lại giống như kích thích hán, biến nó thành một ý hùa, cái móng vênh lên làm người khác thấy là muốn kích thích.

"Có phải em ngứa ngáy không...Cái móng nhô vận đến thoái mái...Tiểu huyết cũng hút chặt anh...." Hán vừa nói, ô cõi cô mút vào.

Cô không dám lộn xộn, đứng bất động. Vì vậy hán bắt đầu động. Ngón tay thon dài đinh dày mặt thủy ở vách động bắt đầu di chuyển. Một bâi xuân dịch mới tràn ra, cuồn cuộn không dứt, có thể thấy được có rõ ràng động tĩnh.

Ngón tay hán cầm ở tiểu huyết tê tê ngứa ngáy, hán cảm nhận được lớp thịt bên trong giống như da non ấm áp. Dưa dây cái miệng nhỏ, liếm mút không ngừng.

Noi tư mật kia lại dù côn th*t hán trống lên gấp đôi, phát đau đớn.

Hán nhịn không được từ tiểu huyết rút tay ra, duỗi tay vào trong quần mình. Từ Nghiên nghe được tiếng kéo khóa, nháy mắt như bị hù. Hán muốn làm cái gì. Ở đây là trong phòng tranh, có người tới làm sao bây giờ? Cố mặc váy có thể che được, còn hán, hán lấy ra rồi làm sao che?

Chương 17: Nhịn xuống đứng lên tiếng

Cô muốn phát ra âm thanh ngắn cần hành động của hắn, nhưng hắn lấy tay bụt miệng cô lại, cô chỉ có thể phát ra tiếng "ô ô" ngắn cũn. Hai tay cô gắng kéo tay hắn ra nhưng tốn công vô ích.

Mạc Quân Lâm kéo côn th*t của hắn ra bên ngoài, một côn th*t thô lồn giờ trướng cao lên căng cứng, hình dạng hơi kì dị, một tay hắn kéo mông cô, đem côn th*t chen vào kẽ mông chát hẹp, để ở đó co qua co lại, côn th*t lúc này dính đầy xuân thủy, làm cây gai kia trở nên bóng loáng.

"Ân..." Mạc Quân Lâm trầm thấp thở dài, ở cổ cô thở ra nhiệt nóng, hòn len cổ cô: "Em nóng quá...."

Cảm giác được côn th*t kia đụng vào chân cô, Từ Nghiên xấu hổ đỏ bừng mặt, cố gắng giãy giụa, nhưng hắn đê côn th*t ở giữa đùi cô, cô càng động, càng đụng vào nó, co đến hấn sướng phát điên, xuong sống trở nên tê dại.

Tiếng nam nhân thở gấp bên tai, cảng lúc cảng thô nồng, trên gương mặt anh tuấn vi gấp dục vọng mà có vẻ tà tú, một bàn tay đặt ở trước tiêu huyết cùa sát, ngón tay không ngừng xoa diếm mẫn cảm bên trong, đồng thời, mỗi lần cõi lạc eo, côn th*t ở dưới chân lại dày vào một chút, da thịt hai nơi mẫn cảm dung vào nhau. Quy đầu không ngừng nhô cao, mặt địch cứ thế tràn ra căng nhiều.

"Ngô...Quân Lâm...Đứng mà...." Trọng cỗ họng Từ Nghiên phát ra tiếng nhu nhu rên rỉ, hai mắt đều có nước, môi đỏ mờ nhòe, khó nhịn mà thở hồn hồn.

Hai mảnh thịt kiều mộng ở phía sau bị côn th*t chà sát bên ngoài, tiêu huyết lại bị ngón tay xoa hợp lại mâm mê, một cảm giác khoái cảm tê dại kỳ lạ len lỏi vào trong từng tế bào trong cơ thể cô. Cô run lên, kiều suyễn, tiêu huyết lại phun ra một trận d*m thủy mới. Một ngùm lại một ngùm, dính hết cả tay.

"Nghiên Nghiên, thoải mái sao. Anh cũng vậy, chân của em rất mềm..."

Đứa cô vừa nôn vừa mềm mại, âm hộ vừa hép vừa ấm ướt, kẹp đến nỗi côn th*t của hắn thoai mái vô cùng, một chút ở đỉnh quy đầu lại tiết ra tia xúc động, côn th*t càng lúc càng trưởng, nhảy lên không ngừng vươn cao đầu, nam nhân phía sau vừa co, tay thì vừa động.

Cô còn chưa tối định, hắn không thể bắn ra.

Từ Nghiên dựa hoàn toàn vào người hắn, tay hắn động mỗi lúc một nhanh, lại bị đưa bốn không biết qua bao lâu, thân mình trở nên mềm nhũn, kiều mị rên rỉ, một bãi d*m thủy dính trên người hắn, trên miệng lại phát ra tiếng rên rỉ nhẹ như lồng hồng, đánh thẳng vào lồng ngực.

Bỗng nhiên, ngón tay đặt ở âm hộ động mạnh, hung hăng cọ xát. Cả người cô run run, không được, quá kích thích.

"A...Quân Lâm...Đứng lại...Ân...U...." Cô không khống chế được, sướng đến phát điên, hạ thân co rút lại, lại có ý thức được nam nhân kia lấy ngón tay ra để lên miệng liếm mút.

"Nghiên Nghiên, đừng sợ..." Hắn biết cô muốn nói gì, nhưng trong lòng ngứa ngáy nhịn không được, cây gai to lớn ở bên ngoài tiêu huyết mà cọ sát qua lại. Thậm chí, hắn cúi đầu xuống ngâm lấy vành tai đang run rẩy của cô, vừa gặm lại vú cá, kích thích tối nỗi không dừng lại được.

Kích thích làm Từ Nghiên ôm một tiếng, cả người mảnh khảnh trắng nõn ngã ra sau. Cái cổ vươn cao lên, hai mắt mê mang, vòng eo không tự chủ được vặn vẹo, hai chân thon dài run rẩy, hạ thể bị ngón tay của Mạc Quân Lâm làm cho d*m thủy tiết ra không ngừng.

"Giỏi quá, em ra thật nhiều nước...."

Âm thanh hắn nói nhẹ nhàng mà mị, nhục bỗng của hắn lại ra sức chà sát người cô.

Bịch, bịch, bịch!

Bỗng nhiên có người bước tới, hắn lập tức ngẩng mặt, hắn ở phía sau, Từ Nghiên ở phía trước. Cô lúc này dựa hoàn toàn vào người hắn, hai mắt đều là phong tình, Mạc Quân Lâm chỉnh lại váy cho cô, thay đổi góc độ làm người khác không nhìn được côn th*t to dài kia đang ở bên hai chân cô.

Hắn che lại cái miệng nhỏ đang rên rỉ yêu kiều của Từ Nghiên, bên tai cô nói nhỏ: "Chúng ta biểu hiện tự nhiên một chút."

Hai má cô ửng hồng, thó dốc thê nào cũng không bình ổn được, nghe được lời hắn dặn, lại không cảm nhận được côn th*t kia rút lui, vẫn còn đê giữa hai chân cô. Từ Nghiên xấu hổ kinh khủng, muốn đẩy hắn ra, nhưng lại nhìn thấy bóng người đang tới gần.

Hai người bọn họ đứng ở góc hành lang sâu nhất, có tảng lòn bóng cây che khuất, trừ khi người ta đi vào trong này, nếu không không thể nhìn thấy được. Nếu có nhìn kỹ cũng chỉ thấy hai bóng dáng mơ hồ.

Người tới lúc này là một đôi vợ chồng lớn tuổi, hai người đi ngắm phong cảnh, sau đó thấy cô và hắn ở đây thi kẽ phép không tới gần, nhưng cũng không đi xa. Chỉ dừng ở hành lang thường thức phong cảnh mỹ lệ xung quanh.

Cô thật sự khẩn trương, tim đập loạn xạ, không nghĩ tới thanh niên phía sau nhẹ nhàng động eo, côn th*t ở giữa hai đùi cô bắt đầu co động.

Hắn nhỏ giọng nói bên tai cô: "Nghiên Nghiên ngoan, nhịn xuống đứng lên tiếng..."

"Ngô..." Hắn động một cái, âm hộ đột nhiên truyền đến một trận tê sướng kỳ dị, có gắt gao cảm chát mỗi không lên tiếng.

"Chờ bọn họ đi anh sẽ giúp em,"

Hắn nhỏ giọng, như là sợ cô chưa đủ nhẫn耐, đầu lưỡi ướt đầm, không ngừng liếm mút vành tai nhạy cảm của cô.

Từ Nghiên bị ngứa, đến muôn nỗi điên, nhưng không thể phát ra âm thanh nào, cũng không dám lộn xộn, cô sợ bị người ta phát hiện đang làm chuyện không thích hợp. Nhưng cô càng nhẫn耐, thân thể càng mẫn cảm, hâm liếm một ngùm, mút một cái, cô ngứa đến xuong cốt muôn tan ra, âm đ*m cũng vì vậy mà co rút lại.

Cô chịu không nổi, ô khóc nức nở, nước mắt giống như con sông nhỏ rơi xuống hai bên má, diêm đập đáng yêu, hắn cầm lồng không đậu mà hôn lên từng giọt nước mắt rơi xuống, trầm thấp hỏi: "Nghiên Nghiên, em đừng khóc."

Hắn ôm nhu hồi, đồng thời bàn tay lại dây đùi cô, ép cô kẹp chặt côn th*t hắn. côn th*t to lớn bị hai đùi cô kẹp chặt, sau đó hắn ra rà vào vào, giống như động tác làm tình.

Lúc hắn đang kịch liệt động dây, âm hộ mẫn cảm tê dại, cô không ngừng run rẩy, đứng không vững, muốn cầu xin hắn dừng lại, lại sợ mở miệng ra sẽ phát ra âm thanh rên rỉ dâm dัง.

"Ân..." Mạc Quân Lâm thở dốc, tiếng thở càng lúc càng trầm, hạ thân kích thích muôn nồng tung, khoái cảm đang lúc cao trào, đột nhiên nghe được tiếng cô yêu kiều hừ hừ, làm hạ thân hắn co chặt. Từ trong cỗ họng phát ra tiếng rõ ràng, một đại tình dịch nóng hỏi ở trong đùi cô mà bắn ra, chất trắng nhầy đặc theo hai đùi cô mà chảy ròng ròng đất.

Cô cảm nhận được côn th*t vừa động, lại cảm nhận được một chất dính dính ở trên đùi, hắn còn dám bắn ra?

Phía trước còn có người, bọn họ lại đang ở phòng tranh, một nơi yên tĩnh như vậy mà chân cô bây giờ dính đầy tình dịch của hắn.

Từ Nghiên sợ tới mức ngất đi, cảm thấy thật hỗn loạn, hoàn toàn không khống chế được hô hấp, bộ ngực vì vậy mà pháp phòng, kiều suyễn không ngừng.

Lại không nghĩ rằng, tiếng thở dốc này lại làm hai vợ chồng bên kia chú ý. Cô thấy họ nhìn qua, sợ quá đành cúi gầm mặt.

Tiếng bước chân vang lên, có tướng bọn họ sẽ đi tới, trái tim đập liên tục, hoảng sợ. Hai tai lúc này cũng ồn ồn mà mờ hổ, tất cả âm thanh còn lại bên ngoài, cô không nghe được gì nữa.

Bạn đang đọc truyện Xuân Sắc Trần Dày (Cuộp Tình) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFullNet.com).

Chương 18: Không biết hán đã nhìn bao lâu

Cô sợ tới mức đầu choáng váng mắt nhìn thấy hoa, cô muốn chết ngất.

Không biết qua bao lâu, mới nghe thấy Mạc Quân Lâm phía sau truyền đến tiếng trầm thấp: "Bạn họ đi rồi."

Cô hốt hoảng, chậm rãi thở ra, nhưng lúc sau bình tĩnh lại, trong ngực dâng lên cỗ tức giận, cô tránh ra, nắm chặt tay đánh vào người hán: "Mạc Quân Lâm, anh nói không miễn cưỡng em, sao lại cứ hết lần này tới lần khác làm như vậy."

Hán vươn tay ôm chặt eo cô, đem cô ôm vào trong ngực, cầm đật trên đỉnh đầu cô, nhở giọng nói: "Anh không miễn cưỡng em, nhưng rõ ràng em rất thoa tai."

"Em không có."

"Có, em thích tôi nỗi hận đều uất đắng, lại không mặc quần lót dù hoặc anh, thậm chí lúc này còn lên cao trào."

"Em...." Cô muốn trốn xuống đất để quên đi nỗi nhục này, cả khuôn mặt hồng hồng đến không thể hòng hon, cô cí nghĩ bản thân như vậy sẽ rất dâm đãng, chính là, hán làm cô thật sự không biết phải phản bác như thế nào nữa.

"Nghiên Nghiên, em đừng ngại." Hán than nhẹ: "Không có ai ở đây mưu sáu soạn lại quần áo. Cá chán em đều định tình địch của anh."

"Anh..." Nghe được hán nói tình địch gì đó, cô xấu hổ đến không thể hô hấp, trong lòng chất vấn hán tại sao lại bắn ra đầy chân cô, nhưng nháy mắt lại nghĩ đến cao trào của bản thân, cô làm sao có thể cảm hán không được bắn tính...

Cô nghẹn声道, không muốn nói chuyện với Mạc Quân Lâm. hán đưa cô khán giấy, cô cầm lấy, thở phì phè: "Anh để em vào bên trong đi."

Hán lấp tức đổi chỗ, dùng thân thể cao ráo mà che chân cô, cô nhập môi, vén váy lên, lau sạch vết nước trên đùi, còn vết tinh trên chân. Không biết hán đã tích tụ bao lâu, mà tình địch bắn đến xối xả vào đùi cô, bây giờ toàn thân dưới đều dính dính, còn ở dưới đất có vài bãi.

Cô cúi đầu, nhìn thấy vệt nước màu trắng trong người, đây là thứ biếu tặng cho cao trào cô vừa trải qua.....

Phát sinh xong loại chuyện này, Từ Nghiên làm gì còn tâm tình mà hướng tranh, cô sửa sang xong đi theo Mạc Quân Lâm ra ngoài, một lời cũng không nói với hán, đi khỏi phòng tranh, cô lập tức muốn trở về. Lên xe, Mạc Quân Lâm cũng không ép cô, chỉ lặng lẽ đọc sách, làm cô thật sự nhẹ nhõm không thôi.

Dưa cô về tới nhà, hán quay lại hỏi cô: "Sáng mai anh dẫn em ra ngoài chơi được không?"

"Không được, mai em muốn ở nhà." Cô mím môi

"Nghiên Nghiên đừng giận anh." Hán ôm chầm lấy cô: "Là anh thích em mới làm những việc này."

Mặt cô hồng hồng, đang đứng trước cửa nhà mà hán dám làm như vậy, hon nra còn to gan nói những lời này, mẹ Từ nhìn thấy thì làm sao bây giờ. Cô đẩy hán ra, nói một câu lạnh giọng: "Tóm lại mấy hôm nay em không muốn đi ra ngoài." Nói xong lạnh mặt di lên cầu thang.

Hôm sau, Mạc Quân Lâm lại đến, cô quyết không cùng hán ra ngoài, hán ăn vạ một hồi không được thi ngồi ở phòng khách nói chuyện với mẹ Từ. Cô ở trong phòng nghe bọn họ nói chuyện rôm rả nhất thời tò mò cửa ra nghe, nghe xong thì cô thật sự cảm thấy kinh ngạc. Mạc Quân Lâm và mẹ Từ cùng nhau nói tối vẫn để mua hàng online thi làm sao mới tốt, cái nào không tốt, hán đều ân cần mà nói với mẹ Từ từng thứ từng thứ một.

Mẹ Từ còn lấy giấy bút ra ghi chép lại, trên mặt đều đầy tươi cười, vẻ mặt bối phục nhìn Mạc Quân Lâm. Trong lòng cô buồn bực không thôi, rõ ràng hán làm sai, mà lại cứ như chưa có gì xảy ra. Từ Nghiên cũng nghĩ hán sẽ ở nhà tối tối, ai dè tối trưa, ăn cơm trưa xong thi rời khỏi.

Cô vẻ mặt không có một tí gì quan tâm hán, nhưng thấy hán di rời, trong lòng hơi buồn phiền rầu rĩ. Mẹ Từ bắt cô phải tiễn hán, cô đưa Mạc Quân Lâm xuống dưới lầu. Hán nhẹ nhàng xoa nhẹ đầu cô, nói: "Ngày mai lại đến tìm em."

"Không cần, không cần phiền như vậy." Từ Nghiên trai với lưỡng tâm mà nói.

"Úm, vậy anh về đây." Mạc Quân Lâm cười khổ.

Ngày hôm sau, Mạc Quân Lâm chưa tới, thi cô đã nhìn thấy Lý Húc.

"Con tìm Nghiên Nghiên có chuyện gì sao?" Mẹ Từ lễ phép hỏi, trên mặt tươi cười nhưng có chút lạnh, bà biết tên giả hóa này bởi vì có người khác mới cùng Từ Nghiên chia tay, từ đó bà liền cảm thấy rất chướng mắt với đứa nhỏ này.

Thời gian nghỉ hè, không phải Lý Húc chưa từng gọi tới nhà, nhưng mẹ Từ đều tìm lý do từ chối, lễ phép nói một hồi cũng tắt máy.

"Con tìm Nghiên Nghiên có chút chuyện, di có thể kêu cậu ấy ra dùm con được không?"

Từ Nghiên lúc này đang ở phòng khách, nghe được giọng Lý Húc, cô không nghĩ nhiều liền di ra: "Mẹ, con ra ngoài với cậu ấy một chút."

Mẹ Từ nhủ nhủ may mắn ngắn gọn, nhưng không thể nói không hành đồng ý. Chỉ có thể dặn dò: "Đừng đi lâu quá."

"Dạ."

Hai người đi tới công viên gần nhà, Lý Húc liền nói: "Em còn giận sao."

"Không có."

"Chúng ta làm lành được không, anh không hề nghĩ đến chuyện chia tay."

Từ Nghiên hôm nay nguyện ý nói chuyện lại với hán, là nói chuyện một cách bình tâm, miễn cho hán nhớ mãi không quên, khuất mắt trong lòng để mãi không bỏ xuống được. Lần trước cô làm àm ĩ như vậy, cũng không tốt đẹp gì, chắc chắn hán cảm thấy không dễ chịu.

Cô nói: "Lý Húc, chúng ta sau này cứ làm bạn bè đi, hai chúng ta căn bản không hợp nhau, cứ như vậy là tốt rồi."

Lý Húc trầm mặc, một hồi mới trả lời: "Em nghiêm túc sao?"

"Úm, em nghiêm túc." Cô không do dự trả lời.

Từ Nghiên cho rằng lâu như vậy rồi, khi nhắc lại bọn họ có thể bình tĩnh. Lựa chọn trầm mặc mà nói với nhau, nhưng ai ngờ, Lý Húc bật khóc.

Cô nghe được âm thanh hán khóc, sốt ruột hỏi: "Lý Húc, anh đừng khóc mà..."

Bao nhiêu năm quen biết nhau rồi, cô thấy hán thương tâm như vậy, cô cũng cảm thấy rất khổ sở, hốc mắt chớp láy đà đón lên.

Lý Húc khóc một hồi, sau đó lau sạch nước mắt, đột nhiên đứng lên, kéo cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô nói: "Anh biết rồi, sao này sẽ không làm phiền em nữa."

Lý Húc nói xong thi rời khỏi, bộ dạng rất cô đơn hiu quạnh, Từ Nghiên nhìn một hồi, cảm thấy ngày ngôc cả người, bầu trời xanh biếc hôm nay chứa đầy nỗi tâm tư không biết làm sao mới tỏa hết.

Từ Nghiên lúc này cũng trở về nhà, vừa nháu chân di thi nhìn thấy Mạc Quân Lâm đứng ở không xa lâm, lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt nặng nề, thân hình cao lớn không hề nhúc nhích, cô giật mình, không biết hán đã ở đó nhìn bao lâu...

Cô khẩn trương, lúc này Mạc Quân Lâm tiến tới, khoảng cách càng gần cô càng nhìn rõ biểu tình trên mặt, hai bàn tay nắm chặt, khóc miệng gắt gao nắm chặt, đôi mắt âm ủ, ánh mắt nhìn cô cũng rất u sầu, cô rõ ràng cảm nhận được trong lòng hán đang bị thương không nói thành lời.

Âm thanh hán rất khàn, nhô giọng nói: "Anh đến tìm em, đi nói em đi với Lý Húc. Sao em không đợi anh...."

"Em không định đi lâu, chỉ muốn nói chuyện với cậu ấy một chút, nói xong lập tức trở về."

Cô bị ánh mắt đèn nhánh như mực nhìn chằm chằm, trong lòng cảm thấy hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Dày (Cuồng Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Trước bối anh được không

Hắn sau đó hỏi lại: "Mắt em dò, em vừa khóc sao."

"Không có, Lý Húc khóc, em có chút khó xử...."

"...." Mạc Quân Lâm trầm mặc một chút, sau đó hỏi: "Tại sao cậu ấy khóc?"

"Em nói rõ em muốn cùng anh ấy chia tay, cho nên...."

Nghé một câu như thế này, hai tay Mạc Quân Lâm từ đầu đã nắm rất chặt, bây giờ mới buông lỏng ra.

Hắn không hỏi tới Lý Húc, chỉ nắm tay cô, cười cười: "Nghiên Nghiên hôm nay chúng ta ra ngoài chơi được không, ở nhà cả cơ hội nắm tay em anh cũng không có."

Thấy hắn lúc này trở nên hòa hoãn hơn, cô nhẹ nhàng thở ra, nhưng vừa nghe tới những lời hắn nói, lại cảm thấy mắng cỡ.

Tên già hỏa này, trong đầu chỉ tìm cách ăn đậu hũ cô.

Qua một ngày, quả thật cô cũng không còn giận, nghĩ lại sự tình ở phòng tranh quá ngại ngùng kích thích, cô cảm thấy từ lúc ở bên cạnh Mạc Quân Lâm, bản thân đã trở nên hổn hển không còn nguyên tắc.

"Đi đâu đây?" Cô ngạc nhiên, nhẹ giọng hỏi.

"Đi nhà thiền vẫn được không?" Thời tiết bên ngoài quá nóng, hắn sợ Từ Nghiên ở bên ngoài sẽ khó chịu, hắn đã chuẩn bị sẵn, vô số nơi có thể cùng cô hẹn hò, trong đầu lúc này cũng hiện lên hàng trăm nơi, đang phân vân lựa chọn không biết nơi nào là tốt nhất.

Hai người lúc này xuất phát, vừa mới ra khỏi công viên đã gặp mẹ của Mạc Quân Lâm. Bà nhìn hai người bọn họ xong đột nhiên khuôn mặt trở nên vui vẻ, hồn hồn vẫy tay gọi hai người: "Nghiên Nghiên, lâu rồi con không tới chơi, hôm nay đi dì múa đồ ăn ngon, con tớhà dì ăn cơm trưa được không?"

Bà biết con trai mình dạo gần đây cứ vội vội vàng vang, lại nhìn Từ Nghiên từ nhỏ đến lớn, bây giờ lại xinh đẹp ngoan ngoãn, vừa thông minh vừa hiếu thuận, bà thật sự rất thích Nghiên Nghiên. Lúc bà biết Nghiên Nghiên cùng Lý Húc quen nhau, trong lòng cũng khó sờ một thời gian, lại phải nói, con trai bà quen Nghiên Nghiên từ nhỏ, cuối cùng lại bị Lý Húc giành trước, thật sự khó chịu mà.

Di một vòng, lại nhìn thấy Nghiên Nghiên và con trai bà ở bên nhau.

Càng phải nói, bà với mẹ Từ quen nhau, giao tình cũng không tồi, bà rất muốn có thể kết thông gia với họ Từ.

Có một lần, mẹ Mạc ở công ty được thưởng một bao lì xì, lúc đó vội vàng trả về nhà, trên tay cầm một đồng thứ lớn nhỏ, bao lì xì vô tình rớt mất trên đường, không biết vừa may mắn làm sao mà mẹ Từ nhận được. Còn đưa tới nhà bà, trả cho bà một bao lì xì còn nguyên vẹn mươi mấy vạn bên trong. Đầu năm may mắn, gặp người tốt, lương cũng không có mất đồng nào. Từ đó trở đi hai bà trở thành bạn tốt của nhau.

Từ Nghiên ngạc nhiên không muộn cự tuyệt lời trêu bối, đánh dì theo Mạc Quân Lâm về nhà. Đến nhà hắn, Từ Nghiên lấy điện thoại gọi cho mẹ Từ, báo qua nhà Mạc Quân Lâm ăn cơm. Mẹ Từ biết cô ở Mạc Gia, chứ không phải ở cùng tên tiểu tú Lý Húc kia, tự nhiên không còn lo lắng, luôn miệng nói tốt.

Từ Nghiên ở Mạc Gia ăn cơm xong, mẹ Mạc liền ra ngoài có công việc, hai người bọn họ ngồi trong phòng khách. Mạc Quân Lâm nghiêm túc hỏi: "Nghiên Nghiên em đã lâu không tới, ở nhà anh có nhiều tiểu thuyết lắm, đều là tác giả em thích. Em muốn vào phòng anh xem không?"

Lúc trước, không có cuốn tiểu thuyết nào Từ Nghiên thích mà Mạc Quân Lâm không tìm được cho cô, nên tâm vừa động, liền đi theo hắn lên lầu. Mạc Quân Lâm trong phòng đều là giá sách, Từ Nghiên thật sự hâm mộ hắn điểm này, lúc nhỏ còn hay ăn vạ ở đây mà không chịu về nhà.

Sau một đoạn thời gian không qua lại với nhau, tiểu thuyết ở đây chỉ nhiều hơn chứ không hề ít đi, giống như là đám chum trong một biển sách truyền vây. Mạc Quân Lâm ở bên cạnh nhìn cô chăm chú đọc sách, ánh mắt vui vẻ, hôm nay Nghiên Nghiên mặc một cái áo bông đơn giản với quần dài, vòng eo mảnh khảnh, cái mông no đủ, tất cả mọi thứ đều quá đà hoặc hàn, càng miễn bàn, trên người cô luôn tản ra loại hương thơm ngọt ngào, hắn hui thấy, trong ngực và hạ thân không thể ngắn được lửa nóng.

Từ Nghiên lúc này không hề phát hiện ra người bên cạnh lặng lẽ tiếp cận cô. Thẳng đến khi vòng eo bị nam nhân kia chặt chẽ ôm lấy, hắn vào trong khuôn ngực nóng rực của hắn, cô mới lấy lại tinh thần, trong lòng run rẩy.

"Nghiên Nghiên, em nhớ anh không?" Tiếng nói vừa nặng nề, vừa ôn nhu triền miên vang lên bên tai.

Cô nhẹ giọng: "Mỗi ngày đều gấp, nhớ cái gì mà nhớ...."

Hắn đem cảm giác nhẹ trên bờ vai cô, ngiri thấy mùi thơm thanh mát này, trong lòng không khỏi thở dài: "Chính là mỗi ngày đều gấp nhưng anh vẫn rất nhớ em, gặt mặt cũng nhớ, không gấp càng nhớ thêm."

Theo những vết xe dô trước đây, cô không khỏi hoài hán đang nghĩ tung tóe cái gì, lại xấu hổ kinh khủng, trái tim lúc này cũng đập phanh phanh, nhô giọng nói, lại cố gắng tránh xa hắn, thoát đi cái ôm áp này: "Anh...Buông em ra...Em đang đọc truyện mà..."

"Đợi lát nữa rồi đọc, trước thương anh được không?"

"Đọc sách còn không phải đang bối anh sao...." Cô xấu hổ muốn chết.

Qua một lúc, dưới móng cỏ bị một cây gậy mạnh mẽ chia lén, cô cố gắng nhích móng muốn trốn hắn một chút, ai dè hắn ôm chặt, một chút cũng không cho cô rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Dày (Cuồng Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Bị ăn ngã lên giường

Cô vội vàng la lên: "Anh làm sao mà...Buông em ra...."

còn th*t bên dưới cảng lắc cảng trường, trong lòng tìn kinh hãi, cái mông mềm mại bị côn th*t thọc vào mà có cảm giác run rẩy tê mỏi kỳ lạ.

Từ Nghiên lúc này mềm nhũn, thân thể mềm mại bị nam nhân kia mạnh mẽ đè lên giá sách

Hắn ngâm lấy vành tai cô, nhẹ nhút: "Nghiên Nghiên anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ em..."

Tiếng nói mê người, trầm thấp, hắn còn có ý thẳng lưng, còn th*t kia lại một lần nữa chạm vào cái mông vênh của cô: "Đặc biệt là nó, lúc nào cũng trường..."

Tử Nghiên trong một thoáng đã nhớ tới ngày hôm đó, hắn ở dưới chân cô, chỗ đó của hắn vừa nhiệt, vừa trướng, cô xát nơi riêng tư của cô thật sự làm tâm tư cô ngứa ngáy.

Cô then thùng đến không thở được, trái tim đập liên hồi, nhưng ở dưới thân thể như có rất nhiều cái miệng nhỏ cắn mút, làm cô khó chịu run run, rõ ràng muốn cự tuyệt hắn, nhưng mà thân thể rõ ràng đã mềm ra, như là....

Như là cô mong muốn, cô chờ đợi, cô nhớ hắn, muốn cõi thiền kia ở trong âm hộ mình thô lỗ cô xát dung dưa....

Tử Nghiên do dự tìm cách bò trốn, nhưng mà Mạc Quân Lâm đã nhanh hơn cô một bước. Hắn vặn khuôn mặt nhỏ của cô, hai tay thành khán ôm chặt eo cô, hai bầu ngực cô xát vào trong lòng ngực của hắn, môi mòng của hắn hướng về phía miệng nhỏ của cô, hôn xuống. Âm thanh hòn mói từ đó mà vang lên không ngừng, đầu lưỡi thâm uất trong miệng thò ra, liếm cánh môi cô. Sau đó liếm tới khóm môi, lại nhẹ nhè mà quét, khiêu khích đến bờ môi tròn trịa.

"Ngô...."

Cô khó chịu mở miệng hù hù, hắn nhân cơ hội này đem đầu lưỡi chui vào bên trong cái miệng anh đào nhỏ nhô, cô phręt ra hương thơm ngọt, chui vào trong xoang mũi hắn, làm hắn càng thêm say mê, đôi mắt bị dục vọng thiêu đốt tới nỗi không nhìn thấy dáy nứa.

Cái hôn này càng lúc càng làm cản, môi mòng của hắn lèm mút cô, từng nơi từng chỗ trong khoang miệng cũng không bò qua, đôi môi tròn bảy giờ giống như bị thiêu đốt. Không khí xung quanh bắt đầu nóng lên, cô hô hố giống như bị lạc, toàn bộ thân thể đều bị bén lửa, sức lực đều biến mất, vò lực đưa hắn vào kẽ sách, hai cánh tay đặt trước ngực cũng buông lỏng xuống dưới.

Cái bụng nhỏ thật sự tê ngứa, đại chưởng của hắn bắt đầu kéo quần áo cô, dò xét vào bên trong, trên thân thể da thịt mềm mại của cô bắt đầu sờ mó, theo đường cong mê người chậm rãi vuốt lên trên.

Cô áo mỏng bảy giờ trở nên hỗn độn, bởi vì đầu vết hôn quá điện cuồng, cô cảm nhận được hắn đang kích tình, cũng đang nhập trong sắc tình mà chơi đùa với cơ thể mình.

"Ân...."

đầu v* mẫn cảm bị hắn cách cái nịt ngực nhẹ nhàng sờ mó, vừa ngứa vừa kích thích, cô không chịu được, từ trong mũi ráo ra âm thanh rên rỉ như mèo kêu. Hai cái đầu v* bởi vì kích thích mà không biết xấu hổ nhéch lên. Cho dù cách một cái nịt ngực cũng cảm nhận được, ngón tay sắc tính kia đang khều khều đầu v* cô.

Cô ngứa ngáy cả người. Ra sức vặn vẹo, hắn lại càng quá phận, thô lỗ đầy áo ngực của cô, ngón tay trực tiếp nắm lấy núm vú, môi mòng ở bên tai mà nói: "Em thật mẫn cảm, nơi này đã hung phấn tới cứng rắn." Hai ngón tay hắn ở trong đầu v* xoa nhẹ nhàng.

Không có cái gì che chở, hai đầu v* bị bóp chặt, cô ngứa ngáy muốn nổi điên, âm thanh kiều mị thô dốc, trên mặt cũng đã nhiễm xuân tình, hai mắt cũng nồi lên hơi nước: "Quân Lâm...Đừng xoa mà...Không muốn..."

Hắn nghe thấy vậy, lại cởi hắn nịt ngực cõi ra, bóp chặt đôi góp bồng đảo kia, ở bên cái núm vú yêu thương chơi đùa, lại nói với cô vài lời ái muội: "Nghiên Nghiên, chỉ mới sờ thôi em đã cứng, làm anh chịu không được nữa rồi..."

Hai đầu v* bị Mạc Quân Lâm thay phiên đùa bỡn, kỳ dị khói cảm ở dưới bắt đầu chảy ra, cô bị làm cả người mềm nhũn, âm đ*o cũng tõi tê dại, hai cái đùi cũng không còn đứng vững nữa.

Mạc Quân Lâm hôn xuống cái cổ trắng nõn của tr, ôm cô chậm rãi đi về phía giường, cô bất tri bất giác bị ấn ngực xuống. Thân hình cao lớn của Mạc Quân Lâm đè xuống cả người cô.

Tử Nghiên không có phản ứng kịp, áo đã bị cởi hàn ra, nội y cũng không còn chỉnh tề, cô thì nambi, một cái đầu v* bị dội lên trên cao chót vót, giống như hai cái bánh bao trắng nõn bay ra bên ngoài, trên là hai tiêu đào hồng phấn, ngon miệng. Mạc Quân Lâm tóm mặt tròn săn bén, yết hầu không chịu nổi mà lén xuống không ngừng, bàn tay to nắm lấy tuyệt nhũ, hắn bắt đầu cùi đầu, ngậm lấy cái núm vú hắn đã thèm khát bao lâu nay, không ngừng liếm mút.

"A....." đầu v* giống như bị kiến găm cắn, cô run rẩy, eo nhô động dậy, nhưng mà trong cổ họng không nhịn được phát ra âm thanh rên rỉ yêu kiều.

Hai tiêu núm vú bảy giờ đã ướt đầm đì bời đầu lưỡi của Mạc Quân Lâm không ngừng khuấy đảo nó. Làm nó trở nên tron bóng, hồng hòng thủng thủng. Giống như một tiêu anh đào, ngập tràn xuân sắc, dụ hoặc, hắn nắm lấy hai bầu ngực mềm mại của cô, cảm xúc trong lòng quả thật quá cảm thận, so với tấu hù còn mềm hơn. Hắn vừa ăn, vừa nhéo, chơi đùa say mê không停. Muốn ngừng mà không ngừng được.

"Ô.....Nhẹ thôi..Quân Lâm"

Hắn vừa hút vừa mút, lại còn không ngừng liếm, cô rên ri giống như khóc, ngón chân vi kích thích mà cuộn lại.

Hắn mút đến mạnh mẽ không ngừng, lại rất cẩn thận mà thường thức, còn phát ra tiếng "ba ba" thô tục. Hai nõn tuyêt nhũ kia hoảng không ngừng, quá mĩ hoặc, làm hắn hồn điên bát đảo, cõi th*t dưới chân không ngừng ham muốn già nhập trò chơi tin hãi này. Không muốn bị hắn bỏ ngoài cuộc. Điện cuồng kêu gào muốn phóng thích.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đầu (Cướp Tình)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chảm\)Net](http://EbookFull(chảm)Net).

Chương 21: Đừng cõi quần em ra

Hai trong mắt Tử Nghiên mè mang uất át nhín hắn, nam nhân kia ở dưới bầu vú mình mè mang chơi đùa đến vui vẻ, còn giương mắt lên nhìn cô, đôi mắt mè người vô cùng, đồng tử đèn nhánh bảy giờ thâm trầm dục vọng.

Cô không dám nhìn, vẻ yêu mì trên gương mặt tuấn mỹ kia quá gợi cảm, nhìn một cái cô lại mềm lòng, cô xaux hổ nhám mắt lại, trái tim vẫn đập thật nhanh. Thân thể mẫn cảm, hắn liếm một ngum, cô liền run một cái, thân thể trắng nõn mềm mại run rẩy không ngừng, trên miệng cũng không nhịn được mà phát ra tiếng rên rỉ đầy ồn ành.

Cô lúc này mới bắt đầu chú ý tới âm thanh mềm như bông của mình, như thế nào mà cô lại....Dâm dâng như vậy....Thật sự là âm thanh của chính mình sao?

Tử Nghiên then cực kỳ, trên miệng bắt đầu gát gáo cắn chặt, không muốn phát ra tiếng nữa.

mặc quần lâm phát hiện, hắn nhét ngón tay vào trong miệng cô, ngón tay chợt ở trong miệng cô dính đầy nước miếng, đào một vòng, lại nói: "Nghiên Nghiên...Kêu cho anh nghe...Đừng cắn...Anh muốn nghe tiếng của em..."

Hắn nói, ngón tay bắt đầu ở trong quầng vú cô, xoa bóp tối đô bừng. Lực đạo của hắn không nhẹ cũng không nặng, thoái mái đến không nhịn được, cô lại bắt đầu phát ra âm thanh mĩ hoặc: "Ân.....A....."

Hắn tiến công không chỉ phía trên, một bàn tay khác bắt đầu mò túi eo cô, cõi quần cô ra. Cô muốn ngăn cản hắn, nhưng thân thể không còn sức lực, bị hắn sờ đến nâng lên từng đợt khói cảm, cô vò lực ngăn cản, hai tay hai chân đều mềm nhũn, cố gắng quật lên: "Quân Lâm....Anh đừng cõi quần của em...."

Tiếng nói Tử Nghiên lúc này mềm mại ôn nhu, nghe giống như làm nũng, rất ngọt tai, hắn nghe xong lại cảm thấy hung phấn hơn nữa, quần dài và quần lót đều bị kéo xuống hoàn toàn, ban tay cầm lấy tiêu hoa hộ thường thức.

Noi riêng tư lúc này bị một bàn tay to lóm bao phủ, cô hô lên một tiếng, cố gắng bô chạy, nhưng tốn công vô ích, ngón tay thon dài kia bắt đầu ở lóp lồng, đùa nghịch.

"Nghiên Nghiên....Uớt quá....So với lần trước còn ướt hơn...." Hắn chơi đùa, lại phát ra tiếng trầm thấp cười giòn.

Cô xấu hổ lại giận dữ muốn chết, miễn cưỡng nén chân lên muốn đá hắn, bị hắn nambi, giữ chặt hai cái đùi đang làm loạn của cô. Hắn không sờ chỗ kia nữa, ngược lại dùng đầu gối chặt chẽ giữ hai đùi cô, cô vừa động, hai chân liền tự động động vào noi riêng tư của hắn, trong lòng thầm hoảng, không dám lộn xộn nữa.

Hắn nữa quỷ lén, cõi quần mình ra, hắn luyện tiếc nhìn thân thể của cô, hắn thầm nghĩ, cô đúng là quá đẹp, da thịt trắng nõn, khung xương tinh tế, đường cong là krót, hai bầu ngực lại tròn trịa no đú, lòn nhô vừa phải, bên trên còn hai tiêu anh đào hồng phấn, so với hình ảnh hôm qua hắn nhớ trong móng, lại còn hoàn mỹ hơn.

Hắn và Lý Húc không sai biệt lắm, ở cùng một thời điểm thông suốt, khi đó là vào trung học, hắn biết chắc chắn được một điều, bản thân có bao nhiêu thích Tử Nghiên, thích đến không dám giòn, thích đến không dám khinh nhòn cô một chút nào. Nhưng kể từ khi cô ở cùng với Lý Húc, hắn không có cơ hội tiếp xúc với Tử Nghiên, tâm tình lại áp lực quá độ, qua một thời gian, ở trong đêm dài, hắn đột nhiên trở nên kỳ lạ, ở trong móng, rất nhiều lần nhớ tới Tử Nghiên.

Ở trong móng, hắn cùng với Tử Nghiên giao hoan không biết bao nhiêu lần, móng xuân làm được một lần sẽ có lần thứ hai, tới bây giờ đã quá nhiều lần, hắn không nhớ rõ được, càng lúc càng không thể khống chế được khát vọng.

Nhưng mà móng là móng, làm sao so được với con người chân thật. Hắn cõi áo ra, lộ ra thân thể rắn chắc, duỗi tay cõi quần ra, làm cô hoàng đến nhầm mắt lại, với vàng lá lên: "Quân Lâm, không được cõi quần áo."

Hắn lúc này đang đặt tay ở dây nịt, nghe được lời cự tuyệt này, nâng mắt lên nhìn cô.

Tiếng rên rỉ khóc lóc vang lên, làm hán đau lòng không thôi, nhưng dương vật kia lại hung phấn nhô đầu. Thân thể bắt đầu tiến về phía trước, môi mòng hòn lên từng giọt nước mắt này, ngón tay thon dài trong cơ thể cô đưa đẩy, thậm chí lại bó thêm một ngón vào. Hai ngón tay đưa đẩy, thõi mạnh, âm thanh khàn khản lại vang lên: "Nghiên Nghiên, em ngoan, chỉ đau một chút thôi....."

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đài* (Cướp Tình) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Quá hung phấn

Cô đau, âm thanh yêu kiều kêu rên, hán ngâm lấy miệng cô, hòng an ủi. Cô ở một bên sợ hãi rên rỉ, gáy gao ôm chặt tay hán, cả thân thể hán giờ đây uớt đầm, khát vọng bên dưới hạ thân làm hán trướng đến phát đau, trướng đến gần xanh quấn đầy, ham muốn trên quy đầu dần tiết ra làm ướt cả côn th*t. Cơ thể trần trụi hai người ôm nhau sát xao, không nhịn được nữa.

Hán chậm rãi rút ngón tay từ trong tiêu huyết ra, tách hai chân cô ra, nhìn chằm chằm Từ Nghiên: "Anh sẽ từ từ, em đừng sợ....."

Cô căm mồi, hai mắt uớt đầm nước mắt, hai người bốn con mắt gáy gao nhìn nhau, sau đó, hán chậm rãi, kiên định cứu người về phía trước.

"Ngô ôn..."

Cô đột nhiên có gắng hít thở không khí, eo định đến cao lên, cảm giác bên dưới như bị đứt lìa.

Hán chậm rãi thẳng tiến, côn th*t tác tác xông vào trong cơ thể, xé rách hoàn toàn lá chắn mỏng bên trong, cô không nhịn được mà "ô ô" vài tiếng. Đau đến khớp răng cũng run rẩy, hán lấy ngón tay nhét vào trong miệng cô, khàn khàn nói: "Đau thi cần anh."

dương vật Mạc Quân Lâm có phần to lớn, vẫn chậm rãi cố đưa hết vào, cô đau đến mười ngón tay nắm chặt khẩn trại giường, nhưng sau cùng vẫn không cầm hán. Cô một bên thống khổ nhẫn耐, một bên thầm nghĩ, hán rốt cuộc có bao nhiêu trướng, vì sao còn cố đưa hết vào, nếu như hán đưa hết vào không phải đâm thủng bụng cô sao.

Hán xem cô hai mắt đầy nước, lại không chịu hé răng, trong lòng run rẩy.

Nghiên Nghiên của hán, vẫn luôn luôn thích hán, chỉ là cô không biết mà thôi. Nếu không cô sẽ không hối hận này tới lần khác bỏ qua cho hán, cho dù hán có làm bao nhiêu chuyện quá đáng đi nữa. Thậm chí ngày hôm nay, cô cũng giao hết thân mình cho hán.

Trái tim Mạc Quân Lâm sưng sướng kinh hoàng, cơ hồ muốn nhện xuồng, nhưng lại không nhịn được, dục vọng cuồng chiếm toàn thân người hán. Chỉ có gắng dùng ôn nhu ấm áp an ủi cô. Có gắng đè ép vận động mạnh

Nhưng cho dù trên mồi, hán hồn cô bao nhiêu lần, hạ thân vẫn cố gắng vững vàng đi về phía trước, phá vỡ hoàn toàn tiêu huyết cô, đem hạ thân cô hoàn toàn bức ép, khiến tất cả mọi thứ trên người cô hoàn toàn thuộc về một mình hán, chỉ một mình hán mà thôi.

d*m thùy dưới thân cũng tràn ra mỗi lúc từng đợt từng đợt, dính hết vào côn th*t hán, hán thở dài: "Nghiên Nghiên, bên trong em, rất tuyệt....."

Hán thấp thỏm rên rỉ, âm cuối nhẫn耐 mà run rẩy...

"Ân.." Cô đau đến không nói nên lời, toàn thân đồ đáy mồ hôi, bên tai là tiếng khàn khản thô dốc, trái tim mới đậm loạn lúc này, giờ lại đậm bang bang vì cảm động.

Hán muốn tiếp tục động, lại nhẫn耐, hán từng tìm tài liệu về chuyện này trên mạng, âm đ*o của con gái lúc đầu sẽ không thích ứng được mà co rút, nhưng sau một hồi sẽ thành thói quen, nếu như hán cứ trực tiếp mà đâm vào, sẽ làm Nghiên Nghiên đau đến chết....

Nhưng mà, ở bên trong, thật sự quá thoái mái....

Vừa nóng, vừa uớt áp, giống như ngâm cả thân mình trong một hũ mật, vừa ngọt dai, vừa mềm mại, thịt hai bên giống như mút lấy dương vật hán, còn có một ngón tay nhỏ ở đỉnh quy đầu không ngừng vuốt ve, sờ soạng, lại giống như ra sức kêu gọi hán hung hăng ham muốn cô, hung hăng đâm vào, làm chết cô.

Làm cô đến thành khẩn, càng làm càng hăng hái.

Hán thật sự xúc động, lại ôn nhu hôn lên mặt cô, cỗ cõi, bởi vì nhẫn耐, toàn thân đều ra đầy mồ hôi, lại có một giọt từ trên trán rơi xuống môi cô.

Từ Nghiên cảm nhận được sự uớt át này, híp mắt, vô thức lè lưỡi ra liếm, lưỡi lướt phán nộn chậm rãi lướt qua môi cô. Trong miệng hơi mờ, đây là hương vị của Mạc Quân Lâm.

Vừa thanh thuần, vừa quyến rũ, bộ mặt này lộ ra trước mặt hán, hán chưa từng thấy Nghiên Nghiên dụ hoặc đến như vậy, cuối cùng không kìm né được nữa, chậm rãi động thân.

"A...." Hán vừa động, nói kỳ dị bí ẩn kia, bị ngập trong côn th*t, bị côn th*t lắp đầy, vừa đau vừa ngứa, cô không nhịn được mà rên lên.

"Còn đau không?" Hán hỏi, sau đó cũng chậm rãi tốc độ ở hạ thân lại.

"Không đau, như vậy không đau..." Cô nhẹ nhàng, chớp chớp mắt, lồng mi rũ xuống, không dám nhìn thẳng Mạc Quân Lâm

Đau đớn đã suy giảm, ngược lại côn th*t to lớn kia lắp đầy nơi bí ẩn đó, vừa ma sát xung quanh, dắt ra một loại thỏa mãn kỳ dị, vừa tê tê, vừa, thoái mái....

Hán nhìn cả bộ dáng thận thùng này, tim đậm kịch liệt, cổ họng khát khô, động tác ở thắt lưng cũng nhanh hơn, lửa nóng ở côn th*t kích động mà ma sát.

Hán nhìn cô thật sâu, nhìn thật lâu, cả biểu tình nhỏ trên mặt cũng nhìn thấu, Nghiên Nghiên của anh, Nghiên Nghiên của anh, tất cả mọi thứ đều làm động lòng người, cái miệng nhỏ không ngừng phát ra tiếng ngâm nga êm tai, chạm vào trái tim hán.

"Thoái mái không, Nghiên Nghiên, anh ở trong cơ thể em có thoái mái không?"

"Ha..."

Từ Nghiên thở dốc, nói không nên lời, hai mắt mang theo ngượng ngùng liếc hán, kích động đến động tác dưới thân, côn th*t rút ra cầm vào càng lúc càng mạnh mẽ.

Đại quy đầu phá vỡ hoàn toàn tiêu huyết kia, liều mạng đẩy vào, lại luyến tiết không rời mà rút ra, sau đó đâm vào nơi sâu nhất. Kích thích đến từng tế bào nhỏ trong thân thể cô, tiêu huyết lại kẹp đến chặt chẽ, giống như có một bàn tay nắm chặt côn th*t thô dai.

"Tê...."

Âm thanh Mạc Quân Lâm cực nghẹn ngào, thở thấp phi phò, không nhịn được mà mồng càng cầm càng mạnh mẽ, hung hăng giao hòa với tiêu huyết uớt đầm kia, côn th*t cọ sát tạo ra âm thanh róc rách đậm đà.

"Ân, chậm một chút, chậm một chút..... Ha....." Thân thể cô bị đâm đến không ngừng lung lay, bỗng nhiên không biết tại sao thân thể lúc này như bay bổng lên trời cao, a, sướng quá.

Mạc Quân Lâm nhận ra điều này, quy đầu càng đâm càng sâu đến nơi tận cùng, cõi đến mịc cô hung phấn, tiêu huyết vì được sướng mà kẹp chặt, hán lại càng động mạnh, d*m thùy từng đợt trào ra, bên trong uớt đầm trơn trượt lại âm áp, hán luyến tiết không muốn rời.

"Ân, Quân Lâm..... A....."

Sảng khoái đánh ập vào cả người, Từ Nghiên run rẩy không ngừng. Từ Nghiên không nhịn nổi mà rên rỉ thanh âm, như khóc như thoái mái vô cùng, âm đ*o không tự chủ mà hút vào côn th*t thô dai. Thân thể từng đợt từng đợt kích thích, từng luồng sóng nhiệt phun ra.

Hán có nét xúc động mà bắn tinh ra, eo lui về sau, đột nhiên ngồi thẳng dậy, bắt lấy cái mông đang đưa cao của cô, quay gối tiến về phía trước.

Quân Lâm thẳng eo, tư thế phảng phát như cưỡi lên người cô, nhanh chóng nhanh liệt mà đưa đẩy, sướng đến há mồm thở dốc: "Nghiên Nghiên sướng quá, sướng quá.....Anh yêu em...Nghiên Nghiên....Anh yêu em..."

Tiểu huyệt bị cảm đến mỏi, mẩn cảm co rút không ngừng, cái eo nhỏ bị hàn hành hạ đến đáng thương. Từ Nghiên khóc nức nở, vòng eo kia cũng sấp bị vân gầy, cũng không làm hàn thương tiếc vài phần.

"Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên..."

Quân Lâm thở hổn hển, thấy cô ngảng cao cỏi, hai máy nhau chật giờ đã gần ra, bộ dáng kích tình tuyệt kỹ, hán cắn chặt răng, đâm vào, cái mông hung hăng mà tác động, đem côn th*t thật sâu nhập vào bên trong âm đ*o tuyệt vời.

Cô bị làm đến hoảng, hàn nhìn chằm chằm vào đôi nhũ thạch giống như trái cây, dung đưa trước ngực, mắt hồng, duỗi tay bắt lấy, ngón tay đầy đầy, không nhịn được vuốt ve, tần mẫn mà bóp chặt đôi gó bồng đảo của cô.

"A, Quân Lâm...Em không được....Không được...."

Từ Nghiên khóc lóc, lớn tiếng rên rỉ, cũng không biết cái tên kia bị cái gì mà điện cuồng, côn th*t hung hăng và va chạm vào hoa tâm. Làm đến cô té mỏi, cô chỉ vừa ném thử trận giao hoan này, điện cuồng như vậy làm sao có chịu được.

"Nghiên Nghiên, kêu tên anh, Nghiên Nghiên, anh yêu em, anh yêu em"

Hàn gầm nhẹ, thân thể mạnh mẽ đồ nồi lên tảng mồ hôi mỏng, dương v*t càng đâm càng sâu, đâm tới cái miệng nhỏ muốn vỡ toan, sau đó hàn sắp bắn ra hết, hàn kích thích đến không chịu nổi, một cỗ tê liệt từ đỉnh côn th*t dương v*t, kích thích tràn đến toàn thân, sau đó bắn ra một trận tê liệt nóng ấm.

Bên tai cô vang lên tiếng vù vù, hai mắt đầy nước nhìn hàn, từ cung bị quy đầu khai phá đến tàn nhẫn, cả người cô cũng run rẩy, hô hấp cũng ngập ngừng, tiểu huyệt run rẩy, côn th*t co rút lại, d*m thùy nóng bỏng phun ra, cùng với tình dịch của hàn hòa trộn lại cùng nhau.

Đứng như tinh địch kia tích lũy quá nhiều, ước chừng bắn ra mấy chục giây còn run rẩy không ngừng, sau đó, hàn đột nhiên nhớ tới cái gì đó mà hoàng sợ, rút côn th*t ra khỏi tiểu huyệt, lớn tiếng: "Nghiên Nghiên, anh không có deo bao...."

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đài* (*Cướp Tình*) được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 24: Đã lâu không được ôm em

Mạc Quân Lâm cúi đầu nhìn xuống, nhìn tình địch của chính mình cùng với máu huyết xú nữ của Từ Nghiên, từ trong tiểu huyệt chảy ra, hình ảnh dâm mĩ này làm côn th*t với cao trào kia lại ngảng cao đầu. Hàn bắt đầu nỗi lên cảm giác.

Từ Nghiên lúc này còn mơ hồ hồn, đột nhiên nghe hàn nói, hoàng sợ một hồi, cô như thế nào lại quên mất chuyện này, rõ ràng trường học cũng đã từng nói qua về vấn đề này, cô luống cuống: "....Làm sao bây giờ?"

Cao trào đi qua, thân mình cô mềm nhũn, cô chống tay miễn cưỡng ngồi dậy, Mạc Quân Lâm ôm lấy cô, ôm chặt thân thể mềm mại này, thanh âm kháng kháng vang lên: "Nghiên Nghiên, uống thuốc không tốt cho sức khỏe. Chỉ bằng có thai thì cứ sinh ra, được không?"

Cô còn muốn thi đại học xong, như thế nào lại nói cô cứ sinh em bé ra? Cô truy vấn hàn: "Cái gì mà có thì cứ sinh."

"Nghiên Nghiên..." Hàn rầu rít hờ một tiếng..

"Còn không đi mua?" Cô giận: "Đứng có nói linh tinh, em còn muốn học xong đại học."

"Được được, vậy chúng ta kết hôn, được không?"

Từ Nghiên: "...." Cái tên già hóa này, kết hôn xong hàn mỗi ngày đều lảng cõi qua lảng cõi lại đi.

Từ Nghiên thận quá, la lên, lại dùng sức đẩy hàn: "Đứng nói nữa, đi mua thuốc."

Thật vất và mót sai hàn đi mua thuốc được, cả người Từ Nghiên bây giờ đều đau ê ẩm, ngồi thẳng cũng không được, nhìn đến chỗ kia máu với tình địch còn trộn lẫn rối tung rối mù trên khăn trải giường, cô xấu hổ đến hai tai cũng nóng rưng rít, lập tức di vào nhà vệ sinh rửa sạch, nỗ lực xoa bóp đầu vết.

Mạc Quân Lâm đi cũng có điểm lâu, khi trở về Từ Nghiên đã sửa sang mọi thứ lại ổn thỏa, căn phòng rực rỡ hơn hàn. Hàn đột nhiên cảm thấy Mạc Quân Lâm vô cùng đau lòng, hàn sốt ruột đỡ cô ngồi xuống: "Sao em không nghỉ ngơi, dê anh làm là được rồi."

Cô đỏ mặt: "Lỡ như mẹ anh trở về thì làm sao bây giờ?"

Sửa soạn xong phòng óc lại cô cũng đỡ lo lắng hơn: "Thuốc đâu, mua chưa?"

Mạc Quân Lâm lấy thuốc ra, còn nói với cô tác dụng phụ thế này, nói luyện thuỷn này kia, nói nhiều vô cùng, trên mặt cũng đầy hối hận ló áng. Từ Nghiên lại muốn rời khỏi nhà hàn cho xong chuyện, sau cùng cũng nghe hàn kêu hai xó xó.

"Nghiên Nghiên, mấy ngày nay nếu em không thoải mái. Đứng chịu đựng, anh đưa em đi gặp bác sĩ, được không?" Hàn lo lắng hỏi.

"Ân...."

Hàn cầm tay cô, trên mặt tràn đầy hối lỗi: "Về sau anh sẽ không quên..."

Từ Nghiên xấu hổ cúi đầu, về sau cái gì mà về sau, về sau cô mới không dễ dàng đồng ý với hàn.

Cô rút tay: "Em phải về nhà nghỉ ngơi..."

Cô không cho hàn nắm tay, Mạc Quân Lâm thuận theo nắm chặt, nắm tay cô thật chặt trong lòng bàn tay hàn.

"Anh đưa em về." Hàn nói.

Cô nói thầm: "Nhà cũng gần đây, có gì phải đưa..."

Cô rũ đôi mắt, khóc miếng cũng nhéch lên, bộ dạng vui vẻ.

Sau này, cô nhất định không cùng ở chung với hàn trong một phòng nữa, miễn cho hàn lại hóa sói, ăn cô sạch sẽ. Nhưng trải qua sự kiện vừa rồi, cô giống như đổi với hàn không dễ dàng từ chối, lại rất dễ động tình, hàn nắm tay, cô cũng rung động, hàn ôm cô, cả cơ thể cô rắn, càng dùng nói hàn hồn cô, đột nhiên hạ thân cô sẽ nói lên hứng thú. Cô thật sự thẹn muôn chét, cho nên chỉ có thể kiêng kỵ hàn làm những hành động diễn cuồng kia..

Mạc Quân Lâm là nam tử mới được khai trai, quả nhiên nhiệt tình hơn người, cô giống như một trái cây ngọt trước mặt, không được ăn không được nếm khác gì đối chọi hàn. Hàn thật sự không biết Lý Húc trước kia thế nào chịu đựng được. Cơ thể Từ Nghiên phát ra loại mê hương ngọt ngào vô cùng, không chạm vào đến cảm giác đều ngứa ngáy khó chịu, nhìn sơ qua, càng lúc càng động dục, cái gì gọi là t*ng trùng thương náo, chỉ phổi cảm xúc, đó chính là đang nói hàn mà thôi.

Từ Nghiên mỗi ngày đều không thể cùng hàn ra ngoài, hàn chỉ có thể da mặt dày bám theo cô. Nhưng cô sợ hàn, chỉ ở một buổi trưa đã đuổi hàn về nhà.

Buổi tối sớm đã ăn xong. Từ Nghiên đang giúp mẹ Từ dọn dẹp phòng khách. Nhưng sau đó mẹ Từ lùm được một cái gì đó ở trên sofa, với nói với Từ Nghiên: "Nghiên Nghiên, con lại đây."

Từ Nghiên đang quét nhà, chưa kịp đi lại mẹ Từ đột nhiên chạy tới: "Đứng quét nhà, Quân Lâm lại để quên bóp tiền ở nhà chúng ta. Con đưa lại cho nó đi."

"Dù sao mai hàn cũng tới, mai đưa luôn là được rồi..."

"Không được, bóp tiền có bao nhiêu quan trọng, không thể chậm trễ, nhanh đi, nhanh về."

Mẹ Từ đây cô ra ngoài, Từ Nghiên đánh bát đác dì dì, cô nghĩ thầm buổi tối, ba Mạc mẹ Mạc chắc đều ở nhà, hắn không dám làm bụng đâu. Ai ngờ khi cô tới Mạc Gia, ở nhà chỉ có một mình hắn.

"Ba mẹ anh đi du lịch rồi."

Tâm trạng cô đột nhiên nhảy dựng, đưa xong bóp tiền liền lập tức rời khỏi, lại bị hắn ôm chặt từ phía sau, cảm giác được hắn ôm cô rất chặt, thân thể tựa như đè lên người cô, cô lập tức lột bỏ trong lòng: "Anh, anh buông em ra."

Hắn đương nhiên không bỏ, càng dùng sức ôm chặt cô, dùng thân thể cứng rắn cọ cọ thân thể mềm mại của cô, âm thanh thỏa mãn vỗ cùng: "Nghiên Nghiên, lâu rồi anh không được ôm em"

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Dày (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 25: Chỉ được ôm một cái

Từ Nghiên: ..."

Ở đâu mà lâu, rõ ràng hai ngày trước còn ở nhà hắn, bây giờ hắn còn ôm trộm cô, còn chết không chịu buông tay, làm cô sợ muốn chết, thiếu chút nữa cô còn cho rằng hắn muốn làm chết cô. Cả mặt cô hồng huchen, vừa bức vừa tức, cố gắng xấu hổ, mắng hắn: "Không được động tay động chân..."

"Anh chỉ muốn em, còn những cô gái khác, một chút đều không có hứng thú."

"Em không nói vẫn đe này..." Cô giãy giụa: "Được rồi, ôm cũng ôm rồi, đe em về đi."

"Ôm thôi chưa đủ." Hắn dán vào bên tai cô, nói thêm: "Cho anh hôn một cái..."

Giọng nói thấp thấp, mang theo mê hoặc hương vị, bao nhiêu nhiệt huyết đều đánh vào bên tai cô.

Cô bị hắn khơi dậy nhiệt độ, chịu không nổi tiếng nói mê hoặc này, trong ngực ngứa ngáy vô cùng, đến từng lý trí còn sót lại cũng bị đánh đổ.

"Anh..."

Cô hít vào một hơi, nhẹ thủng chóp mắt: "Chi có thể hôn một cái..."

Hắn kéo thân thể cô qua, đôi mắt thâm trầm giờ đây trở nên sáng láng, mũi cao thẳng chậm rãi đưa tới gần mặt cô, khuôn mặt anh tuấn cũng tràn ngập mê hoặc.

Cô không dám nhìn thẳng hắn, chỉ liếc một cái rồi cúi đầu, che khuất đôi mắt uốn dấp, ngó ngang vô cùng. Hai bên má giờ đây cũng đã thẹn thùng nỗi lên má hồng đỏ.

Hắn môi mỏng áp đến, đến bên cái miệng nhỏ của cô, chỉ hôn một cái liền tách ra, sau đó lại vùi vập hôn xuống, cái gì cô nói chỉ được hôn một cái, hắn không thèm nghe, cũng không để vào lòng. Hắn hôn đến môi cô phát ngứa, cô biết mình muốn ngăn cản hắn, nhưng cô giống như còng có lồng tham, nghe thấy hơi thở thơm ngọt của hắn, cô nhảy dựng, nhịn không được lại chiều chuộng hắn, muốn cùng hắn nếm trải ngọt ngào này.

Hắn dần dần ôm chặt nắm eo cô, không phải hôn qua loa, mà vô cùng chăm chú, gắt gao mà hôn, môi cô hơi vênh lên, hắn giống như con cá nhỏ gặp nước, ra sức liếm mút, hút đến cô cảm giác có một dòng điện dien cuồng cháy qua trong người.

Lý trí còn sót lại bão cô phải đẩy hắn ra xa, nhưng vừa đuổi tay, đã bị hắn ôm chặt vào ngực, đầu trái tim cũng nhảy lên, lòng bàn tay cũng ướt đẫm. Cô hoảng, đầu lưỡi hắn liền chui vào trong miệng, mút, liếm, hút, cả nước miếng cô hắn cũng không buông ta, không chừa lại một giọt nào. Cố họng cũng phát ra tiếng rên rỉ.

Lỗ mũi hắn ngứa ngáy, giống như bị dụ không thể ngừng được, cái miệng nhỏ làm hắn liếm láp vô cùng, đầu lưỡi kịch liệt si mê quán quật, thân thể cũng giống như bị thôi bay lơ lửng, lửa đang bén râm rang bên dưới cũng bắt đầu cháy lan ra, cảm thấy bắt đầu ngẩng đầu lên cao, mong muốn chơi đùa, kích thích.

Từ Nghiên đang chịu kích thích, cô thậm chí không chú ý hắn đang đe tay bên eo cô, bắt đầu vượt ve. Cửa gỗ phía sau bị kéo ra, cô bị đẩy ngã trên sàn nhà, thân thể như lửa nóng của Mạc Quân Lâm đè lên người cô, cả người cô chấn động, sàn gỗ phía sau lạnh buốt làm cô giật mình, cả người đều như có một dòng điện truyền qua người. Nhưng hắn giống như bị kích thích, hai bầu ngực cao vút của cô bị hắn ôm chặt thế, ôm sát vào trong ngực hắn, không chừa một kẽ hở nào.

Hắn nhẹ nhàng cọ cọ, yêu muốn chết thân thể cô mềm mại vô cùng, bầu ngực mềm mại kia hắn cũng mê luyện vô cùng. Cái eo thon kia ôm vào rất vừa tay. Hắn đám chìm trong sắc dục, đôi mắt đen nhánh nhìn cô, âm thanh ấm áp ở bên tai cô nín non: "Nghiên Nghiên, cho anh..."

Cô tam đã loạn cao cáo, nói: "Không được, Quân Lâm..." Thân thể đã sờm mèm mại giờ âm thanh cũng nín vô cùng.

"...Không được..." Hắn hỏi lại, tay kia cũng kéo quần lót cô ra, sờ vào bên trong, đã sờm ẩm út, khẩn khẩn hỏi: "Không được, sao nó lại ướt rồi..."

Cả người Từ Nghiên nóng lên, cô, cô làm sao vậy? Như thế nào chỉ cùng hắn hôn môi đã hung phấn, chẳng lẽ, cô mong muốn cùng hắn phát sinh vấn đề này...

Lần trước là ngoài ý muốn, cũng đã hon mồi ngay rồi, hắn nhớ cô đến từng tế bào cũng gào thét. Lý trí nói hắn không nên, sợ cô không vui. Nhưng chỉ cần chạm vào cô, toàn thân đều thèm muốn vô cùng...

Cô rồi rám suy nghĩ, nam nhân kia đã cởi đồ cô ra, áo trên với quần cũng bị cởi hắn, chỉ còn nội y che giấu, cô hoảng sợ, cửa phòng còn chưa đóng, cư nhiên lại sốt ruột nói: "Đóng cửa lại đã..."

Mạc Quân Lâm chỉ cần duỗi tay đã đóng cửa lại, tuy rằng ba mẹ không có ở nhà, nhưng cô đồng ý cho hắn, hắn đương nhiên cái gì cũng thuận theo cô. Từ Nghiên nói xong cũng thấy xấu hổ, mặt thêm đỏ vô cùng, cô lại kêu hắn đóng cửa, khác nào ứng hộ hắn... Cùng hắn làm cái kia...

Cô tam hoảng loạn, nhẹ thủng che kín thân thể mình, Mạc Quân Lâm cũng không lãng phí thời gian, vài giây cũng cởi bỏ quần áo của chính mình. Hắn đã mua sẵn bao cao su để trong bóp tiền, sau đó cũng xé cái bao ra. Từ Nghiên thấy hắn làm vậy, tâm tình cũng tinh dậy từ từ, thật sự là làm cô trọn mắt há mồm.

Lần trước sợ quá cô không dám nhìn, bây giờ lại nhìn thấy hắn trần trụi quỷ gối trên người cô, vai rộng eo thon, thân hình rắn chắc hoàn mỹ vô cùng, đường cong rõ ràng, cơ bụng cũng nổi lên, còn côn thắt kia, sớm đã thức tỉnh, giống như hổ rình mồi, còn nhìn có chào chào. Cái kích cỡ kia, cái hình dạng kia, cô chưa bao giờ nhìn thấy qua của người khác. Tại sao lại thô như vậy, lần trước cô đau hai ba ngày cũng không hết. Hôm nay chỉ sợ không thể xuống giường nữa rồi.

Cô sợ quá máu chảy trốn, hắn deo bao xong rồi, nhìn bộ dạng hoảng sợ của Từ Nghiên, trấn an nói: "Ngohan đừng sợ, nó chỉ làm em thoai mái thôi, sẽ không làm đau em.." Hắn nói xong, cái dương vật kia cũng lắc qua lắc lại, dáng sờ cực kỳ, cô theo phản xạ lui về phía sau, lại bị hắn nắm chặt lại, muốn tránh cũng không tránh được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Dày (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 26: Không có khóa

Hắn đe lên người cô, thân hình rắn chắc ép tối khít không thể động dây, khuôn mặt tuấn tú vùi vào đầu cô, ngón tay có vết chai móng nhẹ nhàng vỗ về eo cô. Cô bị hắn hôn môi, hôn tới êu yê, làm cô thèm trí mờ hờ, cái miệng nhỏ ra sức rên rỉ, cánh tay mảnh khảnh nắm chặt lại, cái miệng nhỏ kêu tên hắn, không biết bản thân là muốn, hay là muốn nhiều hơn.

Chi chốc lát, nam nhân kia tay đã sờ lên ngực, cái áo ngực lấy một bên nhũn vuốt ve, cảm giác được tiêu anh đào như chờ không nổi nữa rồi, như là chờ mong hắn êu yê, làm hắn nhịn không được toáng miệng cười.

Một bên hắn đưa giòn bầu vú cô, một bên hôn cái môi nhỏ, lại cắn, lại nói: "Cho anh, Nghiên Nghiên, cho anh."

Hắn đem côn th*t chen vào chân tâm cô, hướng về phía trên chọt chọt.

Cứng quá, sướng muốn phát diên lên được.

Cô bị chọt, đến runn run, c lè mà giãy giã, nhưng hắn gác gao nám chặt cổ lại, cô làm cô giãy giã, phía dưới lại vô tình cọ vào côn th*t cứng rắn kia, giống như kích thích, cảm giác kỳ lạ truyền đến thân thể, Từ Nghiên thét lên chói tai: "Thoai mai sao, Nghiên Nghien thích anh sao?"

Hắn nắm lấy côn th*t mình, ra sức ma sát bên ngoài tiểu huyệt của cô.

"A a..... Không cần..... Không cần..... Ân....." Cô rên rỉ đến khan cả tiếng, dòng điện kích thích vẫn chạy loạn trong người, khuôn miệng nhỏ vẫn rên rỉ không ngừng.

Nam nhân kia đột nhiên cầm lấy tay cô, đặt ở chính côn th*t của hắn, buộc cô phải nắm chặt côn th*t của mình, sau đó bắt tay cô dùng côn th*t đem đặt trước tiểu huyệt, ma sát qua lại: "Nghiên Nghien, em làm đi, thích thế nào thì làm thế đấy."

Hắn làm mẫu vài lần, xong cũng buông tay, tiếp tục ở trên người cô tàn sát bừa bãi, kéo cả nịt ngực ra, còn díu đầu liếm loạn lên bầu ngực. Tay cô phát run nám lấy cái vật thủ cứng kia. Chính là cách một lớp bảo vệ, cô vẫn cảm giác được da thịt thực sự bên trong, gần xanh cũng nổi lên.

Cô nghĩ cái côn th*t này thật sự đáng sợ, nó chọc ở dưới tiểu huyệt cô, rõ ràng cô muốn buông ra, nhưng cô chỉ bắt cần một cái, côn th*t liền đụng vào cửa mình, một dòng điện lại chạy qua, làm cô run rẩy, cảm giác kia, thật sướng quá.

Cô không tự chủ được, bắt lấy côn th*t của hắn, ở hộ khẩu chính mình cọ qua cọ lại, lại ma sát, trong cơ thể chảy ra chất tê dại, hon nra, Mạc Quân Lâm ra síc mít, lại liếm đầu v* của chính mình, toàn thân đều tê rần không thôi.

Thoái mái quá.

Cô không khống chế được, cảm giác kích thích xúc động này, không cần si mê, một chút lại một chút để côn th*t gần với quần lót đã ướt đẫm, lướt qua bên đóng mặt phùng kia, chạm vào nơi mẫn cảm nhất, lúc đó, ở đầu v* hắn lại mẫn cảm hút mạnh, húp đến cái bầu vú dập dồn bồng bênh, không ngừng bóng loáng vì dinh đầy nước miếng. Cô đột nhiên vòng eo, vénh mông lên, một loại kích thích từ sâu trong cơ thể len lỏi qua từng tế bào, chảy hết ra bên ngoài. Cô nhìn không được mà rên rỉ không ngừng, cả ngón chân cũng bầu lại.

Cô cơ hồ nghe được, hắn nói có ý cười trầm thấp kế bên: "Nghiên Nghiên thật giỏi, biết tự làm mình cao trào."

Cô, cô đã làm gì rồi.

Từ Nghiên thở phi phò, buông côn th*t ra, thật sự quá mắc cỡ, cô bị ma quý ám ảnh rồi, mới làm ra loại hành động kia. Không phải, không phải cô làm đâu.

Mạc Quân Lâm thấy Từ Nghiên hòng hết cả mặt, giống như muôn trốn đi ngay lập tức, nhin không được cười lên, lại nói: "Nam nữ hoan ái, cảm thấy kích thích, hay đi đến cao trào, là chuyện hết sức bình thường.."

Cô làm sao nghe vào được nữa, khóc mắt nhìn thấy hắn cười, cô lại càng không dám đổi mắt. Nháy lì hai mắt lại.

Hắn yêu chết bộ dạng thẹn thùng này, bị làm mê túi không kim được nữa, kéo quần lót xuống, thoát đi cái nội y cuối cùng. Hắn giống như hai người khác nhau, một giàn liền hóa sôi.

Từ Nghiên còn kinh ngạc, chán tám đã bị cự long ché ngự, nóng hầm hập, lại trướng căng, nêu nở cẩm vào trong người cô. Cô chi sory, chắc chết mất.

"Đứng sory, anh sẽ từ từ..."

Hắn thấp giọng trấn an, mạnh mẽ quỳ bên cạnh, cái đùi thô rắn, ché trụ thân thể mềm mại bên dưới mình.

Hắn như say mê, nhìn vào thân thể mỹ lệ bên dưới, đôi núi trước ngực vì thở dốc mà pháp phòng, hai tiêu anh đào cũng kinh hoàng mà nhô cô, cô họng hắn khát khô không ngừng. Hắn yêu thích cô, từng tát thịt đều lưu luyến, từ cái bụng nhỏ vuốt ve, cuối cùng cầm lấy bầu ngực mà yêu thương, hắn ôn nhu như vậy, nhưng côn th*t phía dưới lại từng bước đẩy vào bên trong tiểu huyệt.

Eo hắn càng lúc càng động, cô rên liên tục, tiểu huyệt bị cảng ra, trưởng một cách kỳ lạ, nhưng không có dừng lại, côn th*t vẫn tiến về phía trước, một tát, lại một phần, thâm nhập vào cơ thể cô. Cô sợ hãi, ngượng ngùng, phản xạ kẹp chặt lại, làm cho hắn không động được, cao trào bên trong đã mềm một chút, nhưng mà nó đã gao ôm trọn côn th*t kia. Mạc Quân Lâm thở dốc.

Cảm giác này, sướng quá. Thoái mái quá. Muốn làm chết hắn sao.

Hắn chịu không nổi, rút ra, lại đi thẳng vào, so với lần trước còn sâu hơn, lại rút ra, cô chịu không nổi tiểu huyệt lại cảng ra lần nữa, ngưỡng cái cổ xinh đẹp lên, khóc nức nở, nước mắt đều nhỏ xuống đất, đau quá, nhưng lại khoái cảm vô cùng.

"Quân Lâm..Quân Lâm.."

Cô khốn khổ, níc nở khóc, tiểu huyệt bị cảng đến co rút lại. côn th*t bị tiểu huyệt kẹp chặt, hắn vươn tay chơi đùa với bầu ngực, nhanh hơn một chút lại dâm vào, cô nói qua cao trào, bây giờ bị thọc vào chỗ sâu, cũng không biết bị cái gì, cả người như bị ma sát, sướng đến run, toàn bộ bên dưới co rút không ngừng.

Hắn chưa động nhiều đã bị kẹp chặt, nhưng trong đầu tưởng tượng đến biết bao nhiêu cảnh cùng cô làm tình. Đều là dùng thân thể kẹp chặt hắn, âm áp lâm, lại ướt lâm, hon nra còn lợi hại rất nhiều.

Cô động tình, bên trong như có bao nhiêu sinh mệnh mấp máy, mút cắn hán, đặc biệt chỗ sâu nhất còn có một cái miệng nhỏ, mồm cái, ăn đến quy đầu của hắn muốn bắn ra. Mạc Quân Lâm không nhịn được thở dốc, lảng lặng hưởng thụ, nhưng sấp nra bị kẹp túi sướng mà bắn ra, sau đó hắn chậm rãi động đậy, thích ứng từ từ, côn th*t rút ra hai ba phần, co lại động nhiều hơn, hung hăng đâm vào nơi sâu nhất.

Hắn thở dốc: "...Sướng quá, Nghiên Nghiên. Bên trong em thật sướng quá..."

Cô thoái mái nhưng hổ thẹn, bị côn th*t ma sát, mỗi một lần lại đâm càng hăng, cô không khống chế được mà rên rỉ, tiếng rên kia uyển chuyển đến đáng thương.

Nhưng đột nhiên "bịch bịch"

Cửa lớn như là bị đẩy ra, bên ngoài có tiếng kêu: "Quân Lâm, có ở nhà không, sao cậu không khóa cửa?"

Lý Húc, là tiếng của Lý Húc.

Làm sao bây giờ, nếu hắn phát hiện, thì sao bây giờ. Trái tim Từ Nghiên treo lơ lửng trên không, máu trong cơ thể cũng ngừng chảy. Cô muốn ngất đi, tiểu huyệt không nhịn được lại kẹp chặt. Mạc Quân Lâm sướng quá nên rên lên, tiếng rên này, lại bị Lý Húc nghe thấy: "Quân Lâm, cậu ở trong sao?"

Hắn đã tới, một tiếng bước chân như đánh thẳng vào lòng người. Từ Nghiên hóng cuồng, bắt lấy Mạc Quân Lâm, lắc đầu, nước mắt cũng trào ra, không ngăn được. Cửa không khóa, hắn mở ra, là thấy tất cả mọi thứ bên trong rồi.

Bạn đang đọc truyện Xuân Sắc Trần Đài (Curop Tình) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Em đừng nhúc nhích

Cách khoảng cách của hai người chỉ còn vài bước, Từ Nghiên néo chầm chầm về phía cửa, tiếng bước chân bên ngoài đã dừng lại, cô không chút nghi ngờ một lát nữa cửa sẽ bị mở ra. Khóe mắt dày sờ hãi mà nước mắt chảy ra. Mạc Quân Lâm ngồi gần, nhưng lại không muốn rút côn th*t ra khỏi người cô. Nên cũng chỉ ngồi im không hành động gì.

Lúc này, hai người họ ở trên sàn nhà, thân thể trắng nõn bị đè lên, cả thân thể trắng nõn còn dấu hồng đầu đỏ, phủ đầy nét động tĩnh, hai chân Ngọc cuồng chặt eo hắn, chỉ cần người bên ngoài mở cửa ra, cơ thể xinh đẹp này, bên dưới bị một côn th*t to kín trướng căng cắm vào bên trong, tiểu huyệt bên dưới đang co rút lại, dâm dâng mít chặt côn th*t kia. d*m thủy vẫn chảy ra bên ngoài, khẽ mông cũng dính nhô đầy d*m thủy, tiểu huyệt như ẩn như hiện, ánh thần mặt, dâm mỹ vòi cùng.

Đột nhiên bước chân kia dừng lại, hắn đã vòng qua cửa trước. Từ Nghiên thật sự sợ ngất, hai lỗ tai ống ống, âm thanh gì cũng không nghe được nữa. Xong rồi, vạn nhất Lý Húc nhìn thấy, trong đầu trống rỗng, thậm chí còn tưởng tượng biện pháp giải quyết.

Mạc Quân Lâm bình tĩnh, nhưng trên trán cũng nhiều vài giọt mồ hôi. Chuyện tối giờ, hắn đồng ý đổi mặt, ra sức che thân thể Tử Nghiên. Trong nháy mắt.

Một giây,

Hai giây,

Ba giây,

Cửa cũng không bị mở ra.

Trên cửa vang lên một anh thanh nhõ. Bên ngoài, Lý Húc nói chuyện, âm thanh cực kỳ rầu rĩ: "Quân Lâm, mình có chuyện muốn nói với cậu."

"Mình với Nghiên Nghiên thật sự chia tay rồi."

Hắn nói xong liền trầm mặc, một lúc sau Mạc Quân Lâm liền truyền tới một tiếng ầm nhẹ.

Tử Nghiên sợ cửa sẽ bị mở ra, hơi hoi mở mắt nhìn, cự nhiên, lại nhìn thấy Mạc Quân Lâm nhìn cô mỉm cười.

Cái tên này, lúc này còn cười được, hắn không cảm thấy sợ sao?

Mới vừa rồi Lý Húc còn làm cô khâm trung đến hai lần ủ, không biết cửa lúc nào sẽ bị mở ra, nhưng Mạc Quân Lâm nghe hắn nói, liền biết hắn sẽ không mở cửa ra. Lý Húc là một người lòng tự trọng rất mạnh, lấy cá tính của hắn, tuyệt đối sẽ không muốn nhìn thấy người khác thấy vẻ mặt tuyệt vọng của mình.

Nhưng Tử Nghiên không biết, cô nhìn thấy Mạc Quân Lâm cười, trong lòng tức muốn chết, lại sợ hãi, muốn đánh hắn một trận. Nhưng hắn lại không như vậy, hạ thân bên dưới còn đang bắt đầu động.

Tử Nghiên trừng mắt, cái tên này...

Cô không chịu nổi, tiêu huyệt mòi nhử, thiếu chút nữa đã rên ra tiếng, cô nhanh chóng bị miệng lại, loại kích thích này khó nhịn, hai mắt đều ngập nước, không dám tin trước mắt, hắn vẫn dùng cây gậy kia đâm cô.

Lý Húc, Lý Húc còn ở bên ngoài.

Mạc Quân Lâm buôn cười nhìn Tử Nghiên. Hắn biết cô lo, hắn biết cô sợ, nhưng cô càng sợ, hắn càng kích thích. Bỗng nhiên, Lý Húc lại lên tiếng: "Minh vào bếp lấy đồ uống. Đợt lát nữa lại nói tiếp."

Nghe được tiếng bước chân, Tử Nghiên liền đẩy Mạc Quân Lâm ra, cô cầm lấy quần áo muốn bò chạy. Nhà bếp ở phía dưới, nếu chạy nhanh có thể không bắt gặp.

Mạc Quân Lâm biết cô muốn gì, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ, quần áo trên người còn chưa mặc, như vậy ra ngoài, Lý Húc chắc chắn sẽ nhìn thấy. Tử Nghiên ở bên kia bò qua lấy quần áo, cái mông vênh lên cao, hắn nhìn thấy nơi đó sáng lấp lóe như kích thích bản thân mình. Cố họng liên hô khốc, hắn kéo cô lại, đặt cô dưới thân.

Tử Nghiên sợ tới mức xém hét lên, chưa kịp phản ứng hắn lại đè lên người cô, côn th*t to dài kia lại nhét vào đằng sau cúc hoa.

Tư thế này vốn là một loại kích thích tột độ vô cùng, đằng sau đột nhiên bị cấm, bụng cô trướng đến khó chịu. Hai mắt cô đỏ lên, bật khóc. Hắn thật sự quá đáng, nhện không được mà trên miệng cũng hừ hừ vài tiếng.

Lý Húc mở tủ lạnh ra, nghe có âm thanh trên lầu, la lên: "Cậu kêu mình sao, Quân Lâm?"

Mạc Quân Lâm thấp giọng nói bên tai cô: "Đừng nhức nhích, sẽ bị phát hiện."

Cô gấp đến muôn khóc, cái gì nhức nhích, hắn mới đừng nhức nhích. Lúc này là lúc nào mà hắn còn làm cái loại chuyện này hả. Thế nhưng, côn th*t kia, lại cắm sâu vào trong cơ thể cô.

"Ngô..."

Trong cơ thể bị cấm một cây gậy lớn, lại chậm rãi đưa đẩy, cô không nhịn được, cố gắng lấy tay che miệng lại.

Phía sau bị cọ xát, vách tường vang lên âm thanh bạch bạch, bắt quá hắn chỉ mới đâm vào năm sáu cái, hạ thân đã co rẩy kịch liệt.

Tử Nghiên chịu không nổi, khóc thành tiếng, diễn rồi, cái mông cũng mất cảm giác, hắn càng sung mãn, đâm vào diễn cuồng.

Lý Húc lấy đồ uống xong thì quay trở về chỗ cũ, Mạc Quân Lâm bị cõi kẹp chặt cũng bắn ra. Chính là có dùng bao, nên tình dịch giống như đạn dược, bắn hết vào hoa tâm. Giống như liên tục ở cao trào, bắn mấy phát cũng không ngừng lại.

Mạc Quân Lâm thở hổn hển, vỗ vỗ cái mông, bên tai âm thanh trầm thấp ma mị: "...Thì ra em thích ở đằng sau. Thật nhanh đã cao trào."

Cái gì mà cô thích, không có, moi không có....

Hai người đâm chìm trong dư vị cao trào, Lý Húc đã đến bên cửa, lại lên tiếng: "...Minh biết mình không đúng, ở bên cạnh Nghiên Nghiên lại không đủ tốt với cô ấy. Nhưng mà cô ấy lúc nào cũng hay do dự, nhưng lần này quyết định rồi thì lại không chịu thay đổi nữa."

Hắn nói, trong giọng còn mang theo vài phần cõi đơn: "Cô ấy rất chăm chỉ, học hành cũng tốt, mình chỉ mong cô ấy không要用 phí nỗ lực, có thể đậu vào một trường đại học tốt."

Những lời này, Tử Nghiên bên trong nghe được, đương nhiên cũng có cảm xúc, có phần xúc động. Nhưng mà tên kia lại không chịu tha cho cô, côn th*t bên trong cơ thể lại đưa đưa đẩy đẩy, kích thích, làm cô không ngừng được mà ni nô, run run. Không phải hắn mới bắn tinh sao, bây giờ lại động nữa.

Tử Nghiên căm người té mõi, nước mắt không cần được mà vỡ ra, rên rỉ cũng cảm nhận rằng quyết không ra tiếng. Cô che miệng, lại bị hắn đẩy từ phía sau, có thể nói tên già hóa kia không ngừng đâm thẳng vào bên trong cơ thể cô, trêu đùa cúc hoa cô.

Lý Húc nói thêm gì đó, cô không nghe được nữa, lỗ tai cũ vù vù, trước mắt cũng không nhìn thấy gì hết, thân thể nam nhân kia đè lên người cô, thật nặng, trong cơ thể còn có côn th*t to dài, đặng giận, đang thao thao bất diệt mà làm cô.

Sợ quá, kích thích quá. Cô không nhịn được.

Lại lên cao trào lần nữa.

Tử Nghiên có gắng hít thở, sau đó rùng mình, khoái cảm đánh sâu vào trong cơ thể còn dư âm, nháy mắt, d*m thủy tích tụ lúc này, giống như vỡ đê mà ào ào ra ngoài.

Lý Húc tối giàn, cảm nhận được trên tường đinh cái gì đó. Hắn sờ thử, nhìn kỹ, hình như là nước, nhưng mà đặc biệt, nó còn hơi đính đinh.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Tràn Dày (Cuộc Tình)* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 28: Cậu đang làm cái gì

Hắn hỏi, "Quân Lâm, cậu ở bên trong đang làm cái gì? Sao lại có nước chảy ra?" Lý Húc đưa lên mũi ngửi ngửi, mũi vị hơi kỳ quái, nhưng có phần ngọt ngọt.

Mạc Quân Lâm trầm thấp ầm một tiếng. Bởi vì dương vật vẫn bị Tử Nghiên mút chặt, hắn cảm nhận mà nhịn, giọng nói có phần hơi mờ mịt.

Lý Húc nghe được, lại hỏi: "Cậu sao vậy, bệnh sao?"

Sao vậy? Làm gì? Đang làm bạn gái cũ của cậu? Đang chơi đùa với tiểu huyệt của Nghiên Nghiên.

Mạc Quân Lâm điên rồi, hắn muốn nói ra hết, ba năm qua, Nghiên Nghiên bị Lý Húc độc chiếm, hắn như thế nào, có ai hiểu rõ không? Như thế nào Mạc Quân Lâm có thể không tức giận cho được.

Hắn đè nén tức giận trong lòng, hít một hơi, lại nói: "Mình cảm mạo..."

Lý Húc nghe vậy cười một tiếng, "Mùa hè mà đè bị cảm sao. Cậu đúng là ngốc."

Tử Nghiên không có tâm trạng mà nghe hai người đối thoại. Thân thể còn run rẩy, không còn sức để kêu lên, đầu choáng váng muốn xỉu, hai mắt cũng hoa đi.

Lý Húc bên ngoài cũng nhẹ nói một câu: "Được rồi, cậu bệnh thì nghỉ đi, ngày mai mình đi đến đội bóng quốc gia báo danh. Từ nay về sau, nhờ cậu chăm sóc Nghiên Nghiên."

Hắn dùng tay, gõ vào bên cửa một cái, coi như là hai người bọn họ đã hứa với nhau. Sau đó cũng không nói nữa, trực tiếp rời khỏi.

Tử Nghiên nghe được tiếng cửa lớn đóng lại, căng thẳng cũng buông xuồng, nhưng trái tim vẫn đậm đà yêu thương, đậm đà nhanh, buông tay xuống, Tử Nghiên cố hít thở không khí, thở dốc từ từ. Cô đáng thương như vậy, hắn lại làm hành vi cầm tay này, còn th*t kia ở trong cơ thể đang ra sức mà động. Mỗi lúc một nhanh hơn.

Vừa rồi kiêng kị Lý Húc, hắn không dám làm nhanh nữa, hiện giờ giống như bùng nổ, không kiêng nể gì nữa.

"Ngô, Quân Lâm.... Không cần, quá nhanh....."

Trong cỗ họng phát ra tiếng rên rỉ ôn nhu, lại xin hắn tha thứ, bị đâm đến mắt cảm giác, đôi mắt xinh đẹp đầy hơi nước, hai đầu nhũ đáng thương bị đâm trên sàn nhà. Tiêu anh đào tròn tròn màu đỏ, cọ trên mặt đất, giống như được kích thích, cô khóc rống lên, nam nhân phía sau lại ra sức dien cuồng, không ngừng được.

Cô bị đè nặng, muốn đánh hắn cũng không đánh được. Chỉ khóc nghẹn ngào, một tiếng lại một tiếng chói tai. Khóc tới khàn khàn cả giọng, âm thanh lại trở nên vỡ vụn. Làm hắn càng kích thích, sau đó run run, ở trong cái mông vênh lên của cô, làm đến điên cuồng.

Phát ra âm thanh bạch bạch bạch dầm mít.

Quy đầu đụng vào nơi sâu nhất trong cúc hoa, mỗi lần đụng vào bên trong giống như được nơi thần bí kia mút, liếm một cái.

Làm thêm vài chục lần, Mạc Quân Lâm kích thích mà bắn ra toàn bộ tình dịch nóng hỏi.

Hắn thở dốc, trong cơ thể có lưu luyến, hai lần vẫn còn đầy tình dịch trào ra.

Sau đó hắn rút côn th*t ra, cởi bao ra, tình dịch đã chất đầy túi. Loại này hắn mua ở nước ngoài, xem ra không chọn sai loại, làm hai lần vẫn đủ mà đựng hết đồng tình dịch này.

Hắn không muốn Tử Nghiên uống thuốc, nếu không phái Lý Húc đến, hắn không có điện cuồng mà nhẫn tâm, làm cô hai lần.

Nghỉ đến Lý Húc vừa rồi ở bên ngoài, làm hắn lại nổi lên cảm giác, đúng là quá kích thích.

Hắn ôm Tử Nghiên vào ngực, vuốt ve thân thể cô, lần da bị hung hăng thương yêu mà đỡ rần. Lại nhớ tới bản thân hồi nhỏ, trong lòng liền không vui, nếu Lý Húc không chen ngang, Tử Nghiên chỉ thuộc về một mình hắn mà thôi.

Tử Nghiên cả người bùn rùn như bùn, đầu óc trầm trồ, nhìn hắn lại nhìn chính mình. Tức giận không nhịn được.

Mạc Quân Lâm lên tiếng: "Nghỉ một chút, anh ôm em đi tắm." Lại dừng một chút, sau đó lại nói: "Nghiên Nghiên, lúc này có sướng không?"

Sướng, còn từ nào khác để diễn tả không? Hắn thật sự thoải mái muốn chết.

Nhưng mà cô bị hù, đến không còn cảm giác gì rõ ràng nữa.

Tử Nghiên xấu hổ, chui vào ngực hắn, hai cái tai hồng hồng lộ ra. Mạc Quân Lâm bật cười, chắc chắn là cô sướng lắm, nếu không, tiêu huyệt kia cũng không đòi hỏi mà mút chặt lấy côn th*t hắn. Cô đúng là mẫn cảm, một chút đều không nhịn được hắn trêu chọc.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Dày* (*Cướp Tình*) được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 29: Mẹ đang ở bên ngoài

Kết quả đại học sau cùng cũng đã có, Tử Nghiên đạt được điểm vô cùng tốt, huy chương mục tiêu thủ khoa tiếng Anh tuyệt đối không thành vấn đề, Mạc Quân Lâm kiến nghị cùng nhau đi tham quan vài trường học trước, sau đó hãy điền nguyện vọng sau. Mẹ Tử cảm thấy ý này không tồi, dù sao đó cũng là nơi học tập bốn năm. Bây giờ xem qua một chút, tuyệt đối an tâm hơn. Bọn họ cùng nhau tới thủ đô, nơi này xa xôi không xa, gần cũng không gần. Đì xe nhanh nhất cũng mất ba bốn tiếng. Bọn họ dọc đường đi sẽ ghé một tiệm cơm, chuyến đi này di chuyển sẽ mất ít nhất ba ngày hai đêm.

Ba Từ một tuần thi hết sáu ngày đi công xưởng làm việc, gần đây nhất không có khả năng xin nghỉ đi cùng. Mẹ Mạc ba Mạc lại đi du lịch rồi, không có đi cùng. Cho nên hành trình này chỉ có Tử Nghiên, Quân Lâm với mẹ Tử. Ba người họ cùng nhau đi.

Còn về vấn đề mướn phòng, đương nhiên hai mẹ con một phòng. Mạc Quân Lâm phòng còn lại. Tử Nghiên thầm nhủ trong lòng cô nhất định phải tuyệt đối cẩn thận, không thể ở cùng với tên đại sói xám kia.

Mấy ngày nay tìm hiểu nhiều về các trường học, cuối cùng Tử Nghiên cũng suy nghĩ xong, nơi cô học cách trưởng Mạc Quân Lâm chọn cũng gần, chỉ có khoảng mười phút ngồi xe thôi.

Thứ đó, đêm cuối cùng.

Phòng tắm bên phòng ngủ Mạc Quân Lâm đột nhiên hóng, nước bắn cháy hết ra ngoài, tiệm cơm lại không sắp xếp người đến sửa chữa, phòng dư cũng không còn, chỉ dành để Mạc Quân Lâm qua phòng Tử Nghiên ngủ ở dưới đất. Vẫn là suy nghĩ đó, có mẹ Tử ở đây, hắn tuyệt đối không dám làm bậy. Ai biết được nra đêm cô thức dậy để vệ sinh, tên già hoa kia lại lớn mặt đi theo cô.

Cô sợ tới mức ra sức giãy giụa, chưa bao giờ trong đời này cô sợ hãi như vậy. Ba hòn bảy phách đều tí nữa là biến mất.

"Nghiên Nghiên, em la lên sẽ làm đi thức giấc."

Hắn ôm cô sát sao, môi mỏng đặt ở sau tai, thổi khí, đè thấp tiếng nói, dần dần âm thanh phát ra vô cùng mị hoặc.

Bỗng nhiên mẹ Tử ở bên kia xoay người một cái, Tử Nghiên sợ không dám động dây, mẹ Tử lúc đầu là đối diện với họ, bây giờ xoay người lại, thành ra xoay lưng về phía bọn họ. Cô nín thở, sau khi nghe thấy tiếng thở mẹ Tử từ từ đều đều, mới thở phào một hơi. Màn kia lại bắt đầu làm bậy bạ, vẩy ngực của cô bị hàn vén lên, bàn tay như lửa nóng ra sức vuốt ve eo nhỏ, thổi vào vành tai mẫn cảm, đầu lưỡi cũng bắt đầu liếm láp không ngừng.

Tử Nghiên bị hán kích thích, trong đầu giờ cũng ung dung không nghĩ được gì. Chi muôn hé lén thòi. Cố liều mạng giãy, nhưng căn bản là bất động không thể lay chuyển hắn, nam nhân kia thân hình vẫn ráng chắc ôm ghì lấy cô. Cố xoắn thân mình, nhưng lại dùng thân thể của chính mình cọ vào người hắn. Mạc Quân Lâm thở dốc, có nghe được chi muôn đảo cái lỗ chui xuống mà thôi. Nhưng mà cả cơ thể vẫn không ngừng phát run.

Hắn ở bên hông cô, tác loạn, tay còn lại bắt lấy bộ ngực cô. Thủ lỗ kéo hết nội y xuống, trực tiếp cầm lấy nhũ bồng mềm mại xoa nắn, lòng bàn tay dán ở đầu v* không ngừng cọ xát, cô sợ hãi, nhưng cảm thấy kích thích vô cùng. Âm thanh kiều diệu càng thêm dồn dập, thân mình khó chịu lay động.

Hắn ôm cô từ phía sau, ở trên đầu vang của mình, nhìn cô, lại nhìn cái bầu ngực kia không ngừng pháp phồng, bộ dạng dâm mê tuyệt vời vô cùng. Lại giương mắt, nhìn thẳng vào cô. Đôi mắt xinh đẹp đã uất, cái miệng nhỏ khó chịu mà mở ra thở dốc. Thật là làm hắn chịu không nổi, chỉ muốn làm cô, làm chết cô.

Nhưng hắn cảm thấy không đủ, thứ tính lại nỗi lên, hắn nắm cả hai bầu vú, xoa xoa, lại khều nhẹ vào tiêu anh đào đỏ hồng. Tử Nghiên tam dã loạn, mặt càng hồng hơn, cô không muốn đâu. Quá dâm dัง!

Cô dùng sức đánh vào cánh tay hắn, hắn có chết cũng không buông ra, mặt khác, một cái côn th*t to lớn ở trong quần bắt đầu nhô lên cao. Ngón tay hư đốn kia bắt đầu chui vào trong quần cô, bao lấy tiêu huỷt bên dưới, dùng ngón tay kích thích tiêu huỷt.

Mẹ ở bên ngoài, hán làm sao dám to gan như vậy? Từ Nghiên hoảng hốt, hai mắt đỏ chót, hán lại dám làm bậy bạ, cô cơ bản không thể lay chuyển hán. Bỗng nhiên dưới chân chợt lạnh, quần lót bị hán cởi ra, đi theo là côn th*t to dài, nhét vào giữa hai đùi cô.

Mèm quá.

Sướng quá.

Cô thiếu chút nữa đã kêu ra, nhưng nhất thời lấy tay che miệng mình lại. Còn tay kia một tay ôm trọn bầu ngực mình, một tay lại ở bên dưới ra sức xoa, cô cảm nhận được trong bàn tay kia, bộ ngực của mình bị hán xoa nắn đến không còn hình dạng, lại mềm mại thế nào, giống như xoá một hồi có thể véo ra nước. Cô chưa từng xoa chính mình như vậy. Xấu hổ muốn chết. Nhưng một tay đang che miệng chính mình, hai cái chân đang được hán bế mà dùng đưa, cô không thể ngăn cản hán, chỉ mặc hán xoa bóp bầu vú mình, mà càng xoa, cô càng hung phẫn, tiêu huyết lại tiết ra d*m thủy, vừa ngứa, vừa tê. Cô cảm nhận được từng dòng nước mờé đang chảy ra bên dưới.

"An."

Mạc Quân Lâm thở dốc, côn th*t nhét ở kẽ móng, cô vẫn cứ lộn xộn, mà càng lộn xộn kẽ móng kia lại ma sát côn th*t hán, làm hán vừa tê, dai dại, sướng đến tận xương tủy.

"Khu khu..."

Mẹ Từ bên ngoài đột nhiên ho khan hai tiếng. Từ Nghiên sợ quá muốn chết đứng, ngón tay hư đốn lại cố tình nhét vào trong âm đ*o cô, cô không tin được mà trùng lén, cái miệng nhỏ hó háp dồn dập đè nén thở dốc. Ngón tay kia vừa đi vào liền động mạnh, sau đó chậm rãi ma sát, thời mạnh, kèm theo đó là một trận d*m thủy ào ra.

Phía sau khang cô dán hoàn toàn vào người hán, kẽ móng kẹp côn th*t, tiêu huyết bị ngón tay đâm vào. Bầu ngực bị một tay hán bắt lấy bàn tay chính mình đặt lên đó mà xoa bóp.

"Nghiên Nghiên, tiêu huyết thật ướt..."

Hán thấp giọng thở dốc, mỉ hoặc vô cùng, nghe xong cả người đê tê dại.

Cơ thể thật sự bị hán kích thích, cô bắt lấy tay hán, tướng có thể ngăn hán lại, đột nhiên hán ngâm lấy vành tai cô, liếm lấy liếm đê, cảm giác tên dưới bị hán kích thích, khoái cảm lại phun trào, toàn bộ âm đ*o đột nhiên co rút, hai chân cũng mềm nhũn.

Cô cố gắng đè nén âm thanh rên rỉ muốn phát ra từ cổ họng.

Hán thấp giọng cười: "Cao trào sao? Thật lợi hại. Nghiên Nghiên thật giỏi quá.."

Cô qua con cao trào chưa lấy lại tinh thần, ngón tay kia đột nhiên rút ra, thay vào đó là côn th*t to lớn, đi thẳng vào bên trong tiêu huyết.

"Ngô ôn..." Tiêu huyết bị côn th*t to lớn xuyên vào, cả người nô nức, trường đau đớn vô cùng.

"Hừ...Ôn...Nghiên Nghiên...Thật khẩn..."

Hán bị kẹp, cô hụt hẫng không ngừng, chính là mới qua cao trào, huyết thịt thật mềm, vẫn là cô hẹp quá, hẹp muốn chết. Hán cố gắng mấy lần mới có thể nhét hết côn th*t vào bên trong. Hán cuối cùng buông tay Từ Nghiên ra, không ép cõi tý xoa ngực chính mình nữa. Hai tay cô hán áo ngủ cô ra. Từ Nghiên sợ muốn chết, nhưng cảm không kịp, cả người cô tràn trề, chỉ còn nội y trên ngực, hai cái vú trắng nõn bị đẩy lên cao, dây đan vô cùng, nam nhân kia đâm một cái, lại sáu một cái, đâm một hồi thì chảy ra một chất đậm đà màu trắng đính vào côn th*t của hán.

Hán nói vài tai Từ Nghiên, trầm giọng nói, mang theo mệnh lệnh: "Ngohan, nhìn cho kỹ, xem anh làm em như thế nào."

Cô nghe lời, mà nhìn xuống, hai chân dài bị hán kéo lên cao, phía sau có một côn th*t to dài, dang ra ra vào vào cúc hoa. Rút ra một chút lại nhìn thấy d*m thủy di theo côn th*t ra ngoài. Hai bàn chân dưới côn th*t vì tác động mà đánh vào chân dài, cùng với tiêu huyết có. Phát ra âm thanh bạch bạch rõ vô cùng. Một màn này đánh thẳng vào nội tâm cô, quá biền thai, cái tên này.

Hình ảnh giao hoan này làm sao cô dám nhìn thẳng, vài lần trước đều mơ mèo làm hán đùa nghịch, một chút cũng không dám nhìn thẳng cái côn th*t kia. Càng đừng nói lúc này, một lòng cô chỉ sợ mẹ Từ bên ngoài chú ý thấy.

Tiếng thở dốc càng lúc càng nhanh, nhưng ra sức để nén, nam nhân kia càng làm càng hăng, cái vú kia bị hán bóp đến đỏ tươi, ra sức xoa nắn mân mê, ở bên tai nói với cô: "Nghiên Nghiên, em thật đẹp."

Ở trên đầu vai cô, hán nhìn thấy chính mình bên dưới đang làm cô, bên trên ra sức mò mẫm đoi tuyết trắng kia, nhũ thịt ở trong nắm ngực tay, tràn ra. Làm thành đùi hình dạng, da thịt trắng nõn bị hán bóp tới mức đỏ rần lên. Đầu v* bị tê rần, kích thích tới bụng nhỏ, huyết nhì ngứa ngáy vô cùng, cô kiều suyễn, còn chưa đủ, cô muốn nhiều hơn, muốn hán làm cô nhanh hơn, cảm đến sâu thẳm bên trong.

Ý niệm này nảy lên, Từ Nghiên hoảng sợ, ngượng muôn diệu, tại sao bản thân lại trở nên dâm dัง như vậy? Cô lại thoáng nhìn về phía mẹ Từ, trong lòng xấu hổ không chịu được, thầm thoát bặt khóc, lại không chế khống được khoái cảm.

Quân Lâm giống như thấy được khoái cảm của cô, ra sức đâm mạnh hơn, lại thở dốc, lúc thi thoảng: "Nghiên Nghiên, em chờ quá..."

Khoái cảm này giống như mưa to rầm rả, không tự chủ được mà cô càng vén cái mông cao lên, hùa theo hán, không được rồi, cô sắp tới rồi: "Ngô...Ha..."

Vòng eo mảnh khảnh khẽ động, cái mông đậm đà vênh cao, toàn thân run rẩy, tiêu huyết mút chặt côn th*t to lớn, làm hán vô cùng vui sướng, thoải mái vô cùng.

Cô thất thần, eo mềm xuồng, cả người dài ra.

Lúc này mẹ Từ ở trên giường đột nhiên kêu lên: "Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên..."

Còn đang ở cao trào, Từ Nghiên bị dọa, ở dưới bị hán dày dọa. Lúc này, Mạc Quân Lâm cũng không nhịn được, mà bắn ra một loạt tinh dịch nóng hổi, cả hai người cùng ôm nhau run rẩy.

Bình ổn lại hơi thở của mình.

Mà lúc này, mẹ Từ ở trên giường lại trở mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Dày* (*Cuộc Tình*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 30: Hán có phải không được hay không

Làm sao bây giờ, nếu mẹ biết thì cô làm sao đây?

Mạc Quân Lâm nhanh tay, cầm lấy cái chăn gần đó bao co chặt chẽ, Từ Nghiên sợ tới cả người run lên, nước mắt rơi ra ào ào, mỗi một giây trôi qua như là lăng trì, cô tưởng tượng, nếu mà mẹ biết, thi sẽ tức giận rất nhiều. Cô nghe được tiếng bước chân, cứ nghĩ là mẹ Từ đang bước lại gần nhà vệ sinh, nhưng sau đó lại nghe tiếng rót nước, lại nghe thấy tiếng xốc chăn lên. Sau đó cô nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của mẹ, Từ Nghiên còn không dám tin lắm, thẳng đến khi Mạc Quân Lâm thi thảm bên tai: "Đi lại ngủ rồi, em sửa sang xong rồi thi nhanh đi ngủ thôi."

Cô chậm rãi thở ra một hơi, có một loại cảm giác áp lực, giống như là từ địa ngục thoát ra vậy. Từ Nghiên cố gắng tháo lỏng bản thân, nhưng lại cảm thấy giận Quân Lâm, đều tại hán, sao có thể không mảng hậu quả, muốn làm liền làm.

Từ Nghiên mặc lại quần áo, sau đó chui vào giường, trùm khăn lên đầu, không nhìn hán nữa. Ngày hôm sau, mẹ Từ cảm thấy được hai người có gì đó không ổn, lên xe lửa thi tiền trả hậu táu, cùng với Quân Lâm đổi vị trí, nhưng Từ Nghiên còn một bụng tức giận, chỉ một mực quay đầu ra cửa sổ không thèm nói chuyện, cũng không thèm nhìn hán.

Mạc Quân Lâm nhở giọng: "Anh sai rồi, Nghiên Nghiên, em đừng giận nữa..."

Hừ, cô nhất quyết không dễ dàng tha thứ cho hán đâu.

Ngoi trên xe lửa bao lâu, hán ăn cầm rót nước đưa trà, lại được mèn cho cô, sợi cà phê, tất cả mọi việc đều vỡ trát mà làm vô cùng tốt. Cô thấy hán như vậy, lại thấy đáng thương, trong lòng lại không nhịn được tiêu tán hết tức

giận, vừa bước xuống xe, hắn nhìn cô, cười đến sáng lạng vô cùng. Thấy lúm đồng tiền kia của hắn, cô không đành lòng nữa, nhẹ giọng "ân" một tiếng.

Thật ra ngay từ đầu cô đã bị hắn bắt nạt rồi. Đúng không?

Điền xong nguyện vọng, thực nhanh kết quả liền có. Từ Nghiên cũng đoán trước được trường học của chính mình.

Ở đại học bốn năm, mỗi ngày Quân Lâm đều tới đón cô, vô luận là ăn cơm, hay trót bên ngoài có gió, có mưa, hắn vẫn chăm sóc Từ Nghiên cực kỳ tốt.

Đứng nói hắn ở trong trường danh tiếng không hề nhỏ, người lớn lên lại đẹp trai dễ nhìn, đối với bạn gái lại ôn nhu chăm sóc, Từ Nghiên bị mọi người nhìn như kiếp trước cứu cả thế giới, nhật được một bạn trai bao bối. Có vài người còn ghen ghét muốn chết.

Không phải không có người muốn đến cay góc tường, nhưng mà tại sao một chút hắn cũng không thèm động lòng? Hay phản ứng đều không thèm cho người ta?

Nhưng Từ Nghiên biết được, cô không thể nào ở cùng với hắn một chỗ được, tên kia nếu ở một mình với cô lập tức hóa sói. Một chữ thôi.

Hành

Mỗi lần bị hắn bắt được sẽ hành cô tới trời đất tối tăm cũng quyết không tha.

Kỳ thi cuối cùng ở Đại học cuối cùng cũng kết thúc, Từ Nghiên cũng quên mất tại sao lại bị hắn kéo về phòng, đi vào phòng đóng cửa lại, giày còn chưa kịp thay, nam nhân kia đã đè cô ở ván cửa, đôi môi áp không nói một lời da láp kín miệng cô, thân hình hắn chắc chắn cầm cổ, bàn tay quấn chặt eo cô.

"Nghiên Nghiên, anh nhớ em muốn chết.." Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai, sau đó lại hôn lên môi cô.

Cô ngửi thấy hơi thở nóng rực của hắn, cả người bị hắn bao trùm. Hắn hôn cô, từ ôn nhu đến kịch liệt, hôn đến cô không còn hô hấp, sau đó bắt đầu các loại đùa bõm..

Quần áo trên người bị hắn cởi ra, bị hắn ném túi sô pha, hoàn toàn không nhớ rõ điều gì nữa.

Từ Nghiên mê man nhìn ra xa, dưới đây quần áo hồn độn, quần lót của cô, nội y, quần dài của hắn, váy của cô, áo sơ mi của hắn, không thể kể hết, có thể nhìn thấy hắn gấp gấp thế nào, tựa như không chờ được nữa.

Vì thi cuối kỳ, cô không cho hắn động vào mình, cũng hon nứa thẳng rồi, khó trách hắn háo sắc như vậy.

Tên già hóa này, bình thường hai ba ngày không chạm được cô, sẽ tùy chỗ mà động dục, ở trong góc quán cà phê, ở thư viện dâng sau cầu thang, có khi còn quá đáng hon, có lúc còn ở trong phòng học, những nơi nào dễ bị người khác bắt gặp, hắn đều chơi đùa cô ở đó, trải nghiệm biết bao nhiêu lần cảm thấy vừa thích vừa kích thích..Rất khó để quên.

Khi cô hoảng loạn thất thần, côn th* tia đã nâng cao đầu, hắn cũng nhanh chóng đeo vào bao cao su trong suốt. Mặc Quân Lâm nhìn cô, cả người trần như nhộng, xung quai xanh tinh xảo, bầu ngực tròn trịa đứng thẳng, vòng eo tinh tế, nhìn một mảng này, cự vật bên dưới lại nhảy dựng.

"A..."

Trong cỗ họng cô phát ra âm thanh rên rỉ thỏa mãn, tiêu huỷ cô, hai trướng, côn th*t hán lập dày tất cả.

Hắn nắm đùi cô đặt lên trên vai, côn th*t bên dưới nhấp ngay đàm lầy lội, ngay phía lỗ nhô thọc thẳng vào, hung hăng mà làm chết cô.

Không biết hai người đã hoan ái bao nhiêu lần, âm d*o cô cũng vô cùng thích hợp, kháng khít, âm d*o mê người kia bị cự vật to lớn chèn đầy, hai người cùng hòa hợp, bổ sung lẫn nhau. Cô sợ hắn, côn th*t kia to lớn như vậy, mỗi ngày đều bị hắn trêu chọc, nhưng làm bao nhiêu lần, tiêu huỷ kia lại càng hợp lại, sau khi bị hắn xâm chiếm, tiêu huỷ kia lập tức mềm như bông, sau đó co rút lại, mặt chất dương v*t hắn. Mặc Quân Lâm sau khi đâm vào, lập tức cảm thấy cả người như bay lên thiên đường.

"Nghiên Nghiên..Nghiên Nghiên..Sướng quá..." Mặc Quân Lâm phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Cô xấu hổ, rên rỉ theo tiết tấu. Lúc này, hai chân cô quấn chặt eo hắn, bên dưới lại co rút, sau khi rút ra côn th*t lại dính một lượng d*m thủy lỏng, ướt hết cả dương v*t của hắn.

"Quân Lâm, Quân Lâm, ân, thật thoái mái quá....A....A..."

Cô động tình, thân hình run rẩy, nhưng thể nào cảm giác vẫn hưng phấn như lúc ban đầu, mỗi một chỗ trên cơ thể đều bị hắn kích thích vui đùa.

Mỗi một lần hắn trêu chọc cả người cô đều dễ dàng bị kích thích, cháy ra d*m thủy.

Hắn cầm chặt tuyệt nhũ cô, xoa xoa nắn nắn, dương v*t kia lại chạm vào hoa tâm. Nhanh chóng rút ra, cầm vào, thậm chí còn xoa tròn, mỗi một góc đều bị dương v*t hắn đâm vào, toàn bộ tiêu mật khang bị tê dại.

"Nghiên Nghiên, có muốn anh không, hả, anh làm chết em, làm chết em..."

Hắn thở hổn hển, ngón tay xoa tròn đầu d*m cô, đại chưởng bóp chặt, xoa bóp, từ trên xuống dưới đều bị hắn thao túng sung sướng.

Đầu vú và cả âm d*o, đều bị hắn chọc đến vô cùng say mê, thơ thẩn.

Hắn cám cô, cám đến khoái cám liên tục đi đến, một chút lại một chút chất đầy thành núi.

"A a a..."

Cô hét chóp tai, tiêu huỷ co rút diên cuồng.

côn th*t trong cơ thể cô dien cuồng đâm vào trong, thô bạo vô cùng, sau đó rút hết ra, lại cắm vào nơi sâu nhất. Thật vất và mỏi thoát khỏi đợt bắn tinh nóng hỏi, hơn mười ngày rồi hắn không có làm cô. Không tồn quá nhiều thời gian đã kết thúc. Như thế nào, bao nhiêu cũng không đủ.

Cô bị hắn đâm cho vắng đầu hoa mắt, cao trào liên tục, nghẹn khóc nức nở, lúc lại kêu to không ngừng, tối nỗi cô cũng không biết bản thân đang nói cái gì. Thậm chí, sau khi hồi phục lại đã bị hắn bắt trả lời một câu hỏi:

"Nghiên Nghiên, có sướng không, anh làm em, có sướng không?"

Hắn néo vào móng cô, không biết khi nào đã bị hắn bắt quỳ trên sô pha, cái móng kiêu ngang nâng lên, hướng về phía sau đầu lên, nam nhân kia ở phía sau lưng ngồi dậy, cơ bụng ráng chắc theo động tác mà hiện rõ lên, trên người hắn đồ đầy mồ hôi, da thịt hiện lên một vẻ bóng loáng, càng nhìn càng đẹp.

Hắn thích dùng tư thế này mà làm cô. Cái móng tuyết trắng kẹp chặt côn th*t d*o tím, hung ác mà ra rà vào rà, lòng tham con người dường như là vỏ dày, làm một hồi, d*m thủy lại trôi ra, làm đầm toàn bộ sô pha đều ướt, hai mắt Mặc Quân Lâm tối sầm, hình ảnh này quá đâm mỹ, kích thích từng tê bào chân tóc trên người, đâm càng mạnh mẽ hơn.

Hắn vỗ bạch bạch lên móng cô, âm thanh khàn khàn hỏi: "Nghiên Nghiên, tiêu âm hộ này mít chặt anh. Có sướng không hả....Có sướng không, Nghiên Nghiên..."

Sau đó hắn lại cố ý chậm tốc độ lại, côn th*t rút ra khỏi cúc hoa hai ba phần. Cô muốn quá chịu không nổi, nhô giọng nói: "Quân Lâm, đừng ngừng mà....A a a..."

Nghé được âm thanh cầu xin đậm đặng vô cùng, hắn làm sao từ chối được, động eo, côn th*t đâm vào nơi sâu nhất. Khóe miệng không nhịn được cười lên, ngực cũng không chịu được mà pháp phòng, hắn dạy dỗ một tiểu thanh mỉm đòn thuần thành một đám phu, cảm giác thành tự này quá thật làm hắn cảm thấy trọn vẹn vô cùng.

"Bạch bạch bạch" âm thanh cơ thể và vào nhau vang lên dữ dội.

"Róc rách róc rách" âm thanh d*m thủy giao nhau nỗi trời vô cùng.

Cô bị áu yếm đến bầu ngực to đùi lên xuống theo động tác kia, hai tiêu anh đào cũng đỏ hồng mê người, dục hỏa càng mãnh liệt, côn th*t không nhẹ nhàng mà làm chết Từ Nghiên, theo đúng lời mà hắn nói.

Khi mà tình địch phun hết vào bên trong. Từ Nghiên đã sờn xụi lý cả người, hắn để cô lên giường, cầm lấy bao cao su đã đẩy ụ ra, đổi một cái mới, hai chân cô lại bị kéo ra, hắn áp xuống, tiêu huỷ lại ngập tràn, cô khó chịu xoay người. Từ Nghiên rên rỉ, hai chân lại không tự chủ vòng qua eo hắn, nam nhân động tác nhanh hơn, không ngừng m* loạn mà kêu lên: "Quân Lâm..Thật thoái mái....Quân Lâm..Sướng...Sướng quá...."

côn th*t to dài vì tiếng rên này mà này lên, hắn sờ vào vòng eo cô, thân hình cao lớn ôm chặt Từ Nghiên. Hắn muốn giao minh cho cô, hai người hòa cùng một chỗ.

"Quân Lâm, nhanh lên....A...Nhanh lên..."

Cô thoi mái đến quên trời quên đất, cơ thể phủ một lớp kích tinh hồng nhạt. Tiêu huyết đang ở trong cao trào, dập dờn như ở đầu ngọn sóng, hán máy nay nghẹn phát điên, hán không chi muốn có một lần, hán muốn làm nhiều hơn nữa. Muốn có nhiều hơn nữa. Mỗi lần cao trào d*m thủy chảy ra uất hết mọi thứ, trái giường giờ đây cũng uất hết mọi mảng.

Đôi mắt đen láy của hán giờ ngập trong dục vọng, hán thở dốc thật sâu, côn th*t vẫn trước sau không ngừng động, mà hán cũng không muốn nghỉ.

Cho tới khi làm cô không biết bao nhiêu lần, cao trào triền miên không dứt, hán mồi buông cô ra, gầm nhẹ, mặc kệ tất cả mà bắn tinh.

Bắn tinh xong, hán không muốn rút ra khỏi âm đ*o m* người, côn th*t vẫn ở bên trong, mà âm đ*o kia vẫn không ngừng liếm mứt hán. Hán luyến tiếc, nhưng lại sợ tinh dịch kia sẽ chảy hết ra ngoài. Ở trong thêm một hồi, liền rút ra, đem chính mình rửa sạch.

Hán làm xong, quay về giường ôm Từ Nghiên, đôi mi dài như nhẹ nhàng chớp động. Từ Nghiên mệt mỏi. Không còn biết gì nữa.

Về mặt hán tràn đầy yêu thương, vuốt ve mái tóc Từ Nghiên, môi mòng nhẹ hôn lên gò má cô, hỏi: "Nghiên Nghiên, ngủ rồi sao?"

"Chưa..."

Hán ôm chặt cô, tới gần bên tai hỏi: "Tốt nghiệp xong, chúng ta kết hôn được không?"

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đầu (Cuồng Tình)* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](#).

Chương 31: Vừa lòng hay không?

Mấy năm nay Từ Nghiên học tập vô cùng nghiêm túc, tới cả các lão sư trong trường cũng ưu ái cô, sau này còn có cơ hội được ra ngoại quốc làm phiền dịch viên chuyên nghiệp. Cô thật sự rất vui vẻ, bởi vì ngoại ngữ là lý tưởng của cô. Từ Nghiên lúc trước thích nhất là đọc văn học nước ngoài, từ đó mà thói ước mơ được trở thành một phiền dịch. Vì thực tập ở vài công ty, cấp trên rất hài lòng với biểu hình của cô, nên giáo cho cô vài tác phẩm văn học để phiền dịch. Trước khi tốt nghiệp cô đã phiền dịch được vài tác phẩm, Từ Nghiên nghĩ, sau khi thời gian cho phép, sẽ học lên thạc sĩ, nhưng không phải sau khi tốt nghiệp liền học, ít nhất cũng phải ra đời đi làm mấy năm.

Sớm một chút, cho dù hiện tại cùng hán kết hôn, sau này vẫn không có gì thay đổi cho lắm.

"Được...." Cô ngượng ngùng lên tiếng.

Mạc Quân Lâm nghe được không tin vào tai mình, hỏi lại: "Thật sao, Nghiên Nghiên, em thật sự nguyện ý gả cho anh sao?"

Hán vui mừng, trong âm thanh còn có vẻ kinh ngạc.

"Thật mà...." Cô nặng nề mở mắt, xấu hổ tức giận mà liếc hán, cô còn có thể đứa giỗn sao?

Từ Nghiên không biết bản thân có bao nhiêu mè người, côn th*t lại ngang đầu rực rỡ. Hán ôm cô thật chặt, cảm giác có thứ gì đó chọc vào bụng cô, Từ Nghiên lại bị hù dọa.

"Anh còn muốn?" Cô cảnh cáo: "Còn muốn nữa em không gả cho anh."

Hán ủy khuất: "Không được dùng cái này uy hiếp anh."

Từ Nghiên cảm thấy mọi chuyện thay đổi chóng mặt, Mạc Quân Lâm bình thường cao lãnh, nhưng bây giờ lại đáng thương vô cùng.

Cũng mặc kệ hán bắt đắc dĩ thế nào, côn th*t kia vẫn bị đốt lửa, lại một lần chen vào tiêu huyết cô. Từ Nghiên vừa bức vừa buồn cười. Dù sao cũng chỉ là nửa tháng, hán như thế nào đổi thành bộ dạng này? Một đêm hai lần rồi vẫn không đủ sao?

Tiêu huyết kia vì chảy nhiều d*m thủy mà uột dãm, côn th*t sau khi đặt ở lỗ nhỏ, dễ dàng chen vào bên trong, huyết thịt lại một lần nữa vui sướng vì được lắp đầy, khoái cảm dâng lên, trong phòng tồn lại tiếng ô ô rên rỉ vui tai.

Hai tháng sau khi thi tốt nghiệp, kế hoạch kết hôn bắt đầu tiến hành.

Mạc Quân Lâm và ba mẹ trịnh trọng đến Từ Gia cầu hôn. Hai bên gia đình đều hàn lòng với nhau, lại thân thiết, thậm chí mẹ Từ còn không muốn nhận sinh kim, bà tin rằng Quân Lâm chắc chắn đối xử tốt với con gái mình.

Mạc Quân Lâm tự tay chuẩn bị mọi thứ cho hôn lễ này, thậm chí phân nửa tiền quà ba mẹ cho vẫn không nhận. Hán ở đại học phát minh ra vài thứ, bán ra bên ngoài, đã sớm đủ tiền cưới vợ. Thậm chí còn mua được mỗi ngôi nhà, đồ điện hay những vật dụng cần thiết đều hoàn toàn mới tinh.

Từ Nghiên là một cô gái mà từ nhỏ tới lớn hán đều coi trọng. Chỉ cần Từ Nghiên thích, không cần cô phân vân chọn lựa, hán nhất định cho cô thứ tốt nhất.

Ba từ mẹ Từ không muốn con gái gả vào hào môn bị uy khát, Mạc Gia cũng là gia đình giàu có, con rể lại tài giỏi. Nhưng mà nhìn Mạc Quân Lâm thương yêu Từ Nghiên như vậy, gia đình bên kia lại dễ gần, hai nhà dù sao cũng là hàng xóm lâu năm. Hai đứa nhỏ cũng biết nhau từ nhỏ. Nói chung, đối với hôn sự này, hai bên gia đình càng nhìn càng thích.

Áo cưới được hán đặt từ nước ngoài về, Từ Nghiên thật sự không biết Mạc Quân Lâm đã chuẩn bị từ khi nào, có một ngày hán chờ cô tới tiệm, chỉ chờ cô thay vào.

Không thể chính mình chọn tuy có chút tiếc nuối, nhưng được thương yêu như vậy? Từ Nghiên không thể được voi đòi tiên nữa.

Váy cưới của cô là một loại dài, có một cái ren đơn giản ngang ngực, phía sau còn có một cái nơ con bướm, nhìn vừa gợi cảm, vừa xinh đẹp, long lanh người.

Cô thật hào hứng, cười thật tươi, so với tướng tượng còn thích hơn nhiều.

Giày cô dâu cũng chuẩn bị ôn thỏa, thay vào tất cả rồi, chính cô cũng không nhận ra mình. Đột nhiên, Quân Lâm tiến tới, ôm cô nói: "Nghiên Nghiên, mặc xong rồi sao?"

"Úm." Cô nhìn hán mím cười, làm hán trả nên ngày ngốc đỡ dần nhìn mình.

Cô đỏ mặt, rũ xuống mi mắt: "...Đẹp không?"

Mạc Quân Lâm giật mình, gật đầu: "Đẹp, đẹp nhất trên đời."

Mạc Quân Lâm trước mặt cao to soái khí, cô đỏ mặt, anh cũng vậy, đẹp trai nhất trên đời.

Tên kia trong lúc này ai ngờ lại động dục, hán kéo cô vào sofa, đóng cửa lại.

"Quân Lâm..."

Cô hô một tiếng, bị hán chặn mọi âm thanh.

Hán nhắc chân cô lên, nhẹ nhàng cõi giày ra, khuôn mặt tuấn tú càng gần mặt mình, môi mòng hòn cô rất nhẹ nhàng. Từng điểm trên khuôn mặt đều bị hán hôn qua: "Ân..."

Cô kêu một tiếng, hán lại không nhịn được hung phấn, váy cưới bị hán vén lên cao, môi mòng hòn dọc cơ thể, chân bị hán cuốn vào eo. Cô bị hán đến rung mình, dùng chân ra sức đá hán, cái tên già hóa này.

Hán hôn dọc xuống, hôn lên đùi, lại hôn vào chân tay. Cô cảm giác nhạy bén, hơi thở hán nóng rực, môi kề xuống tiêu huyết, đầu lưỡi liếm qua, cách một lớp quần lót mà gầm căm.

Cô thở dốc, lại rung mình. Sau đó hán không ngơi dor, mở miệng ra ngâm lấy toàn bộ tiêu huyết, ra sức liếm mút. Khoái cảm áp đến, không quản được âm thanh, rên rỉ ôn nhu vô cùng.

Hắn làm nhanh hơn, d*m thủy trào ra một bãi, cô không muốn làm do quần áo. Liền động đậy muốn ngồi dậy.

"Nghiên Nghiên, đừng nhúc nhích."

Hắn kéo xuống cái khố kéo sau lưng cô, nhưng không ngừng động tác, chơi đùa với hai bầu ngực kia, cởi xuống luôn nội y. Lúc này quần lót đã ướt đẫm, cô bị hắn kéo tới phía trước, tư thế dâm đãng vô cùng. Hai luồng tuyết nhu nhô cao hùng vĩ, không ngừng dung dưa, dùi dẹp bị hắn banh ra hết cỡ, mông nâng cao, không chỉ như thế, cô gái trong gương còn hai mắt kờ dở, hai bên má trắng nõn giờ ửng đỏ, trong mắt còn lại gian mà cao trào.

Cô không dám nhìn nữa, nhắm chặt hai mắt lại.

Mạc Quân Lâm cởi quần ra, côn th*t đã ngang đầu, sau đó nhảm vào phía tiểu mật động kia, đâm vào.

"A..."

Hắn chậm rãi động, thọc một hồi, lại nói: "Nghiên Nghiên, anh trực tiếp bắn vào bên trong, được không?"

Đã già cho hắn rồi, còn phải sinh con, cũng không thể tránh việc không mang thai. Nghe hắn nói vậy, cô ngượng ngừng trả lời: "Ừm"

Được cô cho phép, hắn lại cao hứng, hai mắt nhìn chằm chằm cô. Thấy bản thân cô bị hắn xoa đến hai bầu ngực không còn hình dạng, cái mông cũng bị lung lay. Hắn nhìn đến đó cả mắt.

Tiêu huyệt quá mê người, hấp dẫn kinh khủng, hắn diễn cuồng mà muôn.

Từ Nghiên nghĩ hắn sẽ bắn hết một đồng tình địch vào trong tiêu huyệt mình, mà không nhịn được run run chờ mong. Tiêu huyệt vì vậy mà co rút, côn th*t cảm thấy té rần, khó chịu đến cực độ.

Hắn sướng muôn hết lên, cô hụt khó khóc.

Cả người giờ đều động tĩnh, d*m thủy chảy xuống, từ bắp đùi, chảy xuống mắt cá chân.

Mạc Quân Lâm lại kéo cô về sofa, côn th*t bị d*m thủy làm ướt đẫm. Hắn vuốt ve cô, cúi đầu hôn lên mặt cô. Lại nói vài lời âu yếm, không thể ngừng được, đầu lưỡi chui vào miệng cô, hôn triền miên. Cô lúc đầu còn ô khảng cự, sau đó tình thần cũng mất đi, cho tới khi có một nữ phục vụ ở bên ngoài kẽ phép lên tiếng.

"Xin hỏi, cô đâu có hài lòng không ạ?"

Cô cá kinh, làm sao bây giờ?

Nhưng mà âm thanh ngầm nga vẫn không nhịn được mà kêu lên

Nếu cô ấy nghe được cô làm sao di khỏi đây? Làm sao ra ngoài đây?

Mạc Quân Lâm lại thong dong, nặng nề lên tiếng: "Một lát chúng tôi sẽ ra ngoài."

Người phục vụ nghe xong thì đi, cô trừng hắn, tức chết mà, hắn mỗi một lần đều như vậy.

Đi ra ngoài làm sao cô dám nhìn người ta? Còn bản thân hắn lại ung dung, tro mắt nhìn phục vụ đưa lắc phục đem gặt sạch.

Cô mặc cõi muôn chết, cái tên này da mặt để đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Đài* (Cuồng Tình) được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 32: Có phải cô không nên gả cho hắn hay không? [end]

Thời điểm đầu khách được tới một nhà, thi có người là lên.

"Lý Húc kia."

"Nam thần bóng rổ Lý Húc sao?"

"Đúng rồi, người vừa đem chiến thắng ở quốc tế về cho đội Thượng Hải đó"

Bọn họ kết hôn, có định gửi thiệp cho Lý Húc. Nhưng hắn ở nước ngoài, cứ nghĩ sẽ không thể có mặt. Cho nên, cuối cùng vẫn là không gửi.

Bốn năm nay Lý Húc tập trung chơi cho đội tuyển quốc gia, da sói đều ở nước ngoài. Càng lúc danh tiếng trong giới càng cao, năm kia cũng vừa thắng đậm một ván lớn, đem vinh hoang về cho cả đất nước.

Từ Nghiên đang ở trong phòng nghỉ. Quân Lâm nghe bảo vệ nói, thì ra ngoài nhìn.

Lý Húc đứng ở cửa, nhìn vào hình đám cưới hai người bọn họ ôm nhau, vui vẻ hạnh phúc vô cùng. Trong mắt lộ ra vẻ đau đớn, cho tới khi Quân Lâm đi ra, hắn mới giơ khóc miệng lên cười.

"Lâu rồi không gặp, cậu tới sao không báo mình, để mình đi đón."

Mạc Quân Lâm đối diện với Lý Húc cảm thấy có chút thận, giống như bị người ta vạch trần bộ mặt xấu vậy.

"Bộ dạng đó làm sao? Cậu có làm gì sai đâu? Minh chia tay với Nghiên Nghiên, cậu theo đuổi cô ấy. Có gì đâu mà ngại."

Sau đó cùng lấy nắm tay đựng vào ngực Mạc Quân Lâm: "Không đúng, cậu sai cậu sai, sao không nói cho mình biết? Nếu không phải người khác nói, chắc là mình phải đợi tới khi hai người có em bé rồi mới biết được."

Mạc Quân Lâm trầm mặc, hắn cảm giác rõ Lý Húc vẫn thích Nghiên Nghiên.

Lý Húc lại hỏi: "Nghiên Nghiên đâu?"

"Cô ấy ở phòng nghỉ."

"Minh không ở lại dự tiệc được, một lát lại đến sân bay. Minh muốn gặp cô ấy một chút, có được không?"

"Được."

Hai người trên đường đi vẫn trầm mặc không nói, cho tới khi Từ Nghiên nhìn thấy Lý Húc.

Lý Húc nhìn cô, khóc miệng cười khổ, nhưng thật mau làm như không có gì, còn đưa: "Nghiên Nghiên thật xinh đẹp."

"Cảm ơn." Cô mỉm cười, không biết nên làm sao.

Lý Húc đau lòng. Từ Nghiên nói chuyện với hắn rất khách sáo, cũng không đứng lên, ở sân bay nghe được tin này, hắn mặc kệ ai phản đối, một mực chạy tới đây. Nhìn thấy cô rồi, cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Tin hai người họ quen nhau, hắn sớm biết rồi, nhưng không dám đối mặt.

Cô nói gá, liếc gá đi, trong mắt không có nửa điểm tình ý hay đè dặt gì.

Trước giờ đều vô cùng ý lại vào Mạc Quân Lâm

Lý Húc nhớ tới thật lâu trước kia, hắn luôn ghен ghét với Mạc Quân Lâm, cho dù hắn có nói trăm ngàn lời, cũng không bằng Mạc Quân Lâm nói nửa câu, theo bản năng Từ Nghiên luôn tìm Quân Lâm hỗ trợ, chuyện gì đều là Quân Lâm đứng đầu. Hắn xếp vị trí thứ hai.

Cho tới khi hắn không nhịn được mỉêng nói thích cô, muốn cô chú ý mình nhiều hơn, mặc dù cô đồng ý, nhưng hắn thời điểm đó thật sự cao hứng tới ngay không được. Kết giao với nhau mấy năm, cô không thân cận với Mạc Quân Lâm nữa. Nhưng với hắn, cũng không thân thiết gì hơn.

Hắn cười khổ, kỳ thật Từ Nghiên từ sớm đã thích Quân Lâm rồi. Chi là cô không nhận ra mà thôi. Cho tới khi hai người họ ở bên nhau, bộ dạng đều hoàn toàn vui vẻ, hạnh phúc tràn trong ánh mắt.

Cô và hắn, thời điểm đó không từ chối lời tỏ tình, chỉ vì tình nghĩa thành mai trúc mã mà thôi.

Hắn cảm thấy bản thân cướp đi Từ Nghiên mấy năm. Nhưng thực tế, chỉ là một người dử thừa.

Hắn thua rồi.

Từ lúc bắt đầu đã thua.

Chẳng qua không chịu thừa nhận mà thôi.

Lý Húc vỗ vai Mạc Quân Lâm: "Hai người, nhất định phải hạnh phúc. Lần sau mình có trận bóng, sẽ đưa vé mời cho hai cậu. Nhớ là, đem theo em bé tôi cùng xem."

Hắn nghĩ, lại quay đầu nhìn Từ Nghiên: "Nghiên Nghiên, em là cô dâu đẹp nhất trên đời."

So với hắn tưởng tượng, còn đẹp hơn trăm ngàn lần.

"Mình đi đây, chuẩn bị hôn lễ cũng vất vả. Không phiền hai người nữa."

Sau đó kéo Mạc Quân Lâm ra ngoài.

Cửa đóng lại, Từ Nghiên mới thở phào. Cô vừa rồi không phải không muốn đứng dậy, mà dưới chân có một dòng tinh dịch đang chảy ra. Đầu tại Mạc Quân Lâm. Mặc kệ khách khứa bên ngoài, hắn cứ vậy mà đóng cửa lại làm cô.

Lúc này nói chuyện cũng không nghĩ nhiều, một lòng lo cả đồng tinh dịch kia làm ướt hết váy.

Từ Nghiên đứng dậy khóa cửa, lấy khăn giấy lau sạch chính mình, mới bình tâm lại đôi chút.

Hôm nay trên tivi có nói qua về việc Lý Húc sẽ về nước. Cô cũng tin chắc, hắn nhất định sẽ ghé qua. May hôm nay tin tức báo mạng đều đăng đầy hình ảnh Lý Húc. Có người đồn hắn thân thiết với một cầu thủ đội bóng rổ nữ, lại có người nói có một nữ minh tinh nổi tiếng quan tâm theo đuổi hắn.

Nhưng mà Từ Nghiên chắc sẽ không bao giờ biết được, kỳ thực, Lý Húc một chút cũng không quan tâm những người đó.

Sau khi tiệc kết thúc, Từ Nghiên không thích nháo động phòng, sau khi mọi người về hết, hai người thay phiên nhau tắm rửa. Từ Nghiên thay cho mình bộ đồ ngủ gợi cảm, phản ứng ngực đều lộ ra, vây ngắn không che được bao nhiêu, bên trong là quần lót khe màu đen.

Mạc Quân Lâm rời khỏi phòng tắm, chỉ quấn một cái khăn ngang eo.

Hắn cầm khăn tắm xoa xoa tóc, nhìn Từ Nghiên, hai mắt đều tối sầm.

Mạc Quân Lâm lập tức ném đi khăn lông, đi về phía cô, Từ Nghiên đang ngoan ngoãn ngồi trên giường, thấy hắn, trái tim cũng đập loạn, nhỏ giọng nói: "Quân Lâm, anh ngồi đây..."

Sau khi hắn ngồi xuống, cô nhất chân ngồi lên người hắn, đem tay nhỏ kéo khăn tắm ra, vuốt ve cơ thể rắn chắc.

Lại nhìn côn th*t kia từ từ ngẩn đầu, cô thật sự hép biết: "Cái gì cũng chưa làm, như thế nào liền cương cứng rồi." Cô giật mình hỏi.

Hắn nói, âm thanh mê người: "Nhìn em một cái liền tự cương..."

Hắn dơ tay, vuốt ve bầu ngực, lại xe tiêu anh đào, cỗ họng khô khát: "Nghiên Nghiên, cũng muốn anh..."

đầu v*t tê tê, thân hình cũng run rẩy, mềm mại mà xà vào lòng hắn.

"Hôm nay, em dùng miệng muốn anh được không?" Cô nhỏ giọng.

Lúc trước, hắn dùng miệng làm cô, tuy không phải lần đầu, nhưng Từ Nghiên lại chưa từng làm vậy với hắn.

"Không cần miễn cưỡng."

Hắn nói, bàn tay vẫn không rời bầu ngực cô.

Cô e lệ nhìn hắn, cái miệng nhỏ khẽ nhéch, sau đó chậm rãi ngâm côn th*t vào, cánh môi có gắng che phủ côn th*t to dài. Vừa liếm, vừa mút. Bàn tay tinh tế đưa nghịch hai đại tinh hoàn. Hình ảnh kia quá mỹ mạo.

Mạc Quân Lâm nhìn không được rõ lên. Hại Từ Nghiên hoảng sợ: "Làm anh đau sao?"

"Không có, chỉ là quá kích thích..."

"Đó là thích sao?"

"Thích, chỉ cần là em thì đều thích."

Cô đỏ mặt, lại đem quy đầu kia ngâm vào trong miệng. Cô cũng nên vì hắn làm vài điều. Đầu lưỡi liếm từ trên xuống dưới, đặc biệt là ở quy đầu, cô càng liếm, âm thanh thoái mái bên trên lại vang lên.

Mạc Quân Lâm sướng muốn chết, hắn chưa ép cô dùng miệng bao giờ, tuy là luyện tiếc, nhưng cái miệng nhỏ bên dưới đã dù mắt hờn, nếu cô còn dùng miệng, chắc là ép hắn sướng đến chết.

Cô ra sức, cố gắng mà thương yêu dương vật kia. Bên dưới tiêu huyết, quần lót cũng ướt đẫm.

Mạc Quân Lâm nhìn cô đỏ bừng mặt, không dám lòng ép cô, nắm hai vai cô, đẩy ngã cô xuống giường, lại sờ vào tiêu huyết.

"Nghiên Nghiên, muốn anh sao?"

Hắn kéo quần lót xuống, chỉ nhìn chằm chằm vào đó mà không động. Cô làm sao chịu nổi, chỗ đó cũng ngứa, cầu xin hắn: "Quân Lâm, mau tiến vào...Muốn em..."

"Tiến vào đâu?" Hắn còn không buông tha cô.

"Chỗ đó, Quân Lâm..."

Hắn thọc ngón tay vào tiêu huyết cô: "Nói này sao?"

"A..." Trong miệng phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Hắn biết rõ điểm mẫn cảm của cô, lại chơi đùa một chút: "Nghiên Nghiên thật nhiều nước, muốn anh làm sao." Giường lúc này cũng ướt mảng lớn.

Hắn nằm xuống, đem côn th*t vào bên trong nơi áp áp nhiều nước kia. Tiêu huyết co rút lại, gắt gao mút chặt hắn. Ngay từ đầu, ném thử tư vị này rồi, hắn liền biết bản thân điên rồi. Chỉ muốn hung hăng làm chết cô, chỉ để Từ

Nghiên nhớ mãi hình ảnh này của hắn.

Quá kích thích, cô khóc nức nở, không muốn lại thêm một lần, nhưng hắn không để ý, đem cô từ trên giường tới gần cửa sổ sát đất. Hung hăng mà cắm vào mông cô.

Cả đêm, từ phòng tới phòng tắm, thậm chí còn bế cô xuống lầu, vào nhà bếp. Mỗi nơi đều bị hắn làm, đ* m thủy chảy ra đầy đất. Toàn bộ căn nhà đều hiện lên hình ảnh dâm mê nồng đậm.

Cô bị làm tới xù xì, sau đó tinh lại, lại cao trào.

Có phải cô không nên đáp ứng gì cho hắn hay không?

Bị làm như vậy sớm muộn gì cũng làm tới chết.

Nhưng giờ cho hắn rồi, làm sao Mạc Quân Lâm cho cô cơ hội ly hôn? Đời này cô là của hắn, hắn sẽ dùng tình địch mà lấy đầy cái miệng nhỏ kia. Sau đó cùng nhau sinh con cái, đem cô chặt chẽ, buộc chặt bên người.

Bị Lý Húc cướp đi một lần, trong lòng hắn đã có một bóng ma. Hắn sẽ không cho Từ Nghiên bất kỳ cơ hội nào trốn thoát nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Dày* (*Cướp Tình*) được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 33: Phiên ngoại: Mạc quân lâm

Lý Húc nhận thua, sẽ không đoạt Nghiên của hắn nữa. Hắn biết bản thân cảm thấy hổ thẹn với Lý Húc vô cùng.

Từ sau khi biết được tình cảm của mình dành cho cô, hắn đã sắp xếp mọi chuyện.

Mẹ Từ biết được chuyện Từ Nghiên với Lý Húc quen nhau. Là do hắn âm thầm báo tin.

Lý Húc bị trợ lý đội bóng rổ kéo ra ngoài chơi, là hắn bày trò.

Bị bạn của Từ Nghiên nhìn thấy, cũng là hắn an bài.

Thậm chí khi ba người đi xem phim, ở trong phòng vệ sinh nghe cô gái kia nói chuyện với bạn, cũng là âm mưu của hắn.

Hắn biết rõ Từ Nghiên, từ nhỏ đến lớn hắn đều quan sát cô ti mỉ. Từ Nghiên là người thích sạch sẽ, hắn biết nhất định cô sẽ không tha thứ cho Lý Húc, nếu biết hắn ta ngoại tình. Nhất định sẽ cùng Lý Húc chia tay.

Sau đó, cô với Lý Húc chia tay, hắn không nghĩ nhiều liền kéo cô vào lòng.

Muốn cho một cô gái yêu bạn, cách tốt nhất và nhanh nhất là thông qua cơ thể. Từ Nghiên trước giờ đều tin cậy hắn, lại hay mềm lòng, hắn nắm cô trong lòng bàn tay, tin rằng chỉ cần có thời gian và chừng mực, cô sẽ không tránh thoát nữa.

Hắn không biết, nhiều khi vẫn sợ Lý Húc cướp cô lại. Cho nên hắn dùng hành động thay cho lời nói, biểu lộ hắn có bao nhiêu yêu thương cô, yêu cô mỗi một ngày lại nhiều hơn một lần.

Mà từ đây về sau, khi hai người họ có em bé, có gia đình này, có biết bao nhiêu ràng buộc giữa bọn họ.

Từ Nghiên ở bên Mạc Quân Lâm. Hắn quyết, nhất định sẽ, vĩnh viễn trói chặt Từ Nghiên.

Không bao giờ buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Xuân Sắc Trần Dày* (*Cướp Tình*) được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).